

KOMATHI By V. Jeevakumaran

കോമതി

വി. ജീവകുമാരൻ

പി. ജോർജ്ജ്

කොമതി

Translated into Sinhala

Upali Leelarathna

පරිවර්තනය

උපාලි ලීලාරත්න

சொல்லு
கேரமதி

පරිවර්තකයේ වෙනත් කෘති

වර්තාපදාන (පරිවර්තන)

පූලාන්දේවී I, II - 1997, 1998, 2002, 2008
යකඩ මිනිසා - සදාම් හුසේන් - 2003
සඳුන් වනයේ ව්‍යාසයා - චීරජපන් - 2005
නවකතා

මනුදෙවි අරණ - 2006
මිදුම් නිමිතය - 2008
පිනිවන්තලාව - 2009
ගොඩැල්ලවත්ත (මුද්‍රණයේ)

නවකතා (පරිවර්තන)

පෙරදා පැයු සඳු - 2000
සිහින සැබෑවේවා - 2001
නීල නදී - 2004
දවල් සිහින - 2006
කොඩිගස් හන්දිය - 2004
විකසිත විය පහන් තරුව - 2010
නුල් කැවුණ සරුගල් - 2010
ගල් අඟුරු - 2010
සංගානේ වණ්ඩියා - 2011

කෙටිකතා (පරිවර්තන)

මිනිස් බෝම්බය හා වේදනාව - 1998
යටගියදා මිනිස්සු - 2000, 2009
පෙරියනම්බේගේ තිත් එළුවා - 2009

මාරක කතා (පරිවර්තන)

රුධිරාහිෂේකය - 1997, 2004
ගායත්‍රී - 2000

දේශපාලන

හිරු උදාවේ සාපය - 2006

විවිධ

රජවාසල කවටයා, කෙනාලි රාමන් - 2006
විදේස් ප්‍රස්තාව පිරුළු හා හිතෝපදේශ - 2008
මුද්‍රණ තාක්ෂණය - 2010
මානවහිතවාදියකුගේ සටහන් (මුද්‍රණයේ)

ළමා කතා

සුරංගනාවගේ මාලය - 2003

അവളി കോമതി

പി. കീവകുമാരൻ
വി. ജീവകുമാരൻ
- Tamil Novel by-
V. Jeevakumaran

കർലർനട
ഈശ്വരീ

എസ്. ഗോവിൽ സന സതോട്രയേ
സമീനാ നൽ പൊൻ പ്രനാമനയേ
675, പി. ടി. ടി. എസ്. കുലർനട മാല,
കോലരി 10

ප්‍රථම මුද්‍රණය : 2011

කෙටි

කොමති

© ඩී. ජීවකුමාරන

ISBN 978-955-30-3015-3

පරිවර්තනය:

© උපාලි ලීලාරත්න

පරිගණක අක්ෂරකරණය හා පිටු සැකසුම:

සී. කේ. එල්. ගුරික්ස්

කවර නිර්මාණය:

කසුන් ජේ. ලීලාරත්න

ප්‍රකාශනය:

ඇස්. ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ

675, පී. ද ඇස්. කුලරත්න මාවත,

කොළඹ 10.

මුද්‍රණය:

චතුර මුද්‍රණාලය

69, කුමාරදාස පෙදෙස,

වැල්ලම්පිටිය.

13828/1931/750

පිදුම

සුද්ධයක් නිසා
අප හට අහිමි වූ
සිංහල-දෙමළ-මුස්ලිම්
සියලු ම දෙනා වෙනුවෙනි.....

පෙවදන

දෙමළ කෘති සිංහල පරිවර්තනය කිරීමෙන් දෙමළ ජනවර්ගයාගේ සංස්කෘතිය හා ඔවුන්ගේ සිතූම් පැතුම් කිසියම් තරමකට හෝ සිංහල ජනතාවට දැන ගැනීමට හැකි වෙයි. ඒ හරහා ඔවුනොවුන් අතරේ යම් බැඳීමක් ඇති කළ හැකි වේ.....

ජාතීන් අතර සුහදතාව වර්ධනය කිරීමට කළ යුතු පිළියම් මොනවා දැ යි සොයා බලන්නට උනන්දුවන බවක් නිතර ම පවසන දේශපාලනඥයන් හා විද්වතුන් තවමත් යට කී කාරණය කෙරෙහි අවධානය යොමුකර නැති බව කනගාටුවෙන් වුව ද පැවසිය යුතු සත්‍යයකි. එසේ ම...යුදමය තත්ත්වයන් හා වෙනත් හේතූන් නිසා විදේශගත අපේ දෙමළ සහෝදර සහෝදරියන් වැඩි කොටසක් මේ වන විට මවුබිමෙහි සිංහල ජනතාව සමඟ එකට ජීවත් වීමේ ආශාවෙන් මහත් බලාපොරොත්තු ඇති ව සිටින බව ද මේ රටේ ජනතාව නොදන්නා සත්‍යයකි.

මේ වනවිට සිය හද ගැස්ම සිංහල ජනතාවට පළකරන්නට ඔවුන් උනන්දුවක් දක්වන්නට පටන් ගෙන ඇත. විදේශ රටවල සිටිද්දී විදින්නට සිදුවන මදිපුංචිකම්, අපහාස - උපහාස, කෙමෙන් ඉවත් ව යන සිය සංස්කෘතිය, ඒ වෙනුවට ආදේශවන විනාශකාරී බටහිර සංස්කෘතිය, ජාතියක් ලෙස හිස කෙළින් තබාගෙන ජීවත් වීමට ඇති බාධා... යනාදී කරුණු නිසා ඔවුන් තවමත් සිතින් ජීවත් වන්නේ මේ රටේ ය. සිංහල ජනතාවගේ ළෙන්ගතුබව, සහෝදරත්වය මේ වනවිට ඔවුන්ට හොඳින් වැටහී ගොස් ඇත.

මේ අය අතර සාහිත්‍යකරණයෙහි නියැළී සිටින සහෝදර සහෝදරියන් සිය කෘති සිංහලට පරිවර්තනය කරන මෙන් ඉල්ලමින් ඒ කෘති මා වෙත එවන්නට පටන් ගැනීමෙන් ද ඔවුන් හා කතා කිරීමෙන් ද මම ඔවුන්ගේ සිතැඟියාවන් හඳුනා ගතිමි.

වී. ජීවකුමාරන් ද ඒ අයගෙන් කෙනෙකි. ඔහු ඩෙන්මාර්කයේ පදිංචි ශ්‍රී ලාංකික දෙමළ ලේඛකයෙකි. ඔහුගේ කෝමදි නමැති මේ නවකතාවෙන් කියැවෙන්නේ දෙමළ ජනතාවගේ සංස්කෘතිය විදේශගත වූ දෙමළ ජනතාව වෙතින් ඇත් වී ඇති ආකාරයයි. සරණාගතයන් ලෙස හෝ දේශපාලන රැකවරණ පතා හෝ ව්‍යාජ කාරණා ඉදිරිපත් කොට හෝ බටහිර රටවලට සංක්‍රමණය වූ දෙමළ වර්ගයා (විශේෂයෙන් ම තරුණයන්) මේ වනවිට තමන් සංක්‍රමණය වූ රටෙහි සංස්කෘතිය වැලඳගෙන තම අනන්‍යතාව නැති කරගෙන සිටින බව සිංහල ජනතාව අතරේ එතරම් ප්‍රචලිත නොවූ සත්‍යයකි.

එපමණක් නො ව ශ්‍රී ලංකාවේ අර්බුදකාරී පසුබිමට මුඩාවෙමින් වරප්‍රසාද ලැබීමේ අපේක්‍ෂාවෙන් ම විදේශගත වන ශ්‍රී ලංකික දෙමළ කොටස් ද ශ්‍රී ලංකාවෙන් බව පවසා ඒ රටවලට යන තමිල්නාඩු පුරවැසියෝ ද සිටිති. බටහිර රටවල අනුකම්පාව හා අනුග්‍රහය ලබන ශ්‍රී ලංකාවෙන් ගිය දෙමළ තරුණයන් ගෙවන සුපිරි ජීවන රටාව හෙළි කරන ජීවකුමාරන්, මෙහි කතා නායිකාව ලෙස කෝමදි නම් හිටපු කොටි සෙබළියක යොදා ගැනීමෙන් කතාවට අපූරු ජීවයක් එක්කර ඇත. යුධ පුහුණුව ලබා...ගිනි අවිය... ආයුධ අතට හොදින් හුරු පුරුදු කෝමදි ශ්‍රී ලංකාවේ සිටිය දී ස්ත්‍රී දූෂකයන්ට දඬුවම් කළ සංවිධානයක සෙබළියකි. එවන් එඩිතර තරුණියක වූ ඇය, "මෙය ද විවාහය...? මෙය ද යුග දිවිය...?" යනුවෙන් ප්‍රශ්න කරන තත්ත්වයට පත්වන අපූරු ජීවකුමාරන් අපූරුවට විග්‍රහ කරයි.

මා මුලින් ම ජීවකුමාරන්ගේ සංගාතේ වණ්ඩියා කතාව සිංහලට පරිවර්තනය කරද්දී ම කෝමදිගේ කතාවත් පරිවර්තනය කරන ලෙස ඔහු ඉල්ලා සිටියේ ය. ඔහු නිතර ඩෙන්මාර්කයේ සිට දුරකතනයෙන් අමතමින් පරිවර්තන කාර්යයට මා දිරිමත් කළ, අතර මෙහි මුද්‍රණය කිරීමට අපහසු නම් මේ කෘති සිය වියදමින් ඉන්දියාවේ දී මුද්‍රණය කිරීමට හැකි බව ද පැවසුවේ ය. එහෙත් මම එයට එකඟ නොවූයෙමි. ඒ මන්ද යත් සිංහල සාහිත්‍යයේ පෝෂණයට මහා දායකත්වයක් දක්වන දෙමළ කෘති සිංහලෙන් පළ කරන්නට කවදත් අහතිත දෙන, දේශීය දෙමළ සාහිත්‍යය නගා සිටුවීමේ යුග මෙහෙවරට ඉදිරිපත් ව කටයුතු කරන එක ම ප්‍රකාශකයා වන දේශබන්දු සිරිසුමන ගොඩගේ මහතාණන් මෙය පළකිරීමට ඉදිරිපත්වන බව මා හොදින් දන්නා බැවිනි. මේ දක්වා එකිනෙකා නොදුටු ව ද මා සමග ලෙන්ගතු වූ ජීවකුමාරන් මට හඳුන්වා දුන් ඇන්තනී ජීවා මිත්‍රයා ද සිංහල දෙමළ ලේඛක එකමුතුවේ සියලු සාමාජික සාමාජිකාවන් ද මෙය ප්‍රකාශයට පත් කළ දේශබන්දු සිරිසුමන ගොඩගේ මහතාණන් ඇතුළු සමස්ත ගොඩගේ කාර්ය මණ්ඩලය ද මම ගෞරවයෙන් සිහිපත් කරමි.

උපාලි ලීලාරත්න

Upali Leelarathna
 Punsarawaththa,
 Saranathissa Mawatha,
 Kumbuka West,
 Gonapola Junction, (WP)
 Sri Lanka Tel- 0094-0776920106

පුත්සරවත්ත,
 සරණනිස්ස මාවත,
 බටහිර කුඹුක,
 ගෝනපොල හන්දිය.
 0776-920106
 2011 පෙබරවාරි 04

කතුවරයාගෙන්.....

"විදේශගත ජීවිතයේ දී අත්පත් කරගත් දේට වඩා අහිමි කරගත් දෑ අධික ය..." ම විසින් වසර විසි පහක් තිස්සේ පවසනු ලබන මේ අදහස සනාථ කරන තවත් එක් සාක්ෂ්‍යයකි, මේ වන්නී දියණියගේ දුක්බර කතාව

ශ්‍රී ලංකාවේ කෙරෙන ආවාහ විවාහ දෙයාකාර ය. පෙම් සබඳතා හරහා ස්ව කැමැත්තෙන් කරගන්නා ආවාහ විවාහ සහ වැඩිහිටියන් විසින් කතා කොට කරනු ලබන විවාහ යෝජනා අනුව කෙරෙන ආවාහ විවාහ යනුවෙනි. එහෙත් මේ වන විට ශ්‍රී ලංකාවේ පවතින දේශපාලනික තත්ත්වය හේතු කොට ගෙන මේ දෙවර්ගයට අමතර ව තවත් විවාහ දෙවර්ගයකට තරුණ ජීවිත තල්ලුකර දමා ඇත්තේ ය. ඒ මේවා ය.

1. යුධමය තත්ත්වය නිසා වයස අවුරුදු 18 ලැබූ වහා ම සිදුකරන ආවාහ විවාහ... මේ සිරුරින් වැඩුණ ද මානසික ව නොවැඩුණ තරුණ තරුණියන් විවාහ කරවීමයි.

2. විදේශගත ව ජීවත්වන පිරිමින් හා ශ්‍රී ලංකාවේ ජීවත්වන තරුණියන් අතරේ දුරකතන මාර්ගයෙන් හෝ ඡායාරූප මාර්ගයෙන් දැන හඳුනාගෙන තිත්දු කරන විවාහ... මේ විවාහයන්හි දී විදේශගත මනාලයාගේ අවම සුදුසුකම වනුයේ ඔහුට ඒ රටේ පුරවැසිභාවය හිමි ව තිබිය යුතු වීමයි.

මේ දෙයාකාරයේ ම ආවාහ විවාහ අසාර්ථක කළ...අසාර්ථක කරවන....අසාර්ථක වීමට තිබෙන.... බලපෑම් ඉතා අධික ය. පවුලේ ගෞරවය හේතුකොට ගෙන නැතහොත් පරාජයන් රූපගතකොට බැලීමේ ධෛර්යය නැති බැවින් මේ අයගේ කතා බොහෝමයක් අඳුරේ ම ගිලී ඇත්තේ ය. අමාවක රාත්‍රී මෙනි. මේ අයගේ ජීවිත කිසි දාක පූර්ණාලෝකයෙහි තබා තිරික්ෂණය කෙරෙන්නේ නැත.

යටකි ආකාරයේ යුධමය හා දේශපාලනික තත්ත්වයන්හි සිට මිදීමට ඩෙන්මාර්කයේ ජීවත්වන අයකුගේ ජීවිතය හා බැඳුණ තරුණියකගේ ජීවිතයේ හරස්කඩක පිළිබිඹුවකි, මේ කතාවේ කෝමදි..

මෙය විදේශගත විවාහයන්ට යොමු වූ සියලු ම කාන්තාවන්ගේ කතාව නොවේ. එහෙත්...මේ කාන්තාවන්ගේ ජීවිත අපේ විදේශගතවුවන්ගේ ජීවිත හා බැඳී ඇතැ යි යන වග හෙළිකරන මේ නවකතාව දැසට නැඟෙන කඳුළු සමඟ මගේ සහෝදර සිංහල පාඨකයන්ට මම පිළිගන්වන්නෙමි.

මා ගිය ගුවන් ගමන්වලදී ඔබගේ බොහෝ දෙනකු සමඟ එක් ව සිංගප්පූරුවටත් අරාබිකරයේ රටවලටත් ගමන් කර ඇත්තෙමි. මේ අවස්ථාවන්වල දී මම ඔබලාගේ කඳුළු කතාවන් අසා ඇත්තෙමි.

බොහෝ දෙනා යුරෝපීය රටවල් සියල්ල සුරපුර යැයි විශ්වාසයෙන් සිටින්නෙහි ය. එහෙත් ජීවිතය යනු මේ ඩොලර්වලටත් ඩිනාර්වලටත් බොහෝ ඇතිත් තිබෙන්නක් යැ යි මේ කෝමදිගේ ජීවිත කතා පුවත ඔබට අවබෝධ කරවන්නට සමත් වෙතැ යි මම විශ්වාස කරමි.

මෙය සිංහල භාෂාවට පරිවර්තනය කළ ප්‍රචිත ලේඛක හා පරිවර්තක හිතවත් උපාලි ලීලාරත්නයන්ට ද කොළඹේ සඟරාවේ සංස්කාරක හිතවත් ඇත්තනි ජීවාට ද මේ නවකතාව ප්‍රකාශයට පත් කරන්නට ඉදිරිපත් වූ ගොඩගේ ආයතනයේ අධිපති දේශබන්දු සිරිසුමන ගොඩගේ මහතාත් ප්‍රමුඛ එම ආයතනයේ සමස්ත කාර්ය මණ්ඩලයටත් මගේ ප්‍රණාමය...

වී. පීචකුමාරන්

හොඳින් සිහියේ කබාගන්න.

භූගෝලීය ආශ්‍රිත පරිගණක තොරතුරු
තාක්ෂණික පාලක හා රාජ්‍ය පුස්තකාල
උපදේශක (දෙමළ අංශය)
ඩෙන්මාර්ක්.

jeevakumaran5@gmail.com

GIS Administrator

Odsherred Municipal Council

DANMARK

වේලාව... මැදියම් රැ ඉක්ම ගොස් දෙකයි කාල පසුවෙමින් තිබිණ. මුළු ඩෙන්මාර්කය ම නින්දට ගොස් සිටියහ.

“ඉඳා... ඉඳා... මෙන්න... උඟට එන්න කියාපල්ලා... මේක හින්දා නේ... උඟ පිස්සු හැදිලා වගේ එහෙ මෙහෙ ඇවිද්දේ...”

රැ මැදියම් ඉක්ම ගිය ඒ අවේලාවේ... හදිසියේ ම කෝමදිගේ වියරු කෑ ගැසීම නිසා නින්දත් නොනින්දත් අතරේ සිටි ඩෙනිෂ් ජාතික හෙදියන් දෙදෙනා තිගැස්සී අවදි වූහ.

දිව ගොස් වාට්ටුවෙහි කෝමදිගේ කාමරයෙහි දොර විවර කොට බලද්දී දුටු දර්ශයෙන් ඔවුහු තැති ගත්හ.

කෝමදි තම සිරුරෙහි වූ ඇඳුම් සියල්ල ගලවා දමා අසිහියෙන් මෙන් වේගයෙන් කාමරයේ එහෙ මෙහේ ඇවිදීමින් සිටියා ය.

“... ඒකා මං ගැන මොනවා හිතාගෙන ද ඉන්නේ... මං කවුද කියලා මු දන්නව ද?... මං හොඳට ට්‍රේනිං වෙච්ච එකියක්... දන්නව ද?... ඒ.කේ. 47ක් තියෙනවා නම් මට දෙනවා... මං මේකාට වෙඩි තියලා දාලා... මගේ දරු දෙන්නත් එක්ක ආපහු මගේ ගමට යනවා...”

ඇයගේ දෑසෙහි පැවැතියේ දරුණු කෝපයත් නොහැකියාවත් මුසු වූ තත්ත්වයකි. ඇයගේ මුළු ගත ම වෙවුලමින් තිබිණ.

හෙදියෝ දෙදෙනා වහා දිවගොස් මහත් සැනසිලිදායක බවකින් ඇය අල්ලාගෙන වැලඳ ගත්හ. වහාම ඉවත් ව තිබූ ඇඳුම් ඇයට ඇන්දූහ.

“මං ගමට යනවා... ගමට යනවා... මාව හොඳින් ගමට යවන්න...”

කෝමදි හඬන්නට පටන් ගන්නා ය.

කෝවිලේ තේරු උත්සවය බලන්නට යනවා යැ යි නිවසට පවසා ගිය කෝමදි... නිවසට නො කියා ම යුද්ධයට බැඳෙද්දී වයස යාන්තම් අවුරුදු 16කි. යුද්ධය එපා යැ යි එය පිළිකෙවි කොට එය හැර දමා ආපසු නිවසට පැමිණෙද්දී ඇයගේ වයස අවුරුදු 19කි.

මේ අවුරුදු තුනක කාලයේ දී... ඇය යුධ පුහුණුව ලැබුවා ය. ඒ අතරතුර...පැවැත්වීමට තහනම් කළ පෙම් සබඳතාව... සංවිධානයෙන් පිටවීමට උත්සාහ කිරීම හේතුකොටගෙන පනවනු ලැබූ දඬුවම් කාලය... යනාදි මේ අඥාන වනවාසි කාලය ගෙවා හමාර කොට ආපසු නිවසට පැමිණියා ය.

අනතුරුව එළැඹී ඊළඟ වසරේ දී ඇයට ආවාහ වී ඩෙන්මාර්කයට යෑමේ යෝජනාව පැමිණියේ ය.

යුද්ධයක් පැවැත්වෙන මේ භූමියේ ගැහැනු දරුවන් වැදීම තමන් විසින් පෙර කල කරන ලද මහා පාපයක් යැ යි සිතා ජීවත් වන දෙමළ ජනතාව අතරේ... යුද්ධයට ගොස් එය අතහැර දමා ආපසු මාපියන් වෙත පැමිණී තරුණියක කෙසේ නම් ආරක්ෂා කර ගන්න ද?...

හමුදාවට හෝ වේවා වෙනත් සන්නද්ධ සංවිධානයන්ට හෝ වේවා ඔවුනොවුන්ගේ දෘෂ්ටියට අනුව ඇය ද්‍රෝහී ගැහැනියක් ම ය.

මේ කවුරුන් අතට පත්වුවහොත්...? එපමණකි... සිදුවන්නේ අවැඩක් ම ය.

එවිට එම කඳවුරේ දී ඕනෑ ම දෙයක් සිදුවීමට ඉඩ ඇත. පරීක්ෂණ ඇරඹෙන්නේ ඉන් අනතුරු ව ය. ප්‍රශ්න කිරීම ඇරඹෙනු ඇත... කඳවුර ඇත්තේ කොහේ ද...? පුහුණුව ලැබුවේ මොන මොනවා ද...? කී දෙනෙක් එහි සිටියේ ද?... එක් රැස් වන්නේ කිනම් ස්ථානවල ද?... සැලසුම් මොනවා ද?... මේ පිළිතුරු දැන සිටියත් නොදැන සිටියත් ඒ ප්‍රශ්නවලට පිළිතුරු දිය යුතු ම ය. නිවැරදි ව පිළිතුරු දුන්න ද නොදුන්න ද ඔවුන්ගේ අත්වල ඇඟිලි ඇයගේ සිරුර මත විවිධාකාර ස්වරූපයෙන් ස්පර්ශ වනු ඇත.

ඉන් අනතුරුව ඇය ඇතැම් විට ඇවිදින මළ මිනියකි... නැතහොත් යළිත් සන්තද්ධ සෙබළියකි...

ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී ශ්‍රී ලංකාවේ සිංහ කොඩිය ලෙළ දෙන්නේ මෙවන් තත්ත්වයන් පවතිද්දී ය.

ඒ අයුරින් ම වෙනත් වෙනත් කොඩි ද ලෙළ දෙමින් පවතින්නේ ය... තැන් තැන්වල...

කෝමදි පෙර කළ පිනක් නිසා දෝ ඇයගේ දෙමාපියන් පෙර කළ පිනක් නිසා දෝ ඩෙන්මාර්ක් විවාහ යෝජනාව පැමිණ ඔවුන්ගේ දොරට තට්ටු කෙළේ ය.

මනාලයාගේ නම සුරේන් ය. ඔහුගේ වයස අවුරුදු 28කි. ඩෙන්මාර්කයට ගොස් අවුරුදු 8කි. ඩෙන්මාර්කයේ පුරවැසිභාවය ලැබුවෙකි. එහි ස්ථීර රැකියාවැත්තෙකි. ඊටත් වඩා කෝමදි හා සුරේන් දෙපාර්ශ්වය ම නිර්මාංසික වේලාලර් නම් එක ම කුල පරම්පරාවේ ය.

මීට වඩා අවැසි සුදුසු තවත් දෙයක් කුමකට ද?...

රටේ තත්ත්වයන් පසුගිය කාලයේ කෝමදිගේ සංවිධානගත සම්බන්ධතාත් හේතුකොට ගෙන විවාහය සිංගප්පූරුවේ දී සිදු කිරීමට තීරණය කෙරිණ.

වයස අවුරුදු 19ක් වූ කෝමදි... අවුරුදු 29-30ක ගැහැනියකගේ පෙනුමක් ඇති පරිදි වෙස් ගත්වා, කොටට කැපු හිසකෙස් දිගට වැඩෙන තෙක් බලා සිට... මවගේ ගෙලෙහි බැදී තැල්ල ද ඇයට පලඳවා... අයියාගේ අත දරුවකු ද ඇය අතට දී කොළඹ දක්වා කැඳවාගෙන ගොස්... එයාර් ලංකා ගුවන් යානයක නැංවූ පසුවයි ඇයගේ සියලු වැඩිහිටියන්ගේ ගතට යළි ප්‍රාණය ලැබුණේ.

කෝමදි සමඟ මනාලයාගේ මවත් පියාත් පමණක් පිටත් ව ගියෝ ය.

කෝමදිගේ මවට හෝ පියාට හෝ පවුලේ සෙසු සහෝදර සහෝදරියන් කිසිවකුට හෝ සිංගප්පූරුව දක්වා යෑමට තරම් පහසුකමක්, වත්කමක් නොතිබුණි.

ඒ අයුරින් විදෙස් රටකට යෑමට තමා උපන්නා නොවේ ද... යැයි සිතමින් මෙසේ තනිව ම ජීවිතයේ දෙවැනි පරිච්ඡේදයකට පා තැබීමට වලාකුළු අතරින් ඇය ගමනාරම්භ කරමින් සිටියා ය... ඒ අනාගතය පිළිබඳව අවිනිශ්චිත වූ නුහුරු තැනිගත් සිතකිනි.

- 2 -

"මට පිස්සුයි කියලා හිතනව ද ඩොක්ටර...?"

කෝමදි ඇසූ ප්‍රශ්නය භාෂා පරිවර්තිකාව ඩෙනිස් භාෂාවෙන් වෛද්‍යවරයාට පැවසුවා ය.

"නැහැ... කෝමදි.... ඒත් ඔයා කැලඹීමට පත්වෙලා..."

භාෂා පරිවර්තිකාව දෙමළෙන් කෝමදිට පහදා දුන්නා ය.

කෝමදි එයට කිසිවක් පැවසුවේ නැත. ටික වේලාවක් නිහඬ ව සිටියා ය. ඇය දිග සුසුමක් හෙළවා ය. වාඩි වී සිටි තැනින් සෙමෙන් නැගිට ගත් ඕ ජනේලය අසලට ගියා ය. ඇය සිටියේ රෝහලේ අටවැනි මහලේ ය. එහි සිට ඇය පහළ මාර්ගයේ ගමන් කරන වාහන දෙස මත් වූවකු ලෙස බලා සිටියා ය. හෙදිය ඇය අසලට ගියා ය. වෛද්‍යවරයාත් භාෂා පරිවර්තිකාවත් ඇය දෙස බලා ගත්වන ම ඇඳ අසලට වී සිටියහ.

කෝමදි එක් වර ම ආවේස වූවකු පරිදි වෛද්‍යවරයා දෙසට පැමිණියා ය.

"මං කැලඹීමට පත්වෙලා ඉන්නේ ඇයි කියලා දන්නව ද?... අර අසමජ්ජාති මිනිහා නිසා... ඔව්...ඒ අසමජ්ජාතියා නිසා... එහේ ඉඳලා මෙහේ ආපු අසමජ්ජාතියා නිසා.... මං සංවිධානේ හිටියා... උපන් බිම වෙනුවෙන් සටන් කෙරුවා... මට ඒ. කේ. හතලිස් හතෙන් හොඳට වෙඩි තියන්න පුළුවන්.... දැන්... ඔව්...මේ දැන්... ඒ අසමජ්ජාතියා... ඒකා හන්දිය මැද්දැවේ තියලා වෙඩි තියලා දාන්න ඕනෑ... උගේ ඔළුව තට්ටේ ගාන්න ඕනෑ... මට කරපු දේවල් හැම දෙයක් ම...ඒ හැම දෙයක් ම ලියලා.... උගේ බෙල්ලේ එල්ලන්න ඕනෑ. ඊට පස්සේ ඉණට පල්ලෙනාට... වෙඩි තියන්න ඕනෑ... ඒ හැම දෙයක් ම විසි වෙලා යන්න... වෙඩි තියන්න ඕනෑ..."

කෝමදිගේ වචන ආවේගාත්මක ව පිට විය.

ඇයට නින්ද යෑමට එන්නත් කරන ලෙස හෙදියට සංඥා කළ වෛද්‍යවරයා නැගිට පිට වී යෑමට තැත් කෙළේ ය. වෛද්‍යවරයා සමඟ ම යන භාෂා පරිවර්තිකාවට යෑමට නොදී බාධා කළ කෝමදි...

"අක්කා.... ඒකා මහා නරක මිනිහෙක්... ඒකා නරක මිනිහෙක්... ඒකා මට මොන මොන වගේ දේවල් කෙරුව ද කියලා දන්නව ද අක්කා?... " පැවසුවා ය.

භාෂා පරිවර්තිකාවට කාමරයෙන් පිට ව යන ලෙස හෙදිය අතින් සංඥා කළා ය.

"අතේ අක්කේ යන්න එපා... මේක අහලා යන්න... තවත් ගැනු ලමයකුට මේක වෙන්න ඉඩ දෙන්න එපා... ඒත්... මේක මගේ අම්මටයි තාත්තටයි විතරක් කියන්න එපා... පව්... ඒ දෙන්නා පව්... පොළේ පොල් විකුණලා.... පොල් අතු වියලා විකුණලා අපිව හදා වඩා ගත්තේ..."

කෝමදි හඬන්නට පටන් ගත්තා ය.

- 3 -

මංගල ඇඳුමින් සැරසී... පලතුරු හා කිරි වීදුරුව සහිත බන්දේසිය අතින් ගෙන... විලිබර ව ගැහෙන හදින් යුතු ව කාමරයට ඇතුළු වී... පලතුරු කිරි බන්දේසිය මංගල යහනාවේ ඉහ ඉද්දර තබා... සුරේන් අසලට ගොස් නැඹුරු වී ඔහුගේ දෙපා ස්පර්ශ කොට වැද.. එවිට ඔහු ඇය ආදරයෙන් වැලඳගෙන මංගල යහනාව අසලට කැඳවාගෙන ගොස් එහි වාඩි කරවා... ඉන්පසු දෙදෙනා ම පලතුරු කමින් කිරි බී... බොහෝ දේ කතා කරමින් ප්‍රිය දෙබස් තෙපලමින් සිට... පසු ව සුරේන් කාමරයේ වීදුලි පහන් නිවා දමා... ඔහු තමා ආදරයෙන් වැලඳගෙන... ඒ වැලඳ ගැනීමෙන් මිදීමට මෙන් තමා....

".....තව විනාඩි පහළොවකින් සිංගප්පූරු ගුවන් තොටුපළට ගොඩ බස්සනු ඇත..."

ගුවන් සේවිකාවගේ හඬින් කෝමදි සිහින ලෝකයෙන් මිදුණේ තැනිගත් විලසිනි.

"ඇයි දුව?... නින්ද ගියා ද?... ගිහිල්ලා මූණ කට එහෙම හෝදගෙන මේකප් දාගෙන එන්න... සුරේන් ඔයාව දක්කා ම සතුටු වෙන්න ඕනෑ..."

නැන්දණිය එසේ පැවසූ විට කෝමදි තම අත් බැගය ද රැගෙන ගුවන් යානයේ පිටුපස කාන්තාවන්ගේ ඇඳුම් මාරු කරන කුටිය දෙසට ගියා ය. ඇය තවමත් සිහින ලෝකයෙන් මිදී සිටියේ නැත. ඇය සිසිල් දියෙන් මුහුණ හොඳින් සෝදා ගත්තා ය.

සංවිධානයේ සිටිය දී... පුහුණුවට පෙළ ගැසී සිටිය දී...දිනක් සෙන්දිල් තමා දෙස ඇසිපිය නොහෙළා බලා සිටි විට දී තමා තුළ ඇති වූ ඒ අමුතු ම හැඟීම ඇයට යළිත් ඇති විය.

“සෙන්දිල් පව්...” ඇයගේ යටි සිත කෙදිරුවේ ය. දෙයක් අහිමි වී යෑම ස්වභාවයකි... බොහෝ විට ඇය මේ න්‍යාය ගැන සිහිකොට තමා සනසවා ගැනීමට වැර දරුව ද සෙන්දිල් අහිමි ව යෑම නම් මහත් අවාසනාවක් ය යන මතයෙහි ඇය අවසානය දක්වා ම සිටියා ය.

අම්හිරි අත්දැකීම්, එක වතාවක් යළි සිහිපත් කර තමන්ගේ නොහැකියාව හමුවේ පරාජයට පත් වී යෑමට අකැමැති වූ විලසින් ඇය, නැන්දනිය පැවසූ බස් අසා හැඩ වැඩ වූවා ය.... මේ දක්වා දුරකථනයෙන් පමණක් කතා බස් කොට දූත හඳුනාගත් සුරේන්... ඔහු සැබැවින් දුටු විට දී කතා කරන්නේ මොනවා ද?... ඒ කෙසේ ද?... යන තැනි ගත් ස්වභාවයෙන් යුතු ව ඇය ආපසු පැමිණ තම අසුනෙහි වාඩි වූවා ය.

සුරේන් දින දෙකකට කලින් ඩෙන්මාර්කයේ සිට සිංගප්පූරුවට පැමිණ හෝටලයක නතර වී සිටියේ ය. ඔහු විවාහ මංගල්‍යයට අවශ්‍ය කටයුතු සූදානම් කරමින් සිටියේ ය. මවත් පියාත් මනාලිය වූ කෝමදිත් තිදෙනා ම සිංගප්පූරුවට ගෙන්වා ගැනීමට සියලු පහසුකම් ඔහු විසින් සකස් කරවනු ලැබ තිබුණි.

සුරේන්ගේ මව සුරුදු පරිදි සුරේන්ගේ පුරාණය වර්ණනා කරන්නට පටන් ගත්තා ය.

“කොච්චර නම් විවාහ යෝජනා ආව ද.... ඒවා අතර ලොකු දෑවැදි දෙන්න සූදානම් අය හිටියා... ඒ වුණාට සුරේන්ගේ හිතට ඇල්ලුවේ කෝමදිගේ පිංතූරේ විතරයි.... කෙටිටු ඇඟ පත හොඳ පාට... ගැනු ළමයෙක් බදින්න ඕනෑ කියන අදහසේ ම හිටපු පුතා... කෝමදි...ඔයාට තමයි ඒ වාසනාව පෑදුණේ...”

අබලන් සංගීත භාණ්ඩයකින් නිකුත්වන හඬක් මෙන් නැන්දණිය එසේ පවසමින් සිටිද්දී ගුවන් යානය ගුවන් තොටුපළ දෙසට පාත් වෙන්නට පටන් ගෙන තිබුණි.

ගුවන් යානය ධාවන පථය දෙසට පහත් වූයේ දෙසවන් අපහසුතාවට ලක් කරමිනි.

කෝමදි නැන්දණියගේ කතාවට සිතා සි ප්‍රතිචාර දක්වා ගුවන් යානයේ කවුළුව තුළින් සිංගප්පූරුවේ සුන්දරත්වය දැක ගැනීමට වෑයම් කළා ය.

කොහේ දෝ උපන් තමා... කොහේ දෝ වන්නි කැලෑවක...

වීර තරුණියකගේ මරණය... යන වීර විරුදාවලියෙන් හමාර කර ගත යුතු ව තිබූ ජීවිතය... කොහේ දෝ ඉපදුණ අයකුගේ අතගෙන එක්වීමට සිටිනවා නොවේ ද යි සිතමින් ඇය සිටිද්දී ම ගුවන් යානය ධාවන පථය සිප ගත්තේ ය.

වේගවත් ව... පසු ව සෙමෙන් සෙමෙන්... අවසානයේ දී බඩගාමීන් මෙන්... ගුවන් යානය, තම නැවතුම්පළට පැමිණ නතර විය.

මගීහු තම ආසනවලින් නැඟිට ගත්හ.

තමන් ජීවත් වූ භූමියට අනෙක් පැත්තේ මෙතරම් සුන්දර ලෝකයක් තිබෙනවා නොවේ ද යි යන විස්මයෙන් යුතු ව කෝමදි ගුවන් යානයෙන් බැස සිංගප්පූරු ගුවන් තොටුපළ ගොඩනැඟිල්ල දෙසට ඇවිද යන්නට වූවා ය.

නැන්දාත් මාමාත් ඇය පසුපසින් ගියෝ ය.

කොළඹ කටුනායක ගුවන් තොටුපළෙහි දී දුටු ආකාරයේ ආරක්ෂක හමුදා හට පිරිස් සිංගප්පූරු ගුවන් තොටුපළෙහි දක්නට නොසිටියහ.

තම මව්බිම ගැන සිත කෝමදිට වේදනාවක් ඇතිවිය.

චීන ජාතිකයන්... තායි ජාතිකයන්... මැලේසියා ජාතිකයන්... ඉන්දියානුවන්... තවත් විදේශ සංචාරකයන්... එකිනෙකාට ගෞරවය දක්වමින් තම තමන්ගේ තැන්වලට ගමන් ගන්නා ආකාරය ඉතාමත් මනරම් ය.

එක් ස්ථානයක පමණක් සිංගප්පූරු පොලිස් හටයන් දෙදෙනෙක් සිංහල තරුණියන් හතර පස් දෙනකු ද තමිල්නාඩු තරුණියන් හය හත් දෙනකු ද සමඟ එකට ගමන් කරනු දැකිය හැකි විය.

ඒ තරුණියන්ගේ මුහුණු මැල වී ගොසිනි. ඔවුන් හැඬූ අයුරක් ද දක්නට තිබුණි.

කෝමදි ආපසු හැරී මාමණ්ඩිය දෙස බැලුවා ය.

"ඔය මෙහේ රස්සාවල්වලට ඇවිල්ලා... විසා ඉවර වෙලා... පොලිසියට අහුවෙලා ආපහු තමන්ගේ රටවල්වලට යවනවා වගේ..."

ඔහු පැවසුවේ ය.

"ඔයා කොහොම ද මේ ලෝකෙ වෙන දේවල් හැම දෙයක් ම දන්නේ?"

නැන්දණිය... ඔහුගෙන් ඇසුවා ය.

"කොහෙ ද ඉතිං ඔයා පත්තරයක්වත් බලන එකක් යැ... කියවන්න ඕනේ වීරකේසරී පත්තරේ ඔයා පාවිච්චි කරන්නේ පිටි කොටන කොට නේ... පව් මේ ගැනු ළමයි... සමහර අය දැන ගෙන ම එනවා... සමහරු නොදන්නුවත් ව ඇවිල්ලා අහු වෙනවා... ආයෙ ඉතිං මෙතේ එනවා නම් අලුතෙන් පාස්පෝට් එහෙම හදාගෙන එන්න වෙනවා... එහෙම නැත්තං සවුදි අරාබිය පැත්තට රස්සාවට යන්න වෙනවා... අන්තිමට නොයෙක් ජාතියේ ලෙඩ හදාගෙන... පව්කාර ජීවිත... එයාලට ඉර පායන්නේ එහේ දී විතර ද?..."

සුද්ධිය...අරගලය... යැ යි ඇවිදිමින් සිටි කෝමදිටත් කෝවිල් ගානේ... උපවාස කරමින් ඇවිද්ද නැන්දණියටත්... මාමණ්ඩිය පැහැදිලි කර දුන් මේ කාන්තාවන්ගේ ලෝකය අලුත් දෙයක් වූයේ ය.

ගුවන් තොටුපළෙහි වීසා පරීක්ෂා කිරීමේ ආගමන විගමන කාර්යාලයෙන් සියල්ල හමාර කර ගුවන් තොටුපළෙන් පිටතට ඔවුන් යද්දී සුරේන් මල් කලඹක් අතැති ව බලා සිටියේ ය.

"මගේ රාජා දකලා අවුරුදු කීයක් ගත වුණා ද?..."

මව, පුතා වැලඳගෙන සතුටු කඳුළු හෙළමින් සුපුරුදු ලෙස දුක් සැප විමසීමෙන් අනතුරුව සුරේන්, කෝමදි දෙස බලා,

"හලෝ..."

යැයි පැවසුවේ ය.

කෝමදි ද එයට ප්‍රතිචාර දක්වමින් හලෝ යැයි පැවසුවා ය.

ඉන්පසු... සිවු දෙනා ම රැගත් ටැක්සිය සිංගප්පූරු විදි ඔස්සේ යන්නට පටන් ගත්තේ ය.

එය සැඳෑව තැවරෙන වේලාව වුව ද ස්වාභාවික හා කෘත්‍රිම භාවයෙන් යුතු හරිත වර්ණ ගහ කොළ ද විදි දෙපසින් වර්ණවත් කඩදාසි මල් සැරසිලි ද සුන්දර ව තිබුණි.

"දෙමළ ඊළාමය ගොඩ නැගෙද්දී යාපනය කලාපය ද පුංචි සිංගප්පූරුවක් බවට පත් වේවි"

යනුවෙන් ජ්‍යෙෂ්ඨ සටන්කරුවකු දිනක් පවසද්දී...

"එතකොට වන්නියට මොකද වෙන්නේ?"

යැයි විමසීමට කෝමදිට සිතූණත් ඇය එසේ ඇසුවේ නැත. වැයමෙන් එය ගිල ගත්තා ය.

"නිහඬව සිටිනු"

යන්තෙහි අරුත නිසි ලෙස කෝමදිට අවබෝධ වූයේ සංවිධානයට බැඳුණ පසු ව ය.

මව - පියා - පුතා... සතුටු සාමිවියෙහි යෙදී සිටිද්දී කෝමදි පැරැණි මතකයන් හා සිතිවිලි අතරේ කිමිදී සිටියා ය... ඔවුන් රැගත් ටැක්සිය ක්‍රමයෙන් වේගය අඩු කරමින් ගොස් සිංගප්පූරු සිටැන්ගුන් විදියේ හඳුකාලි කෝවිල අසල හෝටලයේ දොරකඩ ඉදිරියෙහි නතර විය.

කෝමදිට තම දෑස් ඇදහිය නොහැකි තරම් විමනියකි.

එහි ටැක්සියෙන් බැසීමටවත් බැරි තරම් සෙනඟකි. හරියට ම නල්ලූර කෝවිලෙහි තේරු උත්සවය දා මෙනි. සියලු දෙනා ම ඉන්දියානුවන් ය... පාකිස්තානුවන් ය... බංග්ලාදේශක්කාරයන් ය... අතරින් පතර සිංහල මුහුණු ද කීපයකි.

එ දා ඉරු දිනයකි... නිවාඩු දිනයකි... එ නිසා සිංගප්පූරුවේ රැකියාව සඳහා පැමිණි විවිධ පැතිවල ජීවත් වන සියලු දකුණු ආසියානු කලාපයේ රටවලට අයත් ජනයා එකතු වන්නේ මේ සිටැන්ගුන් විදියේ දී ය.

ලිපි ලබා ගැනීමට... ලිපි යැවීමට... මුදල් හුවමාරුකර ගැනීමට... ගම් රට බලා යෑමට ඇඳුම්, පැලඳුම්, භාණ්ඩ ලබා ගැනීමට... සතියකට වතාවක් මුණ ගැසෙන පෙම්වතුන්ට දවස පුරා ඇවිදීමට... හොඳ එළවළු, මස්, මාළු වර්ග මිලදී ගැනීමට... තණ පියසි මත හා අවන්හල්වල එකතු වී කතාබහ කිරීමට... මත්පැන් බීමට... අවශ්‍ය නම් සිරුරෙහි උපාසක බව අඩුකර ගැනීමට, රිදී කාසි විස්සේ සිට රිදී කාසි දෙසිය දක්වා මුදලක් ගෙවා වයසට හා තරාතිරමට යෝග්‍ය පරිදි... මෙහි ජනී ජනයා රැස් වෙති.

මුස්තාපා වෙළෙඳ මධ්‍යස්ථානය (ෂොපිං සෙන්ටර්) මැදිකොට සැතපුමක් පමණ බිම් පෙදෙසක ඉරිදා තේරු උත්සවය පැවැත්වේ. උදේ දහයට ආරම්භ වී පසුදින අලුයම් දෙක දක්වා ම මේ තේරු උත්සවය පැවැත්වේ.

මෙදින ටැක්සියක් අල්ලා ගැනීම ලොතරැයි දිනුමක් ලැබීම හා සමාන දෙයකි.

කෝමදි හා සෙසු තිදෙනා පැමිණි ටැක්සියෙන් ඔවුන් බැසීමටත් පෙර විශාල පිරිසක් ටැක්සිය වට කර ගත්තේ ඒ නිසා ය.

සුරේන් ඔවුන්ට ඩෙනිෂ් භාෂාවෙන් බැණ වදිමින් ගමන් මලු ටැක්සියෙන් ඉවතට ගෙන ටැක්සියෙන් ඉවත් වීමටත් පෙර ඉන්දියානු තරුණයෙක් තම චීන ජාතික පෙම්වතිය ද සමඟ ටැක්සියට නැඟ වාඩි වූවෝ ය.

සුරේන් බැණ වැදුණේ අසභ්‍ය වචනයෙන් බව කෝමදි අනුමාන කළත් ඒවා නැසුණාක් මෙන් ඇය තම සුටිකේසය ද රැගෙන හෝටලයට ඇතුළු වූවා ය.

සුරේන් තම පියාගේ හා මවගේ සුටිකේස් ඔසවා ගෙන ගියේ ය.

සුරේන් කල් තියා ම සිය මව, පියා හා මනාලිය කෝමදි සඳහා කාමරයක් වෙන් කරවා තිබුණි. යාබද කාමරයේ ඔහු නතර වී සිටියේ ය.

"තව දවස් දෙකක් ඔයා අපේ අම්මයි තාත්තයි එක්කයි ඉන්න ඕනෑ."

සුරේන් පැවසුවේ ය.

"දැන් මං ඒක ඇහුව ද?" යන්න හඟවමින් කෝමදි ඔහු දෙස බැලුවා ය. ඇය උපතින් ම ලද දඟකාරී බව පළ කරමින් මුව ඇදකොට ඔහු දෙස බලා ඔහුගේ මාපියන් සමඟ කාමරයට ඇතුළු වූවා ය.

ඊළඟ දිනය... විවාහ මංගල්‍යයට අවශ්‍ය බඩු රෙදිපිළි ගැනීම සඳහා ම ගෙවී ගියේ ය.

කෝමදිට මංගල සාරියක්... මංගල්‍යයට රන් ආභරණ... සුරේන්ගේ මවට දෙපොට රන් මාලයක්... යනාදිය මිල දී ගැනීමට මේ දිනයේත් වැඩි කාලයක් වැය කිරීමට සිදු විය.

සුරේන්ගේ මව, තමන්ටත් ගමේ සිටින තම කුලයේ හිතවතුන්ටත් යෑ යි පවසමින් මිලට ගත් සියලු ම රෙදිපිළි බඩු බාහිරාදියට ඩෙන්මාර්ක් ක්‍රෝන් මුදල් වටිනාකමට සුරේන්ගේ විසා මුදල් කාඩ්පතක් සිංගප්පූරු රිදී (ඩොලර්) බවට පරිවර්තනය වී ගෙවා දූමුණි.

"ඔයාටත් කැමැති ඕන දෙයක් ගන්න"

සුරේන් බොහෝ වතාවක් කෝමදිට බල කෙරුවත් ඇය කිසිවක් අවශ්‍ය නැති බව හිස වනමින් පළ කලා ය.

ඊට හාත්පසින් ම වෙනස් ආකාරයට සුරේන් ගේ මව සිරුරින්ගෙන් විදියේ කිසි ම වෙළෙඳසලක් අත නොහැර සාප්පු සවාරියේ යෙදුණා ය.

චිත ජාතිකයන්ගේ රන් ආභරණ වෙළෙඳසල්වලින් පටන් ගෙන තුනක් ගතහොත් ඩොලර් දහයක් යැයි කෑ ගසන උතුරු ඉන්දියානුවන්ගේ කඩ සාප්පු දක්වා තැන් මේ සවාරියට අයත් ය.

ගුවන් බඩු ගෙන යා හැක්කේ එක් අයකුට කිලෝ විස්සක් පමණක් බව සුරේන්ගේ පියා වරින් වර කළ අවවාදයවත් සුරේන්ගේ මවට ඇසුණ බවක් පෙන්නුම් කළේ නැත.

කෝමදි කිසි ම දෙයක් ගැනීමට උනන්දුවක් නොදක්වුව ද කඩ සාප්පුවල දකින කුඩා බෝතික්කන් දෙස මහත් ආසාවෙන් බලමින් ඒවා අතගාමින් සිටිනු සුරේන් දුටුවේ ය.

"අරන් දෙන්න ද?"

සුරේන් සිනාසෙමින් අසද්දී ඇය, එය අවශ්‍ය නැති බව හිස සොලවමින් හඟවා මදහස පාමින් එතැනින් ඉවත් වූවා ය.

"මගේ ලේළිට කසාද බදින්නත් ඉස්සෙල්ලා පොඩි ළමයින්ගේ බෝතික්කන්ට ආසා හිතිලා වගේ ඒ..."

තැන්දණියගේ ඒ විහිළුව ඇයට එතරම් ලොකුවට රස විදිය හැකි නොවිණ.

කෝමදිගේ ලෝකය හැම දාමත් තිබුණේ කුඩාවට ය... ගමේ පාසල... උදේ හවස වැදීමට යන කුඩා අම්මන් කෝවිල... වසරකට වතාවක් හෝ දෙවතාවක් යාපනයට ගොස් චිත්‍රපටියක් බලා... සුභාෂ් හෝටලයෙන් අයිස් පලම් රසවිද... ඒ ආකාරයට ම වසරකට වරක් පැවැත්වෙන නල්ලුර් කෝවිලේ තේරූ උත්සවයට ගොත් කරත්තයෙන් ගොස් පවත්වන තෙත පොංගල් උත්සවය.... ඇයගේ ලෝකය මේවා ය.

කවරදාකවත් ඇය කුමන දෙයකටවත් ලොකුවට ආසා කෙළේ නැත.

ජීවිතය සමඟ අරගල කොට ජය ගැනීමට ගොස් එයින් පරාද වී වැටී... යළි නැඟී සිටීමට උනන්දු නොවී දිවි මගෙහි දිවි ගෙන යෑමට ඇය පුරුදු වී සිටියා ය.

සෙසු සිසුවියන් විෂයයන් දහයට ම වෙනස ව දුවමින් ටියුෂන් පංති ගොස් ලැබූ ප්‍රතිඵලය ම කෝමදි සෙල්ලම් කරමින් සිට සැහැල්ලුවෙන් සිට ලබා ගත්තා ය.

ඇය සටන් බිමට ඇද දැමීමට හේතු වූයේ ද ඇයගේ ඒ දක්ෂතාවයි... ඇය සටන් බිමට ගියේ ස්ව කැමැත්තෙනි... ඒ කැමැත්ත ඇය වෙතින් ඉවත් වෙද්දී ඇය ම සටන් බිමෙන් සමු ගත්තා ය. ඇය කිසිවකට සසල වූයේ නැත.

විවාහානිමුඛ අවස්ථාවට පත් ව සිටින මේ අවස්ථාවේ දීත් ඇයගේ ස්වභාවයේ කිසි වෙනසක් නැත. ඕ කෙළිලොල් ය. අලංකාර බෝනික්කකු අතට ගෙන එය සොලවන විට බෝනික්කා ඇසිපිය ගසද්දී කෝමදී ද ඇසක් වසා ඉඟි කොට සිහින් සිනහවක් පෑවා ය.

ඇයගේ මාමණ්ඩිය ද ඒ අසල සිට මෙය දැක බොහෝ සේ සතුටු වූයේ ය.

ඔවුහු එදා මුළු කාලය ම සිඳැන්ගුන් විදියේ සියලු ම කඩ සාප්පුවල කාලය ගත කළෝ ය.

ඉන්පසු හෝටලයට පැමිණෙද්දී ඇවිදීමෙන් ඇති වූ දෙපා දැත් වේදනාව, ඊළඟ දිනයේ උදේ තම ගෙල පැලඳෙන මංගල තැල්ල... තම ජීවිතය සුරේන්ගේ දෝතට පත්වන වග... ඒ සුන්දර මිහිරි සිහිවිලි... අපේක්ෂාවන්... පැතුම්... මේ ගැන සිහියට නැගෙද්දී ඇයගේ දැස් ඉබේ ම පිය වී ගියේ ය.

- 4 -

ලදැසන කාර්ය බහුල කලබලකාරී බව දකුණු ආසියාතික කලාපයේ සෑම රටකට ම පොදු එක ම ආකාරයේ දෙයකි.

එය සිංගප්පූරුව වුව ද... ශ්‍රී ලංකාවේ සිදුම්බරම් කෝවිල පිහිටි බටහිර මාඩි විදිය වුව ද වෙනසක් නැත. එක ම ය.

සුරේන් උදෙන් ම අවදි වී කෝමදින් තම මා පිය දෙදෙනාත් අවදි කොට සුදානම් වන ලෙස පැවසුවේ ය.

උපන් බිමේ ශෝකි හිතමිත්‍රාදීන් නොමැති ව... ධනවත් සරණාගතයන් ලෙස... යුරෝපයේ ද කැනඩාවේ ද ඕස්ට්‍රේලියාවේ ද සිට හිතවතුන් පැමිණ පවත්වන මේ අන්දමේ විවාහ මංගලෝත්සවයන්හිදී මෙන් සාම්ප්‍රදායික සැරසිලි... පැමිණෙන්නන් සුවද පැන් ඉස පිළිගැනීම්... මනාල පාර්ශ්වයේ ආරාධනා කිරීම්... සිවුචැනි චාරිත්‍රවිධි... යනාදි බොහෝ විවාහ සිරිත්වලින් තොර ව මංගල තැල්ල බැඳීමේ චාරිත්‍රය පමණක් සිදු කිරීමට නියමිත විය.

සුරේන්ගේ දුර ඥාතීන් ලෙස මැලේසියාවේ සිට පැමිණි පවුල් කීපයක්... වීඩියෝ රූපගත කරන අයකු... ඡායාරූප ශිල්පියකු... උදෑසන හතට හෝටලයට පැමිණ සිටියහ.

මනාලයාත් මනාලියත් වෙන වෙන ම ඡායාරූපවලට පෙනී සිටීමෙන් පසු සුරේන්ගේ ඥාතීහු කෝමදිගේ පාර්ශ්වය ලෙස සිටිමින් ඇය කැඳවාගෙන පළමු ව කාරයක නංවා ගෙන ගණදෙව් කෝවිලට කැඳවාගෙන ගියේ ය.

ටික වේලාවකට පසු සුරේන්ගේ කාරය ද මනාලියගේ කාරය පිටුපසින් ගියේ ය.

කල්තියා ම සැලසුම් කළ පරිදි කෝවිලේ අයියර් විවාහ මණ්ඩපය සුදානම් කර.. නාදේශ්වර කණ්ඩායමක් ද ගෙන්වා...ඔවුන් සමඟ කෝවිල් භූමියෙහි බලා සිටියේ ය.

සූර්ව සැලසුම ආකාරයට සියලු කටයුතු ආරම්භ කෙරිණ. හෝම ගිනි ජාලා ඉහළ නැංගේ ය.

අතපැන් වත් කිරීම... මංගල තැල්ල පැලඳවීම... සුරේන්ගේ අත අල්ලාගෙන කෝමදි මංගල මණ්ඩපය වටා ඇවිද යෑම... පලතුරු කා කිරී බීම... පොරි විසි කිරීම... අවසානයේ දී වාරිත්‍ර ඉටු කළ කුරුක්කල්ට යුවතිපතීන් ත්‍යාග පිරිනැමීම... යනාදිය ඉතා හොඳින් සිදු කෙරිණ.

මේ සියලු කාර්යයන් සිදු කෙරෙද්දී කෝමදිට තම මව...පියා.... සහෝදරයන්... බාල විශේ මිතුරියන්.... මේ හැම දෙනෙක් ම සිහි වී දැසට කඳුළු නැඟුණි.

බාලවියේ දී දැසට ප්‍රිය මනාප දෑ සිතේ මුල්ලක කුඩා පිංතූර ලෙස ස්ථාපිත වී ඇත්තේ ය... පැතුම් අපේක්ෂා ඉටු වෙද්දී ඒ කුඩා පිංතූර විශාල කොට නිවසේ ආලින්දයේ එල්ලා තැබීමට සිතේ ආසාවක් ඇති වේ.

යුවතියකට තම සැමියාගේ නිවස පිළිබඳව සිතේ ඇතිවන අපේක්ෂා... විවාහ මංගලාය... ගැබ් ගත් පසු පවත්වන වළලු පැලඳවීමේ උත්සවය... දරුවකු බිහි කිරීම... දරුවාගේ පළමුවැනි උපන් දිනය... යනුවෙන් තම පැතුම් ආශාවන් එකින් එක වැඩි වර්ධනය වීගෙන යයි.

ඒ අයුරින් ම ය, විවාහ මංගලාය හා බැඳි සොඳුරු මිහිරි පැතුම් අපේක්ෂාවන්... මංගල දිනය පිළිබඳ සිහින...

1983 කලබලවලින් පසු ව ඇති වූ බොහෝමයක් දෙස් විදෙස් විවාහ මංගල්‍යයන්ගෙන් වැඩි සංඛ්‍යාවක්... විකාශනය කොට විශාල නොකළ කුඩා දල සේයාපට වැනි ය. කඩදාසි මත මුද්‍රණය නොවූ මනාකල්පිත නවකතා වැනි ය. මේ කොටස අතරට කෝමදීට ද එක් වීමට ඇයගේ දෛවය විසින් ඉඩ පාදා දෙනු ලැබ තිබුණි.

ඇයගේ දෑසට වේදනා ගෙන දෙන්නේ මේ කඳුළු බිඳයි.

කෝවිලේ දී ම දිවා ආහාර සංග්‍රහය සුදානම් කර තිබූ හෙයින් ඒවා භක්ති විදීමෙන් අනතුරු ව සුරේන්ගේ මැලේසියා ඥාතීහු සමුගෙන ආපසු ගියේ ය.

සියල්ල ම සිහිනයක් පරිද්දෙනි පැය හතරක පහක කාලයක දී හමාර වූයේ... කෝමදී වෙට්ටිවේලු මෙණෙවිය කෝමදී සුරේන් මහත්මිය බවට පත්වෙමිනි...

සුරේන් සමඟ ඔහුගේ මාපියන් සමඟ කෝමදී ආපසු හෝටලයට යද්දී වේලාව සවස දෙක පසුවෙමින් තිබුණි.

හෝටලයෙන් පිටත හිරු, හොදින් රශ්මිය මුදා හරිමින් සිටියේ ය.

මෙහි ද යාපනයේ මධ්‍යාහ්න ගිනි අවුච මෙනි.

"කෝමදී දුව... දැන් ඉතිං ඔයා පුතාගේ කාමරයට යන්න. අපි දෙන්නා මේ කාමරයේ ඉන්නම්."

මේ මහ දවල් කාලයේ දී සුරේන්ගේ කාමරයට යෑම ඇයට දැඩි අපහසුවක් වූයේ ය. ඇයගේ සිත එයට පසු බැවේ ය.

"ඈ වුණා ම... මං යන්නම්... දූතට මං නැන්දලා එක්ක ම ඉන්නම්."

"මොකද මේ පුංචි ළමයෙක් වගේ... හෙට අනිද්දට ඔයාලා දෙන්නා ඩෙන්මාර්ක් ගිහිල්ලා එහේ එකට ජීවත් වෙනවා නේ... ඉතිං ඇයි මේ ලැජ්ජාවක්?..."

එහෙත් කෝමදීට ඔහුගේ කාමරයට යෑමට කිසියම් කෝල ගතියක් ඇති වී තිබුණි.

ඇය පසුබාමින් සිටියා ය.

"ඇයි... කල්පනා කරකර ඉන්නේ? යමු කාමරේට..."

සුරේන් ද තම කාමරයෙන් එළියට පැමිණ ඇයට කතා කෙළේ ය.

ඔහු වේට්ටිය ගලවා දමා සරමක් හැඳ සිටියේ ය.

උඩුකයට ඇඳුමක් නැති ව සිටින ඔහු දෙස බැලීම කෝමදිට ලැජ්ජාවක් ලෙස හැඟුණි.

ඇය ගැහෙන සිතින් කාමරයට ඇතුළු වුවා ය.

"ඔය දොර වහන්න... සමහර වෙලාවට රූමි බෝයි එන්න පුළුවන්.."

එසේ පැවසූ සුරේන් ශීතකරණයෙන් බීර ටින් එකක් ගෙන කඩා මුවට තබාගෙන බිච්චේ ය.

කෝමදිට යටි බඩ දෙසින් සියුම් බියක් නැඟී එන අයුරක් දැනුණි.

ඇය ගැහෙන සිතින් කාමරයේ දොර වසා දොර අසලට වී සිටියා ය.

"මොකද තනි කකුලෙන් හිටගෙන.... තපස් රකිනව ද?... ඔය මඟුල් සාරිය ගලවලා දාන්න..."

"මිහි..." ඇය සෙමෙන් හිස වැනුවා ය.

"ඔයා ටිකකට එළියට යනවා නම්... මං ඇඳුමක් මාරු කරගන්නම්..."

සුරේන් සිහින් සිනාවක් පෑවේ ය.

කෝමදිට ඔහුගේ ඒ සිතහවේ අරුත වැටහුණේ නැත.

"මං ඔයාට ඇඳුම් මාරු කරන්න කිව්වේ නැහැ. සාරිය ගලවන්නයි කිව්වේ..."

කෝමදි තැනි ගත්තා ය.

"මොනවද මේ කියන්නේ?... මේ මහ දවල්?"

"ඒකට මොක ද? මට ඔයාව බලන්න ඕනෑ... ඔයා මාව බලන්න ඕනෑ... එහෙම තමයි ඩෙන්මාර්ක් රටේ..."

"අනේ මට බැහැ..."

එසේ පවසා දොර විවර කිරීමට තැන් කළ කෝමදිගේ අත්, සුරේන්ගේ දෑතට සිර විය.

"අනේ... අතාරින්න... අතාරින්නකෝ..."

කෝමදිගේ ආයාචනා කිසිවක් සුරේන් ගණනකට ගත්තේ නැත. ඔහු විසින් ම ඇයගේ ඇඳුම් ගලවා උපන් විලසට පත් කරවනු ලැබුවේ ය.

.....ඉන්පසු ඔහු තමාට අවශ්‍ය දෙය ලබා ගත්තේ සිත්පිත් නැති අයකු පරිද්දෙනි.... වන්නි කැලෑවේ සැරිසරන වල් උගරන් මඤ්ඤොක්කා වගා බිමක් වනසා දමා යන්නාක් මෙන් ඔහු තමා විනාශ කර දැමුවේ ය.... යන හැඟීම ඇයගේ සිතට ඇති විය.

ගුවන් යානයේ නැඟී... වලාකුළු අතරින් එද්දී... ඇය මැවූ ඒ සොඳුරු මංගල රාත්‍රි සිහිනය..... මංගල දිවා කාලයේ දී ම ඔහු විසින් දිය කර දමන ලද්දේ ය.

මංගල සාරියෙන් ඇයගේ සෙළු වසා පොරවා දූමු හෙතෙම ශීතකරණයෙන් තවත් බිරි වින් එකක් ගෙන පුටුවෙහි වාඩි විය.

කෝමදි මහත් කම්පනයට පත් ව ගැහෙමින් ඇදෙහි වැතිර සිටියා ය.

"ඇයි වෙවුලන්නේ? ඒකේ මොකද්ද තියෙන්නේ? සීතල ද?... එයාර් කන්ඩිෂන් එක අඩු කරන්න ද? නැත්තං ඔයාට පොරවන්න ද?..."

ඔහු එසේ විමසමින් ඇය අසලට එද්දී ඇය මංගල සාරිය තදින් අල්ලාගෙන තම සිරුර වසා ගත්තා ය.

"ඔය සාරිය පැත්තකට දාන්න... මේ බෙඩ් ෂීට් එක පෙරවා ගන්න.."

ඔහු මංගල සාරිය ඇයගේ සිරුරෙන් ඉවත් කොට ඇයගේ සෙලු සිරුර දෙස මඳ වේලාවක් බලා සිට පොරෝනාවෙන් ඇය ද තමාව ද වසා පොරවා ගත්තේ ය.

අසරණ ව සිටි තමා නැවතත් උගරකු විසින් පිටුපසින් පැමිණ වනසන්නාක් සේ ඇයට හැඟුණි.

විලාප දෙමින් පපු පෙදෙස දෙසින් නැඟී ආ වේදනාවන් සියල්ල ඇයගේ දැසින් කඳුළු බවට පත් ව ගලා ගියේ ය.

"මේක ද මංගලයා ය ?... මේක ද පති කුලය?... පිරිමි හැමෝ ම මෙහෙම ද?... තාත්තත් අපේ අම්මා මේ විධියට විනාස කරලා දාපුවම ද මාව ඉපදුණේ?...."

මෙවැනි පිළිතුරු නොදත් ප්‍රශ්න එකින් එක ඇයගේ සිතේ ගොඩ ගැසෙන්නට විය.

සුපේන් ගොරවමින් නිදා සිටියේ ය.

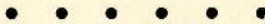
ඔහු වෙතින් දහඩිය මුසු බිර ගඳ වහනය විය.

ඒ දුර්ගන්ධය ඇයගේ බඩවැල් පෙරළා දූමුවේ ය.

සෙමෙන් නැඟිට ගත් ඕ තම ඇඳුම් රැගෙන නාන කාමරයට ඇතුළු වුවා ය.

දින නාන ඡවරය හැර දැමූ ඕ දැස් පියාගෙන සිරුර තෙමෙන්නට ඉඩ හැරියා ය. ඡවරයෙන් පමණක් නොව ඇයගේ දැසින් ද දිය ගලා ගියේ ය.

ඒ කඳුළු දිය යි.

දිය නාන අතරේ දී සුරෙන් අවදි වූ හඬ ඇයට ඇසුණි.

"දෙවියනේ..." ඇය සෙමෙන් මිමිණුවා ය.

නාන කාමරයෙහි අගුල තමා හොඳින් වසා ඇත් ද යි ඇය පරීක්ෂා කර බැලුවා ය.

හිසට වැටෙන සිසිල් දියත් දැසින් ගලා හැලෙන කඳුළුත් ඇයට සැනසීමක් ඇති කරවීය.

"මොක ද මේ නාන්තේ? දෑත් වෙලාව රැ හතත් වෙලා... අපි යමු... ගිහිල්ලා කෑම කාලා එන්න ඕනෑ... අම්මයි තාත්තටයි බඩගිනි වෙලා ඇති...."

"ඔව්... මේ එනවා..." එසේ කීමටවත් ශක්තියක් නැති ව නැති නම් කැමැත්තක් නැති ව තමන් සහමුලින් ම ආවරණය කළ හැකි ලෙස පන්ජාබි ඇඳුමකින් සැරසී ඇය නාන කාමරයෙන් එළියට ආවා ය.

"ඔයාට හොඳට නින්ද ගිහිල්ලා වගේ. ඇස් දෙකත් රතු වෙලා තියෙන්නේ..."

ඔහු ඇය දෙස බලා ඇසුවේ ය.

"ඔව්..." ඇය බොරුවට හිස වැනුවා ය.

"හැම... දෙයක් ම ඔයාගෙ හිතට ඇල්ලුව ද?"

'මේ කිනම් ආකාරයේ පිළිකුල් සහගත ප්‍රශ්නයක් ද' යි ඕ සිතුවා ය. මෙයට කුමන පිළිතුරක් පවසන්නේ ද යි ඇයගේ යටිසිත ඇයගෙන් ම විමසුවේ ය.

"ඔව්" යන්න හඟවන්නට ඇය යළිත් හිස වැනුවා ය.

"ඒක තේ මං මේ බැලුවේ.... මාව හිතට අල්ලන්නේ නැතුව තියේවි යැ..."

ඔහු ඇය බඳා වැලඳගෙන ඔහුගේ මුහුණ ඇයගේ මුහුණ වෙතට ළං කෙළේ ය.

"මීට පස්සේ මේවා මහ දවාලේ ඕනෑ නෑ."

ඇය දෑස් පියාගෙන පැවසුවා ය.

සුරේන්ගේ ග්‍රහණය ලිහිල් විය.

ඔහු දිය නෑමට නාන කාමරයට ඇතුළු විය.

කෝමදි කාමරයේ ජනේලය විවර කොට පිටත බැලුවා ය.

අඳුර සෙමෙන් ගලා එන්නට පටන් ගෙන තිබුණි.

රැකියාවට ගොස් ආපසු නිවෙස් බලා එන්නවුන් ද... එළවළු මිලදීගෙන විදි අයින් සිටගෙන සිටිනවුන් ද... කාලී කෝවිල ඉදිරිපස දොරටුව අසල සිටින්නවුන් ද... කෝවිල ඇතුළට ගොස් වන්දනාමාන කරන්නවුන් ද... එකිනෙකාගේ අත් පටලවාගෙන යන චීන අඹු සැමියන් ද... පුරුෂයා ඉදිරියෙන් යද්දී පිටුපසින් යන තමිල්නාඩු බිරියන් ද... දක්නට ලැබුණ ඒ සැඳෑ යාමය අති සුන්දරවත් විය.

තමන්ගේ වයසට ගැළපෙන, බටහිර රටක යුවළක් මොන මොනවදෝ කතා කරමින් විදියක ගමන් කරන අන්දම කෝමදි දුටුවා ය.

"මේ දෙන්නගේ යුග දිවියත් මගේ වගේ ද දන් නෑ..." සුරේන් මා ළඟට ආවට පස්සේ ඇය ඒ දෙන්නා වගේ ළං වෙලා මා එක්ක ආදරෙන් කතා කෙරුවේ. නැත්තේ?..."

ගුවන් තොටුපළෙන් බැස පැමිණි අවස්ථාවේ සිට මේ දක්වා සියල්ලක් ම කාල සටහනකට අනුව සිදු කෙරෙන බවක් ඇයට හැඟුණි.

සුරේන් දිය නාගෙන හමාර වී නාන කාමරයෙන් එළියට ආවේ ය.

"අපි යමු... අම්මලා ව එක්කර ගෙන කෑම කන්න යමු..."

ඉන්පසු සිටු දෙනා ම හෝටලයෙන් පිට වී ඇවිද යන්නට පටන් ගත්හ.

"කොහොමද දුව... හොඳට නිදා ගන්න ද? ඇස් දෙක රතු වෙලා තියෙන්නේ..."

තමා ලොකු අරුතක් සහිත ප්‍රශ්නයක් ඇසුවේ ය යන තෘප්තියෙන් යුතු ව සුරේන්ගේ මව මදහස පෑවා ය.

"හම්" කෝමදි හිස සෙලවුවා ය. යටි සිතින් නැත යන හැඟීමෙනි.

"සුරේන් මේ කොහේ ද යන්නේ? මේක නේ කෝමල විලාස් හෝටලය...."

"ඔකෙ තියෙන්නේ එළවළු කෑම විතරයි අම්මේ... අපි වෙන කොහෙන් හරි කෑම කන්න බලමු..."

"ඒයි සුරේන්... අද ඔයා තැල්ල බැඳපු මංගල දවස... මස් - මාංස නම් කොහෙන් ම කන්න හොඳ නැහැ"

"ඔය පිස්සු කතා අල්ලලා දාන්න අම්මා... දවල් කාපු එළවළු කෑම මට ඇල්ලුවේ නැහැ. මට මොනවා හරි මස් මාළු කෑමයි හොඳ කුල් බියර් එකකුයි ගත්තොත් තමයි කෑම කෑවා කියලා දැනෙන්නේ..."

කෝමදි පණුවකු දෙස බලන්නාක් සේ පිළිකුලකින් සුරේන් දෙස බැලුවා ය.

"ඔයා මොකද කියන්නේ?"

ඔහු කෝමදිගෙන් ඇසුවේ ය.

"මටත් නැන්දට වගේ එළවළු කෑම..."

"හොඳයි ... අපි ඒ දෙවර්ගය ම තියෙන තැනකට යමු..."
සුරේන්ගේ පියා මැදිහත්කරුවකු ව යෝජනා කෙළේ ය.

"උඹ ඩෙන්මාර්ක් ගියාට පස්සේ හරියට වෙනස් වෙලා... ඉස්සර නම් පුතා කෝවිලක් කොතක් දැක්ක ම ගරු කරනවා... වදිනවා... අතාරින්නේ නැහැ..."

මව කීවා ය.

"ඒවා එහේ... දැන් ඉන්නේ ඩෙන්මාර්ක්වල... ඒ රටට ගැලපෙන විධියට අපි ඉන්න ඕනෑ."

"එතකොට දැන් සිකුරාදාට පුතා මොනවද කරන්නේ?"

"සිකුරාදාට තමයි වෙහෙස මහත්සිය නැති කරලා දාන්නේ. වැඩ ඇරිලා ඇවිල්ලා. හොඳට නාලා පිට කොහේ හරි ගිහිල්ලා කෑම කාලා බාර් එකට එහෙම නැත්තං ඩිස්කෝ එකකට යනවා..."

කෝමදිට තැනි ගැන්මක් ඇති විය.

"ඒවා මොනවට ද... ඇයි ඩෙනිෂ්කාරයෝ එක්ක තටන්නේ?..."

"අම්මලා දන්නවා නේ... එහේට...ඩෙන්මාර්ක් රටට... හැම රටක ම මිනිස්සු එනවා... තනියමත් එනවා... එහෙම නැත්තං පවුල් පිටින්... විනෝද වෙන්න ම තමයි එන්නේ..."

“උඹ මේ කෝමදි කෙල්ල ඔය වගේ දේවල්වලට එක්ක යනවා එහෙම නෙමෙයි...”

“ඇයි නැත්තේ... එයා කැමැති නම් එයාටත් එන්න පුළුවන්... ප්‍රශ්නයක් නෑ. තෝ ප්‍රොබ්ලම්.”

“අනේ පුතේ... මෙව්වර කාලයක් ඔයා ඔය සෙල්ලක්කාර ජීවිතේ ගත කළා නේ... දෑන් ඇති... දෑන් ඔයා පවුල්කාරයෙක්.. ඒ වගකීම හිතට අරගෙන මීට පස්සේ වැඩ කරන්න බලන්න ඕනෑ...”

ඔවුහු කතා කරමින් ම ඒ විදියේ කෙළවරක තිබූ එළවළු කෑම හා මස් මාංස කෑම දෙවර්ගය ම ඇති හෝජනාගාරයක් වෙත පැමිණියෝ ය.

සුරේන් ලොකු (රෝස්ට් කළ) කුකුළකුගෙන් අඩක් හා ලොකු බීර විදුරුවක් රස විදිද්දී කෝමදි තෝසේ කන්නට වූයේ වැඩි කාලයක් ඒවා අතගාමිනි.

“මොකද දුටු කල්පනා කරන්නේ?... හොඳට කන්නකෝ...”

කෝමදි හිස වැනුවා ය.

කාලය ගෙවී යමින් තිබුණි.

සුරේන්ගේ කෑම පිගාන කුකුළු මස් කටුවලින් පිරී ගොස් තිබුණි. ඔහු මුහුණට දඹු දාඩිය පිස දමා බීර බොමින් ඩෙන්මාර්ක් පුරසාරම් කතා කියමින් සිටියේ ය. ඒවා අසමින් රස විදින ඔහුගේ මාපියන්ගේ තත්ත්වයට පත් වී ඒ කතාවන් සමඟ බද්ධ වීමට කෝමදිට හැකි වූයේ නැත. එදින දහවල් කාලය කියා දෙයක් නො තිබුණේ නම් ඇයට ඔහුගේ කතාවලට බද්ධ වීමේ හැකියාවක් තිබුණාක් වැනි ය.

කෑම කා හමාර වී හෝජනාගාරයෙන් එළියට පැමිණි ඔවුන් සිවු දෙනා ආපසු නවාතැන් ගත් හෝටලයට පැමිණෙද්දී චේලාව රාත්‍රී දහය ඉක්ම යමින් තිබුණි.

“මංගල රාත්‍රියට අද හොඳ ම දවසක් කියලා කෝවිලේ අයියර් කිව්වා දුවේ...”

සුරේන්ගේ මව කෝමදිගේ කනට ළං වී රහසින් මෙන් පැවසුවා ය. කෝමදි ගේ දෑසට කඳුළු නැඟී සියොලඟ වෙවුලා ගියේ ය.

“කිසි දේකට බය වෙන්න එපා දුවේ... මේක ලෝකෙ අලුත් දෙයක් නෙමෙයි නේ...”

මවුහු කතාබහ අවසන් වීමෙන් පසු තමන්ගේ කාමරවලට ඇතුළු වූහ.

කාමරයට ඇතුළු වූ විගස ම සුරේන්, කෝමදි සිටින වගක්වත් ගණනකට නොගෙන තම ඇඳුම් උනා දමා සිනිඳු රෙද්දෙන් මැසු කොට කලිසමක් හැඳ ගත්තේ ය.

කෝමදි මේ කිසි දෙයක් නොදුටු පරිද්දෙන් ඇඳෙහි පා කෙළවරකට වි වාඩි වූවා ය.

සුරේන් තම සුවිකේසය විවෘතකර අලංකාර ලෙස දවවා තිබූ කුඩා පෙට්ටියක් ගෙන කෝමදි වෙත දිගු කෙළේ ය.

"මේ මොකද්ද?"

ඇය හිස ඔසවා ඇසුවා ය.

"ඩෙක්මාර්ක් රටෙන් ඔයාට ම යි ගෙනාවේ."

මහු පැවසුවේ ය.

"ස්තූතියි"

එසේ කියමින් එය අතට ගත් කෝමදි එහි ගැට ගසා තිබූ නයිලෝන් තුල් සෙමෙන් ගලවන්නට වූවා ය.

අනතුරුව එහි කඩදාසි වැස්ම ඉවත් කරන්නට වූයේ ඩෙන්මාර්කයෙන් ගෙන එන ලද රාත්‍රි නිදන ඇඳුමක් විය යුතු ය යන සිතිවිල්ලෙනි. එහෙත්... එහි තිබූ දෑ දුටු ඇයට ඇති වූයේ මහත් පිළිකුලකි. එහි වූයේ කාන්තා යට ඇඳුම් දෙකකි. ඒවා අතින්වත් නැල්ලු කෝමදි, ඒවා ඇඳ මුල්ලකට දමුවා ය.

"ඇයි ඒවා ඔයාගෙ හිතට ඇල්ලුවේ නැද්ද?"

සුරේන් ඇසුවේ ය.

ඇය හිස පහත් කරගෙන ම 'නැත' යැයි හඟවමින් හිස වැනුවා ය.

"ඔයා ඕවයේ ගාණ කිය ද කියලා දන්නව ද?... ඔයාලගේ ලංකාවේ සල්ලිවලින් රූපියල් පන්දාහක් වෙනවා..."

"ඔයාලගේ ලංකාවේ සල්ලිවලින්" යන්න ඇයගේ සිතට මඳ වේදනාවක් ඇති කරවීය.

"ඕක අපේ වෙඩින් එකට ඔයාට තෑග්ගක් හැටියට අරගෙන ආවේ... ඔයා අද ඒක ඇඳගෙන මාත් එක්ක ඉන්න ඕනෑ..."

සුරේන් පැවසුවේ ය.

තම අත් පා වෙවුලන අයුරක් කෝමදිට දැනුණි.

"අනේ එපා...එපා..." ඇය ආයාචනා කළා ය.

ඔහු ඇඳ පාමුල තිබූ ඒ ඇඳුම සහිත පෙට්ටිය අහුලාගෙන ඇය අසලට ආවේ ය.

"මං මේක මොන තරම් ආසාවෙන් අරගෙන ආව ද කියලා ඔයා දන්නව ද?..."

එහෙත්... ඔහුගේ බලකිරීමට කීකරු වීමට නොහැකි ව ඕනෑවුණා ය. ඇය ඔහුට ආයාචනාත්මක ව වැඳ වැටී ඒ ඉල්ලීම බැහැර කිරීමට වැර දැරුවා ය. නොහැකි විය.

සැමියාට හොඳ බිරිඳක ව සිටිනවා යනු කෙබඳු ආකාරයේ කැප කිරීමක් ද යන්න ඇයට වැටහුණේ නැත.

අවසානයේ දී ඇය මඳක් නමාශීලී වූවා ය.

"හරි... මං ඇඳ ගන්නම්... ඔය ලයිට් එක නිවන්න..."

ඇය කීවා ය.

"ලයිට් එක නිවුවාම මං කොහොමද ඔයාව බලන්නේ?"

කෝමදිට ඉන්පසු සිදු වූ කිසි ම දෙයක් මතක නැත.

සියල්ල... ඒ සියල්ල ම ඔහුගේ වියරුව සංසිදෙන තුරු... ඒ ආලෝකය මධ්‍යයේ... නැවත නැවතත් ඔහු තම වියරුව සංසිදෙන තුරු....

ඒ වල් උෟරා... ඒ මඤ්ඤොක්කා වගා බිම...

යුධ පෙරමුණෙහි පෙළ ගැසී සිටි කෝමදි... එයින් මිදී පලා ආ කෝමදි... දෙමාපියන් විසින් ඩෙන්මාර්ක්වාසී අයකු වෙතට තමා මරා දැමීමට භාර දෙනු ලැබුවා නොවේ ද යි යන පරාජිත භාවයෙන් කම්පනයට පත් ව සිටියා ය.

නැඟිට ගොස් විදුලි පහන් නිවා දූමු සුරෙන් නිදා ගැනීමට ඇඳේ වැතිරුණේ ය.

ඔහු විසින් ම අන්දවනු ලැබ... ඔහු විසින් ම තිරිසනකු බඳු ව හැසිරී... ඉරා විනාස කර දූමු ඒ යට ඇඳුම් දෙක... ඇඳ පාමුල බිම වැටී තිබුණි.

"ඩෙන්මාර්ක් රටේ ඉඳලා මෙයා මා ළඟට ආවේ මේකට ද දෙයියනේ?... අම්මා තාත්තා... හැම කෙනෙක් ම දාලා මං මගේ ජීවිතය ම ඔයාට භාර දෙන්න ආවේ මේකට ද?..."

කෝමදි යළිත් පිළිතුරු නොදත් ප්‍රශ්න කඳුළුවල දිය කරන්නට පටන් ගත්තා ය.

සංවිධානයේ සිටිද්දී බංකර් තැනීමට බිම් භාරද්දී තමන්ගේ වැඩ කොටස හමාර කිරීමෙන් අනතුරුව තමන්ට සහාය වන ඒ... තරුණයා... සෙන්දිල්ගේ මුහුණ ඇයගේ සිතේ මැවී නොපෙනී ගියේ ය..."

"ඔයා නම් මට මෙහෙම කරනව ද සෙන්දිල්?..."

ඇය සෙමෙන් මිඹිණුවා ය.

-5-

සෙන්දිල්...කෝමදී සංවිධානයට බැඳුණ කාලයේදී ය ඔහු ඉන්දියාවේ පුහුණුව ලැබීමට ගොස් ආපසු පැමිණ සිටියේ.

රැවුල බා නැති මුහුණ... කිසිවකුත් අවඥාවට ලක් නොකරන ආකාරයේ බැල්ම... ඉණෙහි කොපුවෙහි එල්ලා ගත් රිවෝල්වරය.... ඉණෙහි එල්ලාගත් අත් බෝම්බය...

ඔහු ඉන්දියාවේ නතර වී සිටිද්දී ත්‍රිරෝද රථ රියැදුරකු මලයාල ජාතිකයකු යැ යි සිතා ඔහු සමඟ කතා කර ඇත. සෙන්දිල් හොඳ පැහැදිලි යාපනය දෙමළ භාෂාවෙන් කතා කරද්දී ත්‍රිරෝද රථ රියැදුරා අවසානයේදී... "එතකොට මම්මුට්ටි* මහත්තයාගේ කවුද?" යැයි විමසා ඇත.

"එයා මගේ ලොකු තාත්තාගේ පුතා" සෙන්දිල් කටට ආ බොරුවක් කියා ඇත. ඒ අසා සතුටු වූ ත්‍රිරෝද රථ රියැදුරා සෙන්දිල්ගෙන් මුදල් ගැනීම ප්‍රතික්ෂේප කර ඇත. මේ සිදුවීමෙන් පසු සෙන්දිල් "මලයාල සෙන්දිල්" යනුවෙන් හඳුන්වනු ලැබිණ. මල්ලාකම් සෙන්දිල් ලෙස සංවිධානයේ සෙසු තරුණයන් හැඳින්වූ 'මලයාල සෙන්දිල්' ඒ නමට ගැළපෙන පරිදි ම සිය සත බුරුසු උඩු රැවුල ද සකස් කර ගත්තේ ය.

සෙන්දිල් කෝමදිට වඩා සිව් වසරකින් වැඩිමහලු ය.

කෝමදි සිටි අංශයේ යුධ පුහුණුව භාර ව සිටියේ සෙන්දිල් ය. ඔහු ඉතා දරදඬු ආකාරයෙන් පුහුණු කරවීම් කරගෙන ගියේ ය. උඩුරැවුල අතින් අඹරවමින් ඔහු පැමිණෙනු දකින සියලු තරුණියෝ බිය පත්වෙති. එහෙත්... කෝමදි ඔහුට බිය නොවී ඔහු දෙස ම බලා සිටින්නී ය.

දිනක් කෝමදි සිය යෙහෙළියන් සමඟ කතා කරමින් සිටියදී...

* මම්මුට්ටි - දෙමළ සිනමාවට එක් වූ ජනප්‍රිය මලයාලම් නළුවෙකි.

"උඩු රැවුල අඹරවාගෙන හිටියට එයා වීර පාණ්ඩිය කට්ට බොම්මන්* වගේ යැ...?" යැයි විහිළුවට පවසනු සෙන්දිල්ට ඇසුණි.

එයට කෝමදිට ලැබුණ දඬුවම වූයේ පුහුණුවෙන් පසු ක්‍රීඩාංගණය වටා සිය වාරයක් දිවීමයි.

"එකයි... දෙකයි..." යනුවෙන් ගණන් කරමින් ගිනි අවුච්චේ දුවන්නට පටන් ගත් කෝමදි 65වැනි වතාවට ක්‍රීඩාංගණය වටා දුව ආ විට වැනෙමින් ගොස් සිහි නැති ව බිම ඇද වැටුණා ය.

සෙන්දිල් බිය වූයේ ය.

සෙසු තරුණියෝ පැමිණ වහා ම ඇය ඔසවාගෙන කඳවුරට රැගෙන ගියෝ ය. සෙන්දිල් ද ඔවුන් සමඟ ම ඔවුන්ගේ කඳවුරට ගියේ ය. කෝමදිට සිහි ලැබෙන තෙක් ඇය අසලට වී සිටියේ ය. මුහුදු ගමන්වල දී තමා ළඟ තබා ගෙන සිටි ග්ලූකෝස් ගෙනැවිත් සෙන්දිල් ඇයගේ මුවට දමුවේ ය.

ඇය සෙමෙන් සිහි ලබමින් සිටියා ය. ඒ දුටු සෙන්දිල්ට ප්‍රාණය ලැබුණාක් වැනි හැඟීමක් ඇතිවිය.

නියම කරනු ලැබූ කිසියම් දඬුවමක් යම් සාමාජිකයකු හෝ සාමාජිකාවකට හමාර කිරීමට නොහැකි වූයේ නම් ඔහුට හෝ ඇයට හිතවත් කෙනකු එය හමාර කළ යුතු ය. යන්න සංවිධානයේ නියමය වී තිබුණි. බංකර සඳහා පොළොව කපද්දී මේ අඩුව සම්පූර්ණ කෙරේ. ඒ අනුව කෝමදිට තව වට 35ක් ක්‍රීඩාංගණය වටා දිවීමට ඉතිරි ව තිබුණි.

සූර්යයා බටහිර දෙසට යමින් සිටියේ ය.

සෙන්දිල් ක්‍රීඩාංගණය වටා දිවීම ආරම්භ කෙළේ ය.

කෝමදි... ඔහු වෙත යොමු කළ තම දෑස ඉවතට නොගෙන ම ඔහු දෙස බලා සිටියා ය.

තමන්ගේ 'කාන්තා භාවය' ගැන කෝමදිට කිසියම් හැඟීමක් ඇති වූයේ එදා ය. එහෙත්... සෙන්දිල් කිසි ම හැඟීමක් පළ කෙළේ නැත.

නියෝග... නිමා කිරීම්... රටක් වෙනුවෙන් අරමුණුගත අරගලය... මේ ඔහුගේ ලෝකයයි. ඔහු ජීවත් වූයේ ඒ වෙනුවෙනි. ඒ... වෙනත් සංවිධානවල මිතුරන් සමඟ ඔහු සබඳතා පවත්වන්නේ යැ යි බුද්ධි අංශය (අභ්‍යන්තර ඔත්තු බැලීමේ අංශය) ඔහු ගැන සැක කරන තෙක් ය.

* ඉන්දියානු නිදහස් අරගලයට දායක වූ දේශප්‍රේමී වීරයෙකි.

ඊළඟ දිනයේ කෝමදි පුහුණුවට යද්දී සෙන්දිල් වෙනුවට පුහුණුකරුවකු ලෙස වෙනත් අයකු පත්කර සිටියේ ය.

"සෙන්දිල් කෝ?"

කෝමදි යෙහෙළියකගෙන් ඇසුවා ය.

"අර අතන..."

එකියක ඇඟිල්ලක් දිගු කර පෙන්වුවා ය.

සෙන්දිල් ඇත තැනෙක බංකර් කපමින් සිටියේ ය.

"ඇයි ඒ?"

"යුද්ධයක දී ඕනෑම දෙයක් වෙන්න පුළුවනි... ඕනෑ ම කෙනෙක් ඕනෑ ම වේලාවක දී දෝහියෙක් බවට පත්වෙන්න පුළුවන්... ඔයා ඒවා ගණන් ගන්න එපා..."

කෝමදි ගේ මුහුණ රතු විය.

"මෙතැන මට ගැළපෙන තැනක් නෙමෙයි."

ඇයගේ යටි සිත කොඳුරන්නට විය.

පාසල් යෑමට අකැමැති ව අකීකරුකම් කරන කුඩා දරියකු මෙන් කෝමදි ඊළඟ දින කීපයේ දී පුහුණු කටයුතුවලට ගියා ය.

ඇතින් සෙන්දිල් බංකර් සැකසීමට පොළොව භාරමින් සිටිනු දැකිද්දී කෝමදිට පුහුණු කටයුතුවලට අවධානය යොමු කිරීම අපහසු විය.

එහි ප්‍රතිඵලය වූයේ ඇයට ද දඬුවම් නියම කිරීමයි...

ඊළඟ සති දෙකක කාලයේ ඇයට ද සෙන්දිල් බංකර් කපන ඉසවුවේ ම බංකර් කැපීමට නියෝග කෙරිණ.

ඇය ඒ දඬුවම සතුටින් භාර ගත්තා ය.

ඒ උඩු රැවුල්කාර තරුණයා... සෙන්දිල්ගේ මුව මදහස දකිමින් ඇය ඒ දඬුවම විදිද්දී ඇයගේ උදුල්ල ගැඹුරින් පොළොවට කා වැදුණි.

ඊළඟ දින හය කෙසේ ගෙවී ගියේ දැයි ඇයට දනුණේවත් නැත. ඇය වෙහෙසට පත් වෙද්දී සෙන්දිල් ඇයට සහාය දුන්නේ ය. ඇය එයට ප්‍රිය මනාප වූවා ය.

"අනේ... සෙන්දිල්... කට ඇරලා ඔයාගේ හිතේ තියෙන අදහස කියන්නේ නැද්ද?... " යනුවෙන් ඇයගේ සිත නිරතුරු තැවෙන්නට විය.

හත්වැනි දවසේදී සෙන්දිල් දක්නට සිටියේ නැත.

කෝමදි දකින හැම අයකුගෙන් ම ඔහු ගැන අසා බැලුවා ය. හැම අයකුගේ ම පිළිතුර එකකි.

"යුද්ධයක දී ඕනෑ ම දෙයක් වෙන්න පුළුවන්..."

කෝමදිගේ සිත බිඳී ගියේ ය.

සෙන්දිල් පිළිබඳ ආචර්ජනා නිසාත්....තමා අපේක්ෂා කළ පතිකුලයට හාත්පසින් වෙනස් ව යුග දිවියට නොගැළපෙන ආකාරයෙන් හැසිරෙමින් සුරේන් විසින් දක්වන ලද අවකල් ක්‍රියා හේතුවෙන් ඇති වූ විත්ත සංකාපය නිසාත් කෝමදි නිදි නොමැති ව තැවෙමින් සිටිද්දී... තම පුතුට යහපත් බිරිඳක ලැබුණේ ය යන තෘප්තිමත් බවෙන් සුරේන්ගේ මවු පියන් ද.... තම දියණිය ශ්‍රී ලංකාවේ නරකාදියේ සිට ඩෙන්මාර්ක් නමැති ස්වර්ගයට යවනු ලැබුවා වූ තෘප්තියෙන් කෝමදිගේ මාපියන් ද හොදින් සුව සහනයෙන් යුතු ව නිදා සිටියෝ ය.

සිංගප්පූරුවේ සිටි ඊළඟ දින දෙකෙහි දී ම කෝමදිට සුරේන්ගෙන් කිසි ම ආකාරයේ ප්‍රශ්නයක් ඇති වූයේ නැත. ඒ ස්වභාවධර්මයා විසින් ඇයට උදවු කරනු ලැබූ බැවිනි. ඒ කාරණය විසින් සුරේන් පාලනය කර නික්මවනු ලැබී ය. හැමදාමත් එසේ වන්නේ නම් කොතරම් හොඳ ද යි යන කාලකණ්ණි හැඟීම ඇයගේ සිතට සහනයක් ව ඇති වුව ද... මෙය ද ස්වාභාවිකත්වය?... මෙයත් සමඟ ද මගේ මංගල සමය ගෙවෙන්නේ?... මේ ආකාරයේ වේදනා සහගත ව නොවේ ද දරුවන් වැදිය යුත්තේ?... යන සිතිවිලි ද යළි යළිත් ඇයට ඇති වූයේ වික්‍රමාදිත්‍ය රජතුමාට මෙන් පිළිතුරු නොදක් ප්‍රශ්න රාශියක් සිතට නැඟෙමිනි. එසේ ම සිතේ කොතකින්... තමා වැරැදි තැනකට හසු වුණා වත්දෝ යි යන දෙගිඩියාව ඇති නොවුණා ද නොවේ.

මේ හැරුණු කොට... ඔහු පිළිකුල් කර දූමීමට තරම් දරුණු ආකාරයට ඔහු හැසිරුණේ නැත. ඇය කැමැති වුව ද අකැමැති වුව ද මනාලයා යන හැඟීමෙන් ඔහු ඇයට විවිධාකාර මෝස්තරවල ඇඳුම් රැගෙන දුන්නේ ය. ඩෙන්මාර්ක් රටෙහි කාලගුණික වෙනස්වීම්වලට සරිලන සේ යෝග්‍ය ඇඳුම් මෝස්තර සංස්කෘතීන් ගැන කතා සුරේන්, කෝමදිටත් තම මවටත් පියාටත් විස්තර කෙළේ ය... ඔහු ඒවා මහත් ගර්වයෙන් පවසා සතුටු වූයේ ය.

ඩෙන්මාර්කයේ පවුල් සබඳතා... විවාහයට පෙර තරුණ තරුණියන් එකට එක් ව ජීවත්වීම... එය සිතට අල්ලන්නේ නැති නම් වෙනත් සහකාරියක් සහකරුවෙක් සොයා ගැනීම...

“මේ ඔයාගේ ළමයා... මේ මාගේ ළමයා... මේ අපි දෙන්නගේ ම ළමයා...” යනාදී වශයෙන් බටහිර ජීවන දර්ශනය...

මේ සියල්ල ම තමා අනුමත කරන අයුරින් ඔහු කතා කරමින් සිටියේ ය.

මේවා ඇසූ ඔහුගේ මවටත් පියාටත් ඔහු සහමුලින් ම වෙනස් වී ඇති බවට වැටහුණි.

කෝමදිගේ සිතට මුල් ම වතාවට සැකයක සේයා ඇති වූයේ මේ අවස්ථාවේ දී ය.

සුරේන්ට ද ඩෙන්මාර්ක ජාතිකයකු මෙන් තවත් කුමක් හෝ සබඳතාවක් තිබෙනවා දෝ යි... යන තම සිතිවිල්ලට සජීවී බවක් අරෝපණය කර බැලීමට ඇයට හැකි නොවිණ. එසේ ම සිතෙහි ඇති වූ ඒ කුකුස සහමුලින් ම ඉවත් කර දැමීමට ද ඇය අපොහොසත් වූවා ය.

විහිළුවක් යැ යි සිතා ඒවා අසා සිටිය ද ඇයගේ සිතට හැඟුණ ප්‍රශ්නය විසින් ඇයත් ඔහුත් අතරේ විශාල පරතරයක් ඇති කරවනු ලබනු ඇතැ යි සිතූ ඔී ඔහුගෙන් කිසි දෙයක් විමසුවේ නැත.

ඥානය විසින් පවසනු ලබන්නේ ය... සිත එයට සවන් දෙන්නේ ය... නැතහොත් ප්‍රතික්ෂේප කරන්නේ ය...

මේවා අලුත් දේවල් නොවන්නේ ම ය...

එහෙත් “යුද්ධයේ දී මේ සියල්ල ස්වාභාවිකයි” යන දර්ශනයෙහි සිට හැඩ ගැසුණු කෝමදිට මේ දේවල්... එනම් සුරේන් විස්තර කළ බටහිර රටවල ජීවන රටාව... සංස්කෘතිය... යනාදිය ස්වාභාවික යැ යි යන්න පිළිගැනීමට හැකි වූයේ නැත.

කොතැනක හෝ කුමන දෙයක හෝ... කිසියම් ආකාරයේ වරදක් සිදු වී ඇතැ යි යන සැකය ඇයගේ සිත තුළ වැඩෙමින් පැවතුණි.

ඒ සැකය විවාහයෙන් පසු තුන්වැනි දිනයේ සුරේන් සමඟ ඩෙන්මාර්ක ගුවන් යානයේ නැඟී සිටින තුරු ම කෝමදි සමඟ ම පැවැතියේ ය.

- 6 -

හෙදියන් දෙදෙනකු විසින් කැඳවාගෙන ආ කෝමදි මනෝ වෛද්‍යවරයා ඉදිරිපිටින් වාඩි කරවනු ලැබිණ.

මානසික වෛද්‍යවරයා අසලින් භාෂා පරිවර්තිකාව සිටියා ය. කෝමදි දෙපසින් හෙදියෝ දෙදෙනා වාඩි වී සිටියෝ ය.

පසුගිය දින තුනේ දී ම කෝමදි ඇඳට තබා බැඳ දමා සිටි බැවින් ඇයගේ අත්වල මැණික්කටු අසල රතු පැහැ වී තිබුණි. හෙදියන් දෙදෙනා දයාබරත්වයෙන් ඇයගේ රත් පැහැ ගැන්වුණ අත් දෙක අත ගැහ.

"අපි මොනවා කළොත් ද ඔයා සතුටු වෙන්නේ?"

කෝමදි වටපිට බැලුවා ය. ඇයගේ මුහුණ අඳුරු විය.

"මට මගේ දරුවෝ දෙන්නා ඕනෑ..."

වෛද්‍යවරයා හිස බිමට නැඹුරු කර ගත්තේ ය.

"ඒක කෙරෙන්නේ නැති බව ඔබ දන්නවා..."

"එහෙමනම් මොනවට ද මාව එක්කරගෙන ඇවිල්ලා කතා කරන්නේ?..."

"ඔයාට මොන යම් ක්‍රමයකින් හරි උදවු කරන්න කැමැතියි... ඒකයි..."

කෝමදි අවඥාවෙන් සිනාසුණා ය.

ඇය මනෝ වෛද්‍යවරයාගේ අතෙහි තිබූ සටහන් පොතක් පෑනක් උදුරා ගත්තා ය.

"ඔයා එහෙම කරපු එක වැරදියි..."

භාෂා පරිවර්තිකාව තමන් අමතක කොට එසේ පවසද්දී කෝමදි ගිනි පුපුරු පිටවන දෑසින් ඇය දෙස බැලුවා ය.

භාෂා පරිවර්තිකාව නිහඬ වූවා ය.

මනෝ වෛද්‍යවරයාගෙන් උදුරාගත් සටහන් පොතෙහි කෝමදි වේගයෙන් ගිනි අවියක් ඇන්දා ය.

"මට මේක ඕනෑ..."

"ඒ ඇයි?..."

"ඒ මිනිහට වෙඩි තියන්න ඕනෑ... ඕනෑ නැති ව කතා කළොත් මෙයාටත් වෙඩි තියන්න ඕනෑ..."

කෝමදි භාෂා පරිවර්තිකාව පෙන්වා පැවසුවා ය. භාෂා පරිවර්තිකාවගේ සිරුර වෙනුවෙන් විය. කෝමදි එතැනින් තතර වූයේ නැත.

"ඔහේලා ඩෙනිෂ් භාෂාව දන්න නිසා ද... ඔහේලා මහ ලොකු අංකාරයෝ ද?... මං ඔහේලගේ භාෂාව දන්නේ නැති නිසා මගේ දරුවෝ දෙන්න ව උදුරා ගත්තා... දරුවෝ දෙන්නව ම උදුරා ගත්තා..."

කෝමදි මහ හඬින් හඬන්නට පටන් ගත්තා ය.

හෙදියෝ දෙදෙනා මහත් වූ දයාවෙන් යුතු ව ඇය සනසවන්නට වැර දරුවෝ ය.

වෙනත් දවසක කෝමදි සමඟ කතා කළ යුතු යැ යි පැවසූ මනෝ වෛද්‍යවරයා භාෂා පරිවර්තිකාව පිටත් කර හැරියේ ය. ඊළඟ වතාවේ දී වෙනත් භාෂා පරිවර්තිකාවක් සුදානම් කර ගන්නා මෙන් ද හෙදියන් දෙදෙනාට උපදෙස් දුන් හෙතෙම නැඟිට යන්නට ගියේ ය.

"අම්මා කිව්වා දරුවෝ දෙන්නට සසී කියලයි සුසී කියලයි නම් දෙක දාන්න කියලා... කසාද බැඳලා ඩෙන්මාර්ක් රටට එන කෙනෙක් අතේ සසීටයි සුසීටයි ඇඳුම් දෙකක් දීලා එවනවා කිව්වා..."

කෝමදි පැවසූ කිසි දෙයක් නොතේරුණ හෙදියෝ දෙදෙනා එකිනෙකාගේ මුහුණ බලා ගෙන සිටියහ... එහෙත්... කෝමදි යම් දෙයක් ගැන සතුටින් පැවසූ බව ඔවුන්ට වැටහුණි.

එය එක් නිමේෂයකට පමණි... සැණෙකින් කෝමදිගේ මුහුණ වෙනස් වී විකාර ස්වරූපයකට හැරුණි.

"... කිසි ම කෙනකුට ඩෙන්මාර්ක් රටට එන්න එපා කියන්න... එන්න එපා කියන්න..."

හෙදියන්ට ඒ පැවසූ වචන නොතේරුණ ද 'ඩෙන්මාර්ක් ඩෙන්මාර්ක්' යනුවෙන් පැවසූ දේ වැටහුණි.

"වට් වූ යූ මීන් බයි ඩෙන්මාර්ක්?"

ඔවුන් විමසද්දී කෝමදි ජනේලය දෙසට ගියා ය.

ජනේලයේ කමබි දෙකක් තදින් අල්ලා ගෙන පිටත බලමින්...

"ඩෙන්මාර්ක් බැඩ්... ඩෙන්මාර්ක් බැඩ්..."

ඇය පුන පුනා මහ හඬින් කෑ ගැසූ හඬ ඒ රෝහලේ සියලු ම වාට්ටුවලට ඇසුණාක් වැනි ය.

අසල වාට්ටුවේ සිටි වෛද්‍යවරයා දිව ආවේ ය. සතියක කාලයක් කෝමදි ඇඳට තබා බැඳ දමන ලෙස නියෝග කළ හෙතෙම නින්ද යෑම සඳහා වැඩි මාත්‍රාවක බෙහෙතක් එන්නත් කෙළේ ය.

තද රත් පැහැයෙන් යුතු සැඳෑ හිරු සයුර දෙසට ගිලී යමින් සිටියේ ය.

- 7 -

ඩෙන්මාර්කය...

ශ්‍රී ලංකාව අංශක 180ක් ආපසු හරවා ඇතැ යි කෝමදිට හැඟුණි. එය... දේශගුණය සම්බන්ධයෙන් වුව ද කීම...? සංස්කෘතිය සම්බන්ධයෙන් වුව ද කීම...?

ගුවන් යානයෙන් ඩෙන්මාර්ක් බිමට පා තබද්දී ම සුරේන්ගේ දෙමළ හා ඩෙනිෂ් මිතුරෝ විශාල පිරිසක් අත්වල මල් කලඹ හා ඩෙන්මාර්ක් ජාතික කොඩිය අතැති ව ඔවුන් පිළිගැනීමට බලා සිටියෝ ය.

ගැහැනු පිරිමි කියා භේදයක් නැති ව ඒ සියලු දෙනා ම සුරේන් අල්ලා වැලඳ ගනිමින් ද කෝමදිට අතට අත දෙමින් ද තම සුඛ ප්‍රාර්ථනා පළ කළෝ ය.

"යූ ආ වෙරි බියුටිෆුල්..."

එක් ඩෙනිෂ් කාන්තාවක ප්‍රශංසා කරනු ඇසූ කෝමදි සතුටු වුව ද මිතුරු කණ්ඩායමේ සිටියෙක් 'සුපර් බඩු කැල්ලක් බං' යැයි පවසනු ඇසී පිළිකුලක් ඇති විය.

සියලු දෙනා ම තම තමන්ගේ කාර්වල නැඟී ඩෙන්මාර්කයේ පළල් පාරවල් පුරා යන්නට පටන් ගත්තෝ ය. ඩීසල් ගඟත් භූමිතෙල් ගඟත් වාහනවල නළා හඬක් නැති නිහඬ විදිවලින් ගමන් කිරීම කෝමදිට නව අත්දැකීමකි.

කිනම් විදි කෙළවරේ සිට කවුරුත් බාධා කරන්නේ ද... කිනම් මොහොතේ දී පාර අයිනෙන් කුමන වෙඩි බෝම්බ ප්‍රහාරයන් එල්ල වන්නේ දැ යි යන දෙහිඩියාවෙන් තොර ව... මෙසේ කාර්වල නැඟී යා හැකි දවසක් කවදා නම් ශ්‍රී ලංකාවට උදා වේ දෝ යි ඇය සිතන්නට වුවා ය.

"කොහොම ද කාර් එක?.."

සුරේන් කතාව ඇරඹුවේ ය.

"හොඳට තියෙනවා..."

"කොච්චරක් වටිනව ද කියලා දන්නව ද?..."

"දන්නේ නැහැ"

"නිකමට කියන්න බලන්න..."

"මං දන්නේ නැහැ..."

"කමක් නැහැ... නිකං ගාණක් කියන්න බලමු"

"ලංකාවේ සල්ලිවලින් රුපියල් ලක්ෂ පහක්..."

සුරේන් මහ හඬින් සිනාසුණේ ය.

"මේක රුපියල් ලක්ෂ පණහක්... ඒ කියන්නේ ක්‍රෝන් දාහේ ඒවා දෙසිය පණහක්... ක්‍රෝන් දෙලක්ෂ පහස් දාහක්... වෙනවා..."

එය කෝමදිට විශ්වාස කිරීමටත් අපහසු තරම් විශාල මුදලකි... තමන්ට කනකර ආහරණ රැගෙන දීමට රුපියල් ලක්ෂ දෙකක් සොයා ගැනීමට තම පියාත් මවත් වින්ද දුක් මහන්සිය ගැන ඇය සිතා බැලුවා ය.

"ඔයාට මේවා ගන්න එව්වර සල්ලි තිබුණ ද?"

"නැහැ" යනුවෙන් පවසා ඔහු දැක් දිග හැර පෙන්වීය.

"එහෙම නම් කොහොමද? මේක ගන්නේ?"

"ඒවා සේරම බැංකුවෙන් ගෙවීමේ ක්‍රමයට ගන්නවා... මාසෙන් මාසෙ පඩි ගන්නා ම ටික ටික ගෙවනවා... මෙහේ හැම දෙයක් ම එහෙම තමයි ගන්නේ... මං ඉන්න ජලටි එකේ ගේත් එහෙම තමයි ගන්නේ..."

"රස්සාව නැති වුණොත් එහෙම..."

"රජයෙන් සහනාධාර මුදලක් ලැබෙනවා... රස්සාවක් නැත්තං මුදල් ගෙවනවා... හැබැයි ඒකත් ටික කාලයකට විතරයි... එහෙම නැත්තං බැංකුව... ගෙවන්න ගත්ත හැම දෙයක් ම පවරා ගන්නවා.... ඒ හින්දා තමයි මෙහේ සෑමියයි බිරිඳයි දෙන්නට ම වැඩ කරන්න සිද්ධ වෙලා තියෙන්නේ... ඔයාවත් කොහේ හරි තැනකට රස්සාවකට යවන්න ඕනෑ..."

"අත්තිවාරම් නැති මාලිගාවල සිට මේ රජවරු රාජ්‍ය පාලනය කරති..." යනුවෙන් කොහේ හෝ තිබී වාක්‍යයක් කියවූ බව කෝමදිගේ සිහියට නැඟුණි.

කාරය ඉදිරියට ඇදෙමින් තිබුණි. පැය භාගයකට පසු සුරේන් තමා පදිංචි ව සිටින තට්ටු නිවාස සංකීර්ණය ඉදිරිපිට කාරය නතර කෙළේ ය. ඉදිරියෙන් හා පිටුපසින් පැමිණි ඔහුගේ මිතුරු මිතුරියන්ගේ කාර් ද නතර කෙරිණ.

සියලු දෙනා ම ඒවායින් බිමට බැස්සෝ ය.

ඉන්පසු...

සුරේන්ගේ නිවසේ අමුත්තන් සඳහා වූ කුඩා කාමරයේ සෝපාවලක්... ඉඩක් නැති තැන බිමත් වාඩි වූ පිරිස, සුරේන් විසින් තීරුබදු රහිත සාප්පුවලින් ගෙන එන ලද සිවාස් රිගල් වර්ගයේ මත්පැන් හා ප්‍රින්ස් වර්ගයේ සීගරට් පැකට් අඩංගු අසුරන ඉවත් කරන්න පටන් ගත්හ.

කාලය සෙමෙන් ගලා ගියේ ය.

ඉංග්‍රීසි... දෙමළ... ඩෙනිෂ්... මේ සියලු භාෂාවන්ගෙන් එකිනෙකා දේශපාලනයක් දෙමළ ඉංග්‍රීසි චිත්‍රපට විචාරයක් ආරම්භ කළෝ ය.

1958 කලබලයේ සිට මෑතක දී සිදු වූ කිලිනොච්චි ප්‍රහාර දක්වාත් පරාශක්ති සිට පරුක්තිවීරන් දක්වා දෙමළ චිත්‍රපට එකක්වත් අත් නොහැර විමර්ශනය කළෝ ය.

"පරුක්තිවීරන් පික්වර් එකේ අන්තිමට ඒ ග්රෑප් සෙක්ස් සින් එක තවත් හොඳට පෙන්වන්න තිබුණා බං..."

"ඒක... ග්රෑප් සෙක්ස් නොමෙයි බං... ග්රෑප් රේප් එකක්..."

"නෝ... නෝ... ඒක ග්රෑප් රේප් එකක් නෙමෙයි.. ග්රෑප් එකක් ආවට... වෙන වෙන වෙන ම... කරපු රේප් එකක් බං..."

කෝමදිගේ මුහුණ හැකිළුණි...

"සොරි... සිස්ටර්..... අපි මොකුත් වැරදි දෙයක් කතා කෙරුවේ නැහැ නේ..."

කෝමදි "නැහැ" යැ යි හඟවමින් හිස සොලවා එතැනින් ඉවත් ව කුස්සියට ගිය ය.

සුරේන්, මිතුරන් විසින් ගෙන එන ලද ආහාර සියලු දෙනාට ම බෙදන්නට සූදානම් වෙමින් සිටියේ ය. ඔහුගේ අත් වෙවුලමින් තිබිණ.

"කෝ දෙන්න මං කරන්නම්..."

කෝමදි ඉදිරිපත් වූවා ය.

"මට වෙරි කියලා ඔයා හිතන්න එපා... ෆෝ ජස්ට් එන්ජෝයි..."

කෝමදි ආහාර සියල්ල පිගන්වලට බෙදා සියලු දෙනාට ම දුන්නා ය.

ඩෙනිස් මිතුරියක පැමිණ ඇයට උදවු කළා ය. ඇයගේ මුඛින් විහිදුණ සිගරට් දුම කෝමදිට කැස්සක් ඇති කරවීය.

"සොරි... සොරි..." යැයි පැවසූ ඇය සිගරට්ටුව නිවා දමා "යූ ආ... ක්වයිට්" කියමින් කෝමදිගේ මුහුණ සිප ගත්තා ය. අනතුරුව සුරේන් දෙසට හැරී 'යූ ආ ලකී' යැයි පවසා ඔහුගේ මුහුණ ද සිප ගත්තී ය.

"තෑන්ක්ස්"

ඇයට ඒ වරම දුන් අයෙක් පරිද්දෙන් සුරේන් පැවසුවේ ය.

කුස්සිය මුල්ලෙහි තිබෙන කුණු බැගය තුළට ඇය දමා එළියට විසිකර දමිය යුතු යැ යි කෝමදිට සිතුවේ.

කැමෙන් පසු මත්පැන් බෝතල් සහමුලින් ම හිස් වූ විට එකිනෙකා පිට වී යෑමට නැඟිට ගත්හ.

"අපි බාර් එකට යනවා උඹත් එතව ද සුරේන්?"

අයෙක් ඇසුවේ ය.

"එහා.... බං... අද ඌට ඩෙන්මාර්ක් රටේ ගස්ට් නයිට්... ඩෝන්ට් ඩිස්ටර්බ්..."

තවත් අයෙක් සෙසු අය ද ඇදගෙන ගියේ ය.

"ගස්ට් නයිට්..." යන වචනය ඇසෙත් ම කෝමදිගේ යටි බඩ දෙසින් කැලඹීමක් ඇති කරවූයේ ඒ නිවසෙහි පිරි තිබූ සිගරට් දුම ද එයට දායක වෙමිනි.

පිරිසගෙන් හිස් වූ කාමරයේ සිගරට් දුම එකතු වී තිබුණි. මේ දුම සහිත වාතය ආශ්වාස කිරීම නිසා කෝමදිට කැස්සක් ඇතිවීය.

ආගන්තුකයන් පිට වී ගිය පසු කෝමදි ගෙය සුද්ධ පවිත්‍ර කරන්නට පටන් ගත්තා ය.

සුරේන් සෝපාවෙහි ම වැතිරී නිදා ගත්තේ ය. මිතුරන් සමඟ එකතු වී බිවූ මත්පැන් වර්ග විසින් ඔහු නිදි ගන්වාලනු ලැබී ය.

විවාහ විමෙන් පසු ඇතුළු වූ රටක්... පදිංචි වූ නිවෙසත් ආගන්තුක වූවා සේ ම ඒ ආහාර වර්ගත්... ආහාර දමන භාජනාදියත් අලුත් හා වෙනස් ලෙසින් ඇයට පෙනුණි.

සුද්ධ පවිත්‍ර කිරීමෙන් අනතුරුව ඒ නිවස නිවසක් ලෙසට පත් විය.

දිය නෑවේ නම් රාත්‍රි කාලයේ දී කළ ගමනේ විඩාවන් බොහෝ වේලාවක් තිස්සේ ඇඳුම්වල හා සිරුරෙහි වූ සිගරටි දුම් ගඳෙනුත් විමුක්තිය ලැබිය හැකි යැ යි ඇයට සිතූණි. නාන කාමරයට ඇතුළු වී දොර වසා අගුල දමා දිය මල යට සිට කරාමය හැරියා ය.

දැස් පියාගෙන දිය මලෙන් වැස්සෙන දිය බිඳු මුහුණට වැටී සිරුර මතින් ගලා යද්දී ඇයට සුවයක් දැනුණි. ඇය මේ සුවය විඳිමින් බිත්තියට හේක්කු වී සිටියා ය. පැය බාගයක පමණ කාලයක් දිය නෑමෙන් පසු ඇය අලුත් ඇඳුමක් හැඳගෙන නාන කාමරයෙන් එළියට ආවා ය.

සුරේන් තවමත් නින්දේ ය. වේලාව සවස පහට ආසන්න වී තිබුණි.

නෑමෙන් අනතුරුව උණුසුම් කෝපි කෝප්පයක් බීමට ඇත්නම් හොඳ යැ යි ඇයට සිතූණි. ඇය කුස්සියට ගොස් කෝපි කෝප්පයක් සාදාගෙන විත් සෝපාවෙහි වාඩි වූවා ය.

තනිකම මඟ හරවා ගැනීමට රූපවාහිනිය නැරඹිය යුතු යැ යි සිතූණ ද එහි කිනම් වැනලය තරඹන්නේ ද? ඒවා සුසර කරන්නේ කෙසේ ද?... යන කාර්යයන් නොදත් නිසා ද... රූපවාහිනියේ හඬ සුරේන්ගේ නින්දට බාධා කරනු ඇතැ යි සිතූණ නිසා ද.. ඇය රූපවාහිනිය නැරඹීමේ අදහස අත්හැර දැමුවා ය.

ඒ වෙනුවට කුමක් හෝ පොතක් ඇත්නම් කියවා බැලිය හැකි යැ යි සිතා සුරේන්ගේ පරිගණකය තබා ඇති පොත් අල්මාරිය බැලුවා ය. එහි වූ පොත් සියල්ල ඉංග්‍රීසි හා ඩෙනිස් භාෂාවෙන් මුද්‍රිත පොත් ය.

පහළින් ම පොළොර් මට්ටමේ තට්ටුවෙහි කාඩ්බෝඩ් පෙට්ටියකට යටින් සිනමා පොත් ප්‍රමාණයෙන් සඟරා ගොඩ ගසා තිබුණි.

ඒවා අතරින් එකක් ගෙන දිග හැර බැලූ ඇයට සිය දැස් අදහාගත නොහැකි විය. බඩවැල් පෙරළමින් වමනයට එන සෙයක් දැනුණි.

එහි වූයේ ගැහැනුන්ගේ හා පිරිමින්ගේ සෙලුවැලි වර්ණ රූප ය. මෙය කුමනාකාරයේ පහත් දෙයක් ද යි ඇයට හැඟුණි... එක කාන්තාවක පිරිමින් කීප දෙනකු සමඟ... එක පිරිමියකු කාන්තාවන් කීප දෙනකු සමඟ... කාන්තාවන් කාන්තාවන් සමඟ... එක සඟරාවක පමණක් නොව ගොඩ ගසා ඇති සියලු සඟරාවල...

කෝමදිගේ සිත ගැහෙන්නට විය. ඇය සුරේන් දෙස බැලුවා ය. ඔහු තවමත් තද නින්දේ ය.

"මේ වෙනුවෙන් ද මෙයා මාව බදින්න සිංහප්පුරුවට ආවේ...?" ඇයට මීට වඩා දෙයක් ගැන සිතීමට හැකි නොවිණ. අතට ගත් ඒ සඟරාව තිබූ තැන ම තබා කාමරයට ගිය ඕ ඇදෙහි වැතිරුණා ය. එහෙත් ඇයට තම දැස් පියාගෙන නිදා ගැනීමට හැකි වූයේ නම් නැත.

මේ සතියක කාලය තුළ... සිංහප්පුරුවට පැමිණි දා සිට තමන් අත් විඳි වේදනාවන් ද සුරේන් අත්විඳි සන්තුෂ්ටින් ද... ඒ සඟරාවල පිටු ද ඇයගේ දැස් අභිමුඛ මාරුවෙන් මාරුවට මැවී මැකී ගියේ ය.

තුන්වේල කැඳ බීමටවත් නොහැකි ව දුක් කරදර විඳින පවුලක ඉපදීම නිසා හෝ සංවිධානයට බැඳී එහි පුහුණුවීම් යනාදියත් අවසානයේ දී බංකර් වළවල් කැපීමට සිදුවීම හෝ සංවිධානයෙන් ඉවත්වීමෙන් පසු හමුදාවට බියෙන් සැඟ වී ජීවත්වෙද්දී හෝ නොවිඳි ආකාරයේ කායික හා මානසික වේදනා මේ සතියක කාලය තුළ දී කෝමදි වින්දා ය.

විදෙස් මනාලයන් හා කෙරෙන විවාහ... රැවටීමේ විජ්ජා...

මෙසේ මොන තරම් කතා විස්තර අසා තිබුණත් තමන් විසින් ම විඳිනු ලැබූ අත්දැකීම් වැනි දෙයක් ඇයට කොයි කාගෙන්වත් දැන ගැනීමට ලැබී නැත. එසේ නැත්නම් පතිකුලය යනු බිත්ති හතරකට සීමා වූ කාරණයක් බැවින් ඒවා යටපත් කර සඟවා විස්තර කළා දෝ යි යන හැඟීම ද ඇයට ඇති විය. ඊටත් වඩා මෙය සුරේන්ට පමණක් අනන්‍ය වූ කාරණයක් ද?... සියලු ම විදේශගත මනාලයන්ට පොදු වූ කාරණයක් ද?... නැවතත් ඇයගේ සිතෙහි ප්‍රශ්න ගොඩ ගැසෙන්නට විය.

සුරේන් නින්දෙන් අවදි වූ හඬ කෝමදිට ඇසුණි.

"අනේ..." ඇයගේ සිත කම්පා විය...

ඔහු නාන කාමරයට ගොස් දොර වසන හඬ ඇයට ඇසුණි.

"ඇති යාන්තං..." ඇයට මඳ අස්වැසිල්ලක් ඇති විය.

වික වේලාවකට පසු සුරේන් නාන කාමරයෙන් එළියට පැමිණ කෝමදි නිදා සිටි ඔවුන්ගේ නිදන කාමරයේ දොර විවර කෙළේ ය.

කෝමදි තදින් ම දැස් පියා ගත්තී ය.

ඔහු ඇය වෙත ගොස් සෙමෙන් ඇයගේ හිස අත ගැවේ ය.
කෝමදි දැස විවර කළා ය.

"ඔයාටත් නින්ද ගියා ද?..."

"නැහැ" ඇය හිස සෙලෙවුවා ය.

"කෝපි ටිකක් වත්කරලා දෙන්න ද?"

එසේ විමසූ ඔහු ඇය වෙත ළං වී සෙමෙන් ඇය වැලඳ ගත්තේ ය.

ඒ වැලඳ ගැනීම ඇයට ප්‍රිය වුව ද මඳ වේලාවකට පෙර බැඳු සඟරා පිළිබඳ මතකය විසින් ඔහුගේ අත්වලින් මිදීමට ඇය පොලඹවාලනු ලැබී ය.

ඇය නැගිට කුස්සියට ගියා ය. සුරේන් ආලින්දයට වී තමා සිංගප්පූරුවේ සිටි කාලයේ දී ලැබී තිබුණ ලිපි බැලීමට පටන් ගත්තේ ය. ගෙවිය යුතු බිල් තොගය ද එකතු වී ලැබී තිබුණි.

කෝපි කෝප්පය සුරේන් අසලින් කැබු කෝමදි...

"ඤ කැමට මොනවද හදන්නේ?"

යැ යි විමසුවා ය.

"නෝ... නෝ... අද උයන්න ඕනේ නැහැ. අපි දෙන්න ම එළියට ගිහිල්ලා කොහේ හරි රෙස්ටුරන්ට් එකකින් කැම කාලා චිත්‍රපටියකුත් බලලා එමු..."

එය ඇයට ප්‍රියමනාප වූයේ ය.

"දෙමළ චිත්‍රපටියක් ද?..."

ඇය පුදුමයෙන් මෙන් ඇසුවා ය.

"නෝ... මෙහේ දෙමළ චිත්‍රපටි පෙන්වන්නේ කලාතුරකින්... ඉංග්‍රීසි චිත්‍රපටි තමයි බලන්න වෙන්නේ... භාෂාව දන්නේ නැති වුණාට චිත්‍රපටිය බලන්න පුළුවන්නේ..."

එසේ පැවසූ ඔහු ඇඳුම් මාරු කරන්නට පටන් ගත්තේ ය.

- 8 -

රාත්‍රියේ දී ඩෙන්මාර්කය ඉතා සුන්දර ව තිබුණි.

අලංකාර විදුලි අලෝකය... නිහඬ වීදි... එකිනෙකාට තුරුලු වී අත් අල්ලාගෙන ඇවිද යන අන්‍යෝන්‍ය ව බැඳුණ ගැහැනු පිරිමි...

ඔවුන් අවුරුදු විස්සේ වුව ද අවුරුදු අසූවේ වුව ද එහි වෙනසක් නැත.

සුරේන් ද කෝමදිගේ අතින් අල්ලාගෙන ඒ විදියෙහි ඇවිද ගියේ ය. කෝමදිට එය ප්‍රිය වුව ද යළිත් ඇයගේ දැස අභිමුඛ ඇඳී ගියේ සඟරාවල තිබූ සෙලු පිංකුර යි. එවිට ඔහුගේ අත ගසා දෑමිය යුතු යැ යි ඇයට සිතූණි.

දෙදෙනා ම හෝජනාගාරයකට ඇතුළු වූහ. සිංගප්පූරුවේ දී සුරේන්ගේ මාපියන් සමඟ හෝජනාගාරයේ දී කෑමට වාඩි වුව ද මේ අවස්ථාවේ දී සිහින් ඉටිපන්දම් ආලෝකයේ දී සුරේන් සමඟ මුහුණට මුහුණලා වාඩි වී ආහාර ගැනීම ඇයට නැවුම් අත්දැකීමක් වූයේ ය.

සුපුරුදු ලෙස සුරේන් බිර වීදුරුවක් ඇණවුම් කොට එහි පෙණ බුබුළුවත් සමඟ රස විදිමින් ද කෝමදි කොකාකෝලා බොමින් ද උණු උණුවේ ම ගෙනැත් තැබූ පිලිස්සූ ඩෙනිෂ් කුකුළු මස් කන්නට පටන් ගත්හ.

කාලය ගෙවී යමින් පැවතිණ. ඊළඟ දිනවල දී කිනම් තැන්වලට යා යුතු ද?... ලියාපදිංචිවීම් කරන්නේ කෙසේ ද?... කෝමදි ඩෙනිෂ් භාෂාව ඉගෙන ගත යුත්තේ කවදා සිට ද?... යනාදී කරුණු සුරේන් විස්තර කරද්දී... නව ලෝකයෙහි උඩු ගං බලා පිහිනා යෑමට කෝමදි තමා සූදානම් කර ගනිමින් සිටියා ය.

දෙදෙනා ම කෑම ගැනීමෙන් අනතුරුව සුරේන් තම අත් ඔරලෝසුව දෙස යළි වතාවක් බැලුවේ ය.

"දූන් වේලාව හත හමාරයි... අටට විත්‍රපටිය පටන් ගන්නවා... අපි යමු..."

ඔහු පුටුවෙන් නැඟිටිවේ ය. කෝමදි ඔහු පසුපසින් ගියා ය.

සිනමා ශාලාව තුළ... නරඹන්නෝ තනිවමත් දෙදෙනා බැගිනුත් වාඩි වී සිටියෝ ය. ශ්‍රී ලංකාවේ ඉන්දියාවේ මෙන් වැඩි සෙනඟක් එහි නොසිටීම කෝමදිට ලොකු පුදුමයක් විය.

සුළු වේලාවකට පසු වෙළෙඳ දූන්වීම් ප්‍රදර්ශනය ආරම්භ කෙරිණ. සිනමා ශාලාවේ ආලෝකය කෙමෙන් අඩු වී යත් ම විත්‍රපටිය තිරයේ දිස්වන්නට විය.

තිරයේ දිස් වූ ආරම්භක දර්ශනය කෝමදිට පැහැදිලි ව පෙනුණේ නැත. කුමක් දෝ සිදුවීමක් ඉතා සමීප රූප රාමු මඟින් පෙන්වුම් කෙරෙන බැවිනි.

ඊළඟ නිමේෂයේ දී කැමරා කෝණය වෙනස් වී යෑමෙන් පසු දිස් වූ දර්ශන ඇයට විශ්වාස කළ නොහැකි විය. පිරිමියෙක් හා කාන්තාවක ගේ ලිංගික සබඳතා දර්ශනයකි... දෙදෙනා ම නිර්වස්ත්‍ර ව ය. සුරේන්ගේ නිවසෙහි සඟරාවල දුටු රූප මෙහි තිරයක සජීවී ලෙස ය. දෙදෙනාගේ ම කෙදිරිම්.. මිමිණිම් හඬ ද සමගිනි.

"දෙවියනේ..." කෝමදි දැස් වසා ගත්තී ය. ඇය සුරේන් දෙස බැලුවා ය. ඔහුගේ දැස් මහත් අභිරුචියෙන් යුතු ව තිරය දෙසට යොමු වී තිබුණි.

"නැඟිටින්න අපි යමු..."

ඇය කීවා ය.

"සද්ද නැතුව ඉන්නවා... මේවා බලන එක වැරද්දක් නෙමෙයි... මේවා බැලුවොත් ඔයාටයි මටයි සත්තෝෂෙන් ඉන්න පුළුවන්..."

සුරේන් ඇයට නැඟිටීමට ඉඩ නොදී ඇයගේ අත් දෙක තදින් අල්ලා ගත්තේ ය. කෝමදි පිළිකුල් බවින් මිදීමට දැස් වසා ගන්නා ය.

කුමනාකාරයේ කරුමක්කාර ලොවකට තමන් පැමිණ සිටින්නේ ද යි මී යටි සිතින් හඬා වැලපුණා ය.

මේ ආකාරයේ වික්‍රමයක් හොරෙන් පෙන් වූ වරදට සිවු දෙනකුගේ හිස බුගා මුල්ලියාවලෙයි හන්දියේ විදුලි පහන් කණුවක බැඳ දමා සංවිධානය විසින් පහර දෙනු ලැබූ බව කෝමදි දැන සිටියා ය. ඒ වික්‍රම නැරඹූ සියලු දෙනාට ම රූපියල් දහස බැගින් දඩ ගසා දින තුනක් බලකොටුව අසල බංකර වළවල් කැපීමට ද නියම කළ බව ද ඇය හොඳින් ම දැන සිටියා ය.

එහෙත් දැන්... නීතියෙන් අවසර ලත් සිනමා ශාලාවක් මධ්‍යයේ... මිරිස් ගල මත පා තබා... අරුන්දතී කාරකාව දෙස බලා.... සුභ දිනයක දී... පා මුදුව දමූ... මංගල තැල්ල පලඳවා ලූ... අයකුගේ සමීපයෙහි සිට... ඔහුගේ බල කිරීමට අනුව ඇයට සිටින්නට සිදු ව ඇත.

"වි... තිරයේ පෙනී සිටින මොවුන් මිනිස් ආත්ම ද?... එක පිරිමියකු බොහෝ කාන්තාවන් සමඟ බොහෝ පිරිමි එක කාන්තාවක සමඟ... කාන්තාවන් කාන්තාවන් සමඟ... මේ රටේ සංස්කෘතිය තමන්ට ඊළඟ වසර තුළදී ඉගෙන ගන්නා ලෙස පවසනවා නොවේ ද?..."

එසේ සිතූ කෝමදිට ඔක්කාරයට එන සෙයක් හැඟුණි. වාඩි වී සිටි ආසනය මත ම වමනය යතැයි ඇයට සිතූණි. ඇය වහා ම සුරේන්ගේ අත මුදා හැර නැගීටිටා ය.

සුරේන් යළි ඇයගේ අත තදින් අල්ලාගෙන,

"කොහේද යන්නේ?..." යැයි ඇසුවේ ය.

"අකාරින්න... මට වමනෙට එනවා... ටොයිලට් එකට ගිහිල්ලා එන්නම්..."

සුරේන්ගේ අත ලිහිල් විය. ඇය වහා ම ශාලාවෙන් පිටතට ගොස් කාන්තා වැසිකිළියට ඇතුළු වූවා ය. එහි සිත්කය අසලට යත් ම එතෙක් සිරකරගෙන සිටි උගුරට ආ දේවල් ඇයටත් නොදැනී වමනය වන්නට විය. යටි බඩ කැකැරී පපුව හරහා ඉහළට ඇදෙමින් උගුර පළල් වෙමින් උදේ සිට ආහාරයට ගත් දේවල් මුවින් එළියට ගලා ගියේ ඇය දැඩි අපහසුතාවට ලක් කරවාලමිනි.

කැටි... කැටි... කහ පාටින්... යළි යළිත් යටි බඩ දෙස සිට... අවසානයේ දී උගුර ද තුවාල වී ලේ ද වමනය සමඟ පිට විය. ඇයගේ මුහුණ පුරා ම දහදිය දමා තිබුණි. ඇය කැටපතින් තම මුහුණ දෙස බැලුවා ය. නළල පුරා ම දහදිය පිරී තිබුණි. දෝතින් දියගෙන හොඳින් මුහුණ සෝදා ගත්තා ය. කොතරම් හොඳින් මුහුණ සෝදා ගත්තත් සිනමා ශාලාවේ දී දුටු දර්ශන යළි යළිත් ඇයගේ දෑස් ඉදිරියේ දිස් වී නැවතත් වමනය එතැ යි ඇයට හැඟුණි.

මිනිසා පැවත එන්නේ තිරිසනකුගෙන් යැ යි පවසනු ඇය අසා ඇත. එහෙත්.... මෙය... ?... තිරිසන් සතුන් මේ ආකාරයෙන්...? එක් තිරිසන් සතකු සමඟ තව බොහෝ තිරිසන් සතුන්...?

සුරේන් වැසිකිළියේ දොරටු සෙමින් තට්ටු කෙළේ ය.

"කෝමදි ආ යු ඕල් රයිට්?..."

නැවතත් ඇයට වමනය ගියේ ය.

සුරේන්ට ඇසෙන්නට සැලැස්විය යුතු ය යන හැඟීමෙන් ඇය මහ හඬින් වමනය කළා ය.

වැසිකිළියට පිටතින් සිටි ඩෙනිෂ් ජාතික කාන්තාවක කෝමදි වමනය කරන හඬ ඇසෙද්දී, "ඔබගේ බිරිඳට දරුවෙක් ලැබෙන්න ඉන්නවා ද?... " යැයි සුරේන්ගෙන් ඉංග්‍රීසියෙන් අසනු කෝමදිට ඇසුණි.

"යර්ස් ඔෆ් කෝස්"

සුරේන් එයට පිළිතුරු දෙද්දී කෝමදිගේ කුස දෙසින් යළිත් කැළඹීමක් ඇති විය.

යළිත් සිනමා ශාලාව තුළට යා යුතු යැයි සුරේන් නියත වශයෙන් ම බල කරනු ඇතැයි සිතමින් කෝමදි ඉන් ගැල වී සිටීමට තව තවත් වමනය කරන බව හැඟවීය යුතු යැ යි සිතා දිගට ම එසේ කළා ය.

ඇයගේ උපක්‍රමය බොහෝ දුරට සාර්ථක විය.

"ඔයාට තාමත් වමනෙට එනවා නම් එන්න. අපි ගෙදර යමු..."

දැඩි සේ වෙහෙසට පත් වූ විලසින් කෝමදි එළියට පැමිණියා ය.

සුරේන් ටැක්සියකට කතා කොට කෝමදි එහි නංවා තෙමේ ද එයට ගොඩ විය.

කෝමදි පසුපස වාඩි වී හිස අසුනට බර කොට තබාගෙන දැස් පියාගෙන සිටියා ය. ඇයගේ දැසින් කඳුළු ගලා යන්නට විය.

යළි... යළිත්... ඇය... "ඇයි?... ඇයි?... මේ... ඇයි මෙහෙම දෙයක් වුණේ?...ඇයි මට මෙහෙම වුණේ...?" යැයි තමාගෙන් විමසමින් තමන්ට ම පරාජය වෙමින් සිටියා ය.

කිසි විටෙකවත් තාත්තා කුස ගින්නේ නොතබන ලෙසටත්... ඔහු හොඳින් රැක බලා ගන්නා ලෙසත්... ආත්තම්මා, අම්මාට නිකර ම පවසන්නී ය. එහෙත්... මෙහි සිදුවන්නේ කුමක් ද?... තමාට වද දී වද දී... මොහු කුමනාකාරයේ කුස ගින්නක් නිවා ගන්නට තැත් කරන්නේ ද?... ඒ කුමක් සඳහා ද?... කුමකට ද?... ඔ දිගින් දිගට ම සිතන්නට වූවා ය.

ඔවුන් නිවසට පැමිණෙද්දී වේලාව රාත්‍රී නවය වූවා පමණි.

වමනය දැමීමෙන් දැඩි වෙහෙසට පත් ව සිටි කෝමදි සෝපාවෙහි ම වැතිරුණා ය.

සුරේන් කුස්සියට ගොස් කෝපි සාදාගෙන විත් ඇයට දුන්නේ ය.

"මේක බොන්න... එතකොට ඔක්කො ම හරියාවි... ගමන් මහත්සිය... ඒකයි ඔය..."

කෝමදි කිසිවක් නොකීවා ය.

හිස ඔසවා ඔහු දෙස බලා කෝපි කෝප්පය පානය කළා ය. ඇයට එයින් මද සහනයක් දුනුණි.

"මගේ උකුළෙ ඔපව තියාගෙන ඉන්න..."

ඔහු ඇයගේ හිස තම උකුළෙහි තබාගෙන රූපවාහිනිය ක්‍රියාත්මක කොට එහි වැනල මාරු කරමින් නරඹන්නට පටන් ගත්තේ ය.

ඔහුගේ උකුළෙහි හිස තබා සිටීම ද ඔහුගේ වැලඳ ගැනීම ද කෝමදිට ප්‍රිය මනාප වුව ද සිනමා ශාලාවේ දී දුටු දර්ශන විසින් ඇය, ඔහු වෙතින් පලවා හරිනු ලබමින් සිටියේ ය.

ඇයගේ දෑස් පිය වී ගියේ ය.

සුරේන් ආලින්දයේ විදුලි පහන් නිවා දමනු නින්දන් නොනින්දන් අතර සිටි ඇයට දුනුණි.

යළත් ඔහු... ඇය අසල... සෙමෙන් ඇය තුරුලු කර ගනිමින්... ඇයගේ ඇඳුම් සෙමෙන් ගලවමින්... කෝමදි දෑස පියවුණ මළකඳක් සේ උන්නා ය.

එවිට ම ඇසුණ හඬක් විසින් ඇය තැති ගන්වාලනු ලැබී ය. ඒ හඬ....? සිනමා ශාලාවේ දී ඇසුණ ඒ හඬ ම ය... ඕ ගැස්සි දෑස් විවර කර බැලුවා ය... සිනමා ශාලාවේ දී තිරගත වූවාක් වැනි ව... රූපවාහිනියෙහිත්...

සෝපාවෙන් නැගිට කාමරයට දිව ගිය කෝමදි සුරේන් විසින් බලහත්කාරයෙන් අල්ලාගෙන ඇදගෙන යෑමට තැත් කෙළේ ය.

"අනේ... අතාරින්න... මට ඕවා මොකුත් ඕනෑ නැහැ... මං කාමරයට යන්නම්..."

"නැහැ... මට ඒවා ඕනෑ.. ඒවා බල බලා ඔයයි මමයි... ඒ වගේ....."

"අනේ දෙයියනේ මට බැහැ..."

"මට ඕනෑ..."

සුරේන්ගේ හඬ දැඩි නියෝගාත්මක බවක් පළ කෙළේ ය.

"එහෙම නම් ඔයා ඩෙනිෂ් ගැනියෙක් ව බැඳ ගන්න ඕනෑ..."

"ඇයි?... උඹලා හැමෝ ම මහ ලොකු පත්තිනියෝ ද?..."

"අනේ සුරේන්.... එපා ලොකු බැරැරුම් වචන කතා කරන්න එපා... මට බැහැ..."

“ඒකට.. මට ඔයා ගෙදර තියාගෙන... සල්ලි ගෙවලා ඩෙනිස් ගැනියෙක් ව අල්ලාගෙන ඇවිදින්න බැහැ...”

සෝපාවෙහි සිට නැගිටීමට උත්සාහ දූරු කෝමදි අවසානයේ දී අකැමැත්තෙන් වුව ද සහමුලින් ම සුරේන්ගේ ග්‍රහණයට නතු වූවා ය.

ඉන්පසුව....?

මද වේලාවකට පෙර රූපවාහිනියේ කාන්තාවකගේ කෙදිරියක් සමඟ ආරම්භ වී රූපගත වී විකාශය වූ දේ... මෙහි කෝමදිගේ අවකාශයේ දී විකාශ වෙමින් පැවතියේ ය. සුරේන්ගේ වියරු ආශාවන් සංසිදෙන තුරු.... කෝමදිගේ කුස පෙදෙස කලඹවාලන තුරු...

සුරේන් නැගිට ගියේ ය. වික්‍රපටය ද හමාර විය. කෝමදිගේ දැසින් ගැලූ කපුළු වියළී ගොස් තිබුණි. සෝපාවෙන් නැගිට කාමරයට ගොස් වැතිරී සිටීමට කැමැත්තක් නැති නිසා දෝ... සිරුරට ශක්තියක් නැති නිසාදෝ... ඇය සෝපාවෙහි ම වැතිරී සිටියා ය. සිරුරේ ඇඳුම් ඇත් මැත් වී ද ගැල වී ගොස් ද ඇය ඒ අන්ධකාරයේ එලෙස ම වැතිරී සිටියා ය.

අඳුර... එය...ඇයට අලුත් දෙයක් නොවේ... සංවිධානයේ සිටිය දී ඇයට රාත්‍රි කාලයේ දී කොතරම් නම් ක්‍රියාකාරකම් ද... මුර කිරීම් ද... කොතරම් නම් රහස් සංඥා, රහස් සංකේත වචන භාවිත කරමින්... වනයේ සර්පයන් සිරුර ළඟින් ම ‘සර සර’ හඬ නංවමින් ඇදෙද්දී... අලි ඇත් රංචු දිය බීමට පැමිණ ආපසු යද්දී...සිටියේ ද...? කිසි ම බියක් නොමැති ව පොළොවේ වළලනු ලැබූ බිම් බෝම්බ මතින් පවා ඇය පැන ගොස් ඇත්තී ය.

අද... සර්පයකු ඇදී ගිය සිරුරක් වැනි ව... ඇවිස්සුණු මී වදයකින් වැටුණ මී මැස්සන් දුෂ්ට කළ දේහයක් වැනි ව... වල් උෟරන් වනයා දූමු දේහයක් වැනි ව... ඇය....වැතිර සිටින්නී ය.

“මම සංවිධානයෙන් අයින් වෙලා නොඑන්නයි තිබුණේ... අයින්වෙලා ආවත් මේ වගේ මංගල මණ්ඩපයකට ගොඩ නොවෙන්නයි තිබුණේ... එහෙම වුණත්... මේ වගේ කරුම ජීවිතයක් ගොඩ නගා නොගන්නයි තිබුණේ...”

ඕ සිතුවා ය.

සන වනාන්තරයක අතරමං ව පිටවීමට මඟක් නැති ව තැවෙන්නාක් බඳු ව සිටි ඇයට... ඊළඟට කළ යුත්තේ කුමක් ද යි සිතාගත නොහැකි ව තිත්ද ගියේ ය...

අහෝ... මොළයට වුව ද කොතරම් නම් විනාඩි ගණන් දිගින් දිගට ම සිතීම දරා ගත හැකි ද?... මොළය ද වෙහෙසට පත් ව ඇයට වෙහෙසට පත් කරවුවාක් මෙනි..

- 9 -

“උන් කොහොම ද කෝමදිට...”

මනෝ වෛද්‍යවරයා හෙදියගෙන් ඇසුවේ ය.

“කලින් තිබුණ කේන්තිය... ආවේසය... එහෙම අඩුවෙලා තියෙනවා... ඒ වෙනුවට නිතර ම අඬන්න පටන් අරගෙන... ඒකත් කරන්නේ සද්දයක් ඇහෙන්නෙ නැති විධියට ඩොක්ටර...”

“කෑම කොහොම ද?... ”

“ඕනෑවටත් වඩා කෑම නම් කනවා... අපිටත් නොදන්නේ කෑම වර්ග ගෙනිහිල්ලා කබඩි එකේ හංගාගෙන තියාගෙන ඉන්නවා... ඒවා නරක් වෙලා ගඳ ගහන කොට තමයි අපි දන්නේ... එහෙම කරන්නේ ඇයි ඇහුව ම කියනවා සසිටයි සුසිටයි දෙන්න කියලා...”

“එයාගෙ සැමියා ඇවිල්ලා බලනව ද?... ”

“නැහැ... අන්තිමට එයා ඩෙනිෂ් යාඵවොත් එක්ක ආව දවසෙ දී කෝමදි පාන් කපන පිහිය අරගෙන එයාගෙ පස්සෙන් එළවගෙන ගියා. ඩොක්ටර් දන්නවා නේ... ඊට පස්සේ එයා මෙහේ එන්නේ නැහැ...”

“ඕ.කේ... දැනට දෙන බෙහෙත් දිගට ම දෙන්න... ඒ බෙහෙත්වලට ඇඟ පත ඕනෑවටත් වඩා වැඩෙනවා... ඒත්... හිත සන්සුන් වෙනවා...”

ඔවුන් කතා කරමින් සිටිද්දී කෝමදි කොපි පොතක් අතැති ව එතැනට පැමිණියා ය.

“හායි කෝමදි... හව් ආ.... යූ...?”

වෛද්‍යවරයා ඇසුවේ ය.

“ෆයිත්”

යැයි මඳක් පසුබාමින් පැවසූ ඇය ඒ අයුරින් ම පහත් හඬින් “පාට ඕනෑ” යැයි හෙදියට පැවසුවා ය.

හෙදිය කෝමදිගේ අතෙහි තිබූ කොපි පොත ඉල්ලාගෙන බැලුවා ය.

හෙදිය මඳක් විමතියට පත් වූ බවක් පළ කළා ය. කෝමදි එහි පැන්සලයෙන් රේඛා චිත්‍රයක් ඇඳ තිබුණි.

එළඳෙනක සමඟ සිංහයන් සිටු දෙනකු.. එළඳෙන සමඟ බලහත්කාරයෙන් සංවාසයේ යෙදෙන ආකාරය... එළඳෙනගේ දැස්වල බියපත් බව හා සිංහයන්ගේ ඇස්වල විශරූ බවත් ඇය හොඳින් ඉස්මතු කර තිබුණි.

හෙදිය ඒ චිත්‍රය වෛද්‍යවරයාට පෙන්වා... ඒ රේඛා චිත්‍රය පාට කිරීමට.... කෝමදි ඉල්ලූ පාට පෙට්ටිය ඇය අතට දුන්නා ය.

කෝමදි ඉවත් ව ගිය පසු වෛද්‍යවරයා මඳ වේලාවක් කල්පනා කරන්නට පටන් ගත්තේ ය.

"කෝමදිගේ ස්වාමි පුරුෂයා එයාව ලිංගික ව පීඩාවට පත් කරලා කියලා හිතනව ද ඩොක්ටර්...?"

හෙදිය වෛද්‍යවරයාගෙන් විමසුවා ය.

"ඇත්තට ම... ඒත් ඒ මිනිහා එහෙම දෙයක් තනියම කෙරුව ද... එහෙම නැත්තං තවත් හතර පස් දෙනෙක් එක්ක එකතු වෙලා කෙරුව ද?... ඒක තමයි වටහා ගන්න බැරි... එනිවේ... කෝමදිව හොඳින් නිරීක්ෂණය කරන්න..."

වෛද්‍යවරයා අවශ්‍ය උපදෙස් දී යන්නට ගියේ ය.

- 10 -

හත්පර... විනාඩි... පැය කටු කැරකෙමින් ගොස් උදෑසන හතට ඔරලෝසුවේ එලාම් හඬ නිකුත් වෙන්නට පටන් ගත්තේ ය.

කෝමදි තිගැස්සී අවදි වූවා ය.

සිරුරෙන් ඇත් මැත් වී ගොස් තිබුණ ඇඳුම සකසා ගනිමින් ඇය කෙළින් ම නානු කාමරයට ඇතුළු වූවා ය. චතුර මලෙහි කරාමය හොඳින් හැර දැමූ ඇය බිම වාඩි වූවා ය.

දෑස පියාගෙන ධ්‍යානයට සම වැදුණාක් සේ සිත එක්තැන් කර ගැනීමට වැර දරුවා ය....ඇය එයට අපොහොසත් වූවා ය... බොහෝ වාරයක් උත්සාහ දරුවා ය. පරාජය පමණක් ලැබුවා ය... හිස මතට වැටෙන දිය බිඳ.... දැසින් ගලන කඳුළු ද සෝදා හරිමින් ගලා ගියේ ය. ඇයගේ සිත එක ම එක දෙයක් අයැදියේ ය..

ඒ විමුක්තියයි...

සුරේන් වෙතින් විමුක්තියයි...

මේ යුරෝපීය සිංහයන් වෙතින් විමුක්තියයි!!

ඇය දිය නා පිරිසුදු වී නාන කාමරයෙන් එළියට එද්දී සුරේන් ආලින්දයට වී උදෑසන පුවත්පත පෙරළා බලමින් සිටියේ ය.

"මං බේකරියට ගිහින් පාන් අරගෙන එන්න ද?..."

පෙර දිනයෙහි කිසි දෙයක් සිදු නොවූ අයුරින් ද සියල්ල සර්ව සාධාරණය යන හැඟීමෙන් ද යුතු ව ඔහු එය ඇසුවේ ය.

"ත්මි..." කෝමදි හිස සොලවා කාමරයට ගොස් දොර වසා අගුල ද දැමුවා ය.

සුරේන් ඉදිරිපස දොර වසාගෙන පිට වූ හඬ ඇයට ඇසුණි.

ඇයගේ සිතට සැනසීමක් ඇති විය. ඇයට තනි වී සිටීමට ඇත්නම් මැනැවැ යි හැඟුණි. සුරේන් ද නැති ව තනි වී සිටීමට ඇත්නම් හොඳ යැ යි සිතූණි.. තනිව ම මේ ලොවට පැමිණියාක් මෙන්... තනිව ම මේ ලොවෙන් තුරන් වී යන්නාක් මෙන්... තනිව ම... ඇයගේ සිත ඒ... තනිකම සෙව්වා ය.

ආලින්දයේ දුරකථනය නාද විය.

ඇය රිසිවරය අතට ගත්තා ය.

ඇමතුම ඇයගේ මවගෙහි... වන්නියේ සිට ය.

"ඇයි ළමයෝ ටෙලිෆෝන් කෙරුවේ නැත්තේ? ඊයෙ ඔය රටට එන්න ඇති නේද?..."

කෝමදි හඬන්නට පටන් ගත්තා ය.

"ඇයි දුවේ?... මොනව ද සිද්ධ වුණේ?"

කෝමදි දිගට ම හඬන්නට වූවා ය.

"හොඳ දුව වගේ... අඬන්නේ නැතුව කියන්නකෝ...."

"මට මේ කිසි දෙයක් හිතට අල්ලන්නේ නැහැ අම්මේ... මං ඔහේ එනවා..."

"පොඩි බබෙක් වගේ කතා කරන්නෙපා දුව... මෙහේ තත්ත්වය ඔයා හොඳට දන්නවා නේ.... ඇයි... මහත්තයා අරක්කු බොන..."

"නැහැ අම්මේ...."

"දුව එයා එක්ක එකට එක කියන්න ගිහිල්ලා එයා ඔයාට ගැහුව ද?..."

"නැහැ අම්මේ..."

"එහෙනම් ඔයා මොනවද දුව කියන්නේ?"

"එයා එව්වර හොඳ කෙනෙක් නෙමෙයි..."

"මේ අහන්න දුව... කසාද බැඳපු අලුත හැම දෙයක් ම එහෙම තමයි... කල් යනකොට ඔක්කොම හරි යනවා..."

"අම්මට මේ මොකුත් තේරෙන්නේ නැහැ... බලන්න... දවසක මං ඔහේ ඇවිත් ඉදිවි... එහෙම නැත්තං මෙහෙදී ම මං ජීවිතේ නැති කර ගන්නවා..."

"අයියෝ දුවේ අම්මත් එක්ක මේ විධියට කතා කරන්න එපා... දුව අඩනකොට මගේ මුළු ඇඟ ම වෙවුලනවා..."

"කවුද ටෙලිෆෝන් කෙරුවේ?..."

සුරේන් දොර විවර කරමින් පාන් ද රැගෙන ගෙට ඇතුළු විය.

කෝමදි දැසේ කඳුළු පිස දා ගත්තා ය.

"අම්මා කතා කෙරුවේ..."

"ආ... නැන්දම්ම ද?... කෝ මෙහේ දෙන්න... හලෝ නැන්දා... කොහොම ද සනීපෙන් ඉන්නව ද?..."

"නැහැ... ඔයාලා ඊයෙ ටෙලිෆෝන් කෙරුවේ නැහැ නේ... ඒකයි මං මේ කතා කෙරුවේ පුතේ... කොහෙද කෝමදි හොදින් ඉන්නවා නේද පුතේ?..."

මව එසේ විමසනු කෝමදිට ද ඇසුණි.

"එයා හොදින් ඉන්නවා... ඊයේ යාළුවෝ ගොඩාක් ආවා... අපි රැ විකුපටියක් බලන්නත් ගියා... අද ඉරිදා නේ... හෙට මෙයාව ඉස්කෝලෙකට භාර දෙන එක ගැන බලන්න යන්න ඕනෑ... නැන්දා කිසි දේකට බය වෙන්න එපා... ආ... මං ටෙලිෆෝන් එක කෝමදිට දෙන්නම්..."

කෝමදි රිසිවරය අතට ගත්තා ය. සුරේන් පාන් ද රැගෙන කුස්සිය දෙසට ගියේ ය.

"මොනවද ඔයා කියවන්නේ දුවේ?... බෑනා අර විධියට කතා කරන්නේ..."

"හරි... හරි... ඕක කියන්න... අපරාදේ සල්ලි"

රිසිවරය ආපසු තැබූ කෝමදි ටික වේලාවක් නිහඬ ව බලා සිටියා ය.

“මොකද මවු සෙනෙහස ද?... මවුබිම ගැන සෙනෙහස ද?...”

සුරේන් සිනාසෙමින් ඇසුවේ ය.

කෝමදි පිළිතුරු දුන්නේ නැත.

“ආ... පාන් කන්න...”

සුරේන් විසින් බටර හා ජෑම් තවරන ලද පාන් කෝමදිට දුන්නේ ය.

එය ඇයට මඳ සහනයක් ගෙන දුන්නේ ය. අම්මා පැවසූ පරිදි කල් ගත වෙද්දී සියල්ල සාමාන්‍ය අතට හැරෙනු ඇතැ යි යන්න... කායික එක්වීම යන කාරණය හැරුණ කොට අනෙක් අතින් සුරේන් විසින් තමන් කෙරෙහි දක්වනු ලබන උනන්දුව... දයාබරත්වය ඇයට ප්‍රිය මනාප වී තිබුණි.

එසේ වුව ද... මුදුන් මුලෙහි පිළිල ඇති විට අතුවල කොතරම් නම් මල් තිබුණත් පලක් තිබේ ද?... ඕනෑ දෙයක් දැසට අලංකාරවත් ව පෙනෙනවා විය හැකි ය... හෝටල්වල කුස්සියට එබී බලන තෙක් පමණක් මෙනි...

“ආ... බලන්නකෝ... මට කියන්න අමතක වුණා නේ... අපි දෙන්නට ම පිටර්ලා රැ කෑමට එන්න කිව්වා නේ...”

“කවුද පිටර් කියන්නේ?”

“ඊයේ කුස්සියේ ඉඳන් ඔයාට හෙල්ප් කෙරුව ලේඩ්... එයාගෙ මහත්තයා තමයි... පිටර් ලංකාවේ කෙනෙක්...”

“කවුද... අර සිගරට් බොන ලේඩ් ද?...”

“ඔව්...”

“අතේ මං එන්නේ නැහැ... ජ්ලිස්...”

“සිගරට් බිච්ච ම ඇති වැරද්ද මොකක්ද?...අපේ රටේ ආත්තම්මලා එහෙම සුරුවටු බිච්චේ නැද්ද?...”

“ඒකට නෙමෙයි... මොකද මන් දන්නේ නැහැ මට එයාව හිතට ඇල්ලුවේ නැහැ.”

“නිකං මිනිස්සු දිහා පිටින් බලලා මිනිස්සු මනින්න එපා... ඒ ලේඩ් බැන්ද නිසා තමයි පිටර් හොඳින් ඉන්නේ... අනිත් එක... මං කාර එක ගන්නකොට ඒකට ගරන්ට් සයින් කෙරුවේ ඒ ලේඩ් තමයි... ඔයා දන්නව ද?... මෙහේ ඉන්න දෙමළ මිනිස්සු හැමෝට ම එයා හුඟාක් උදවු උපකාර කරනවා...”

අර්ධයක් අකැමැති සිතින් යුතු ව කෝමදි ඔහුගේ ඉල්ලීමට එකඟතාව පළ කළා ය.

දිවා ආහාරයෙන් පසු සෝපාවෙහි වැතිරී රූපවාහිනියේ දෙමළ චිත්‍රපටයක් නරඹමින් සිටි කෝමදිගේ දෑස් ඉබේ ම පිය වී ගියේ ය. චිත්‍රපටිය විකාශනය වන හඬ පමණක් ඇයට ඇසුණි... ටික වේලාවකට පසු සුරේන් කොට්ටයක් රැගෙන එක් ඇයගේ උකුළෙහි තබා එහි තම හිස හොවා ගෙන නිදා ගත්තේ ය.

මේ ආකාරයෙන් කුඩා සුබයන් කෝමදි අපේක්ෂා කරන්නී ය... එහෙත්... ඊළඟ මොහොතේ දී... ඔහු කුමක් කරන්නේ ද?... කුමක් සිදුවේ ද?... යන්න ඇයට සිතාගත නොහැකි ය. තමා කාන්තා ප්‍රාණයක් නොවේ ද යි යන හැඟීමෙන් තොර ව ඔහු විසින් සිදු කරනු ලබන කුරිරු වේදනාවන් ඇයට කොතරම් දුරකටවත් දරාගත නොහැකි හැකි වූවා ය. තමා හොඳින් නිදා සිටින බව හඟවන අයුරින් කෝමදි තදින් දෑස් පියාගෙන නොනිදා සිටියා ය.

ඇය කුඩුවක සිටින ගිරවියක නොවේ ද...? කොතැනක පියඹා යන්න ද? යන හැඟීමෙන් දෝ... ඔහු එදින හවස් යාමයේදී කෝමදිට කිසි ම ආකාරයේ අවකල්ක්‍රියාවක් කෙළේ නැත. වෙන කුමක් ද?...

ඉරිදා ගෙවී සඳුදා උදා වූයේ ය. සුරේන්ගේ නිවාඩු හමාර වී ඔහු රැකියාවට යන්නට පටන් ගත්තේ ය.

ඇය ධනිෂ් භාෂා පංති යෑමට පටන් ගත්තා ය.

රැකියාව... ඇඳුම් සේදීම්... ඉගෙනීමට යෑම්... නිවසේ වැඩ කටයුතු... බඩු බාහිරාදිය මිලදී ගැනීම්... ඉවුම් පිහුම්... ලිපි... රිසිටිපත් යනාදිය සහිත ව සතියේ දින පහ ම ඉක්මනින් ගෙවී යන්නට විය.

සුරෝපාකරයේ ජීවත්වන දෙමළ ජනතාවට සෑම විට ම ලොකු හිසරදයක් ව ඇත්තේ රිසිටි පත් ය.

"අද සුව විදිනු... ඒ වෙනුවෙන් හෙට දවසේ මුදල් තොගයක් වැය කරනු..." නැතහොත් ගෙවීමේ ක්‍රමයට වාරික ගෙවනු යන අදහස දෙන ආකාරයේ වෙළෙඳ දැන්වීම් විදිවල හැම තැනක ම ඇත්තේ ය... ධාවනය වන බස්වල... දුම්රියවල ද එල්ලා ඇත්තේ ය. ග්‍රීෂ්ම සෘතුවේ දී අහසේ පාකර යවන දූවැත්ත බැඳුන්වල ද ඇත්තේ ය. ගාස්තු අය නොකරන්නේ නම් තැපැල් පෙට්ටි තුළට ද වෙළෙඳ දැන්වීම් ලිපි ගොඩ කරනු ඇත.

මේ නොමිලේ ලැබෙන සුවඳ රස විඳ පසුව ඒවාට රිසිටිපත් ලැබෙන විට ඒවා ගෙවීමට නොහැකි ව කැවුලට පත් වීම ද... ඒවා ගෙවිය යුතු දිනයට නොගෙවුවහොත් එයට තව දඩ මුදලක් ගෙවීමට සිදු වීම ද... ඒවාත් නො ගෙවුවහොත්... වහාම නොගෙවුවහොත් නඩු දමන බවට මෙහි සිටින අද්වකාත්ලා වෙතින් අනතුරු හැඟවීමේ ලිපි ලැබීම ද... අහෝ... අසරණ දෙමළ ජනතාව.... නැත...නැත... ඩෙනිෂ් ජාතිකයන්ට ද එසේ ම ය.

සුරේන් කැල්කියුලේටරය ද රිසිටිපත් ද අත තබාගෙන යුද්ධ කිරීමත් පසු ව ඩෙනිෂ් භාෂාවෙන් තම මිතුරන් සමඟ කතා කිරීමත්... සාක්කුවෙන් තම ණයපත (ක්‍රෙඩිට් කාඩ්) අතට ගෙන එහි ඇති අංක පැවසීමත්... ඔහු කාටදෝ ණය වෙමින් සිටින බව පමණක් කෝමදිට අවබෝධ කරවීය.

එහෙත්... කෝමදි ඔහුගෙන් මේ ගැන කිසි දෙයක් විමසන්නේ නැත. දිනෙක ඔහු ම ඇයට ඒ පවසන්නේ ය.

"ඔයා හරියට ඩෙනිෂ් භාෂාව ඉගෙන ගෙන රස්සාවකට ගියාට පස්සේ තමයි මේ බිල් සේරම ප්‍රශ්නයක් නැතුව වෙලාවට ගෙවන්න පුළුවන් වෙන්නේ..."

එයට එකඟ බව හඟවන්නට ඇය හිස වැනුවා ය.

අනෙක් අතින්... ඔවුන් තර අඹු සැමි සබඳතාව යන කාරණය 'පිරිනැමීමත් ගැනීමත්' යන පදනමෙන් තොර ව 'ගැනීම' පමණක් යන මට්ටමින් පවත්වාගෙන යනු ලැබිණ.

එසේ වුව ද දැන් කෝමදි හඬා වැටෙන්නේ නැත. 'එය ද තම ජීවිතයේ ම කොටසක්' ලෙස සිතා එයට තමා එකඟ කරවා ගෙන විඳ දරා ගත්තා ය. ඒ... තමා අපේක්ෂා කළ ජීවිතය 'මෙය' නොවේ ය යන විත්තාභ්‍යන්තර තුවාල සහිත ව ය.

රූය ගෙවුණහොත් දහවල ය... දහවල එළැඹී විට ධාවනය යි... ජීවත් වීමට කරන ධාවනය යි... එයට තමන් ද එක් වී දුවන්නට එළියට බසිද්දී ය ඇයට මේ මාසයේ දී සිරුරේ වෙනස් වීම සිදු නොවූ බව පවා අමතකව ගියා නොවේ ද යි සිහිවූයේ.

ඕ මොහොතක් තැනිගෙන සිටියා ය.

මේ ගැන සතුවු වන්නී ද...? තැනිතම් කතඟාවු වන්නී ද...? මෙය දෙදෙනකුගේ සතුටෙන් ඇති වූ යහ පිළිසිඳ ගැනීමක් ද?... නැතහොත් එක් අයකුගේ හැඟීම් විරහිත බව හා අනෙකාගේ වියරු බව එක්වීමෙන් ඇති වූ අයහ පිළිසිඳ ගැනීමක් ද?

මේ කුමක් වුවත් කෝමදි කවුරුත් වෙනුවෙන් හෝ අපේක්ෂාවකින් තොර ව සිටි කාලයක දී මෙන්... ඒ කළලය තම මව් ශාකය උරා බොමින් වැඩෙන්නට පටන් ගත්තේ ඇය වමනය කරන්නට වූවා ය.

"ඇයි... අවිච්චි ඇවිද්ද ද?"

සුරේන් නොදනුවත්කම නිසා ම ඇසුවේ ය.

කෝමදි... මෙය දරුවාගේ විශ්වාසය හැකි යැ යි පවසද්දී ඔහුගේ මුහුණේ හැඟීම් වෙනස්වන අයුරු ඇයගේ අවධානයට ලක් විය.

එහෙත්... එය සතුට පළ කරන හැඟීමක් නම් නොවන බව ඇයට හොඳින් වැටහුණි.

"ඇයි ඔයාට සතුටු නැද්ද?"

"මං හිතාගෙන හිටියේ ඔයා බෙහෙත් පෙනි එහෙම පාවිච්චි කරනවා ඇති කියලා"

කෝමදි තිගැස්සුණා ය.

"ඔයා මොනවද මේ කියන්නේ?"

"දෙමළෙන් තමයි මේ කියන්නේ... දරුවෝ හදනවා කියන්නේ නිකං නෙමෙයි... අපි දෙන්නා හොඳට කතා බහ කරලා... අපේ ආර්ථික තත්ත්වය... පහසුකම්... වාර්ෂික නිවාඩු එහෙම ගණන් බලලා... සැලසුම් කරලයි ඒවා කරන්නේ..."

"අපේ අම්මලා තාත්තලා එහෙම කරල ද ඔයයි මායි මේ ලෝකෙට බිහිවුණේ?"

"ඒක වෙනයි. කිසි දෙයක් ගැන හිතන්නේ නැතුව ඔහේ දරුවෝ වදලා දාලා... මෙහේ ළමයි කියන්නේ ලොකු කරදරකාර කාරණයක් බව ඔයා දන්නවා නේ... ළමයෙක්ව දවසකට බලාගන්න ගෙවන ගාස්තුවෙන් අපිට දවසක කෑම වියදම පියවා ගන්න පුළුවන්..."

"එහෙම නම් ඇයි ඔයා....."

ඇය පැවසීමට නොහැකි ව ළකැවූවා ය.

"එකට හිටියේ කියලා ද අහන්නේ?"

කෝමදි 'ඔව්' යැයි හිස වැනුවා ය.

"සෙක්ස්" කියන්නේ වෙන ම කාරණයක්... ළමයි උපදිනවා කියන්නේ තවත් කාරණයක්... මං හිතාගෙන හිටියේ ඔයා ආරක්ෂාකාරී ව ඉන්නවා කියලයි...

අවුරුදු දෙක තුනක් ගියාට පස්සේ ඔයාත් රස්සාවක් කරන්න පටන් ගත්තට පස්සේ දරුවෝ හදාගමු කියලයි...”

කෝමදි හඩන්නට පටන් ගත්තාය.

“ඉතින් ඇයි දැන් මේ අඩන්නේ?...”

“ඔයා මේ දරුගැබ නැති කරලා දාන්න කියයි කියලා මට බයයි...”

“ඇයි වැරද්ද මා පිට ම දාන්න හදන්නේ? අපි දෙන්න ම... තව අවුරුදු දෙක තුන් සත්තෝෂෙන් ඉන්න නම් ඇයි එහෙම දරුවෙක් අපිට බාධාවකට ඉන්නේ කියලා ඔයා කල්පනා කරලා බලන්න...”

“මං මගේ සත්තෝෂය හලලා දාලයි තියෙන්නේ...” යැ යි පැවසීමට සිතූ කෝමදි එසේ නොකියා,

“අන්තිම මොහොත වෙනකම් මං ඕවට එකඟ වෙන්නේ නැහැ”

යැයි පවසා පාලනය කරගත නොහැකි ව නැගී ආ හැඩිම තද කරගෙන ඉකි බිදිමින් දිව ගොස් ඇදෙහි වැතිරුණා ය.

සුරේන් ඉදිරිපස දොර තදින් වසා දමා නිවසින් පිට වී යනු ඇයට ඇසුණි.

තමා කොතරම් නම් වේලාවක් වැතිරී සිටියා දැ යි කෝමදි නොදන්නී ය.

චිත්ත භූමිය පුරා ම ඇත්තේ හිස් බවකි.... බාලවියේ සතුට නැති වී යෑමෙන් ඇති වූ හිස් බවයි... රට වෙනුවෙන් යුද්ධයට ගිය පසු එහි තැළී පොඩි වී හැකිළී ප්‍රේමයකින් ඇති වූ හිස් බවයි... උපන් රට, නෑ සියන්, මව පියාගෙන් වෙන් ව පැමිණි හිස් බව... අවසානයෙහි මෙහි මවක වීමේ සතුට නොදැදී යන්නේ යැ යි යන චිත්ත සන්තානයේ ඇති වූ හිස් බවයි...

ඇය එසේ ම වැතිරී හුන්නා ය.

දසතින් ම අඳුර ගලා ආවේ ය.

පැය දෙක තුනකට පසු සුරේන් මඳ සිනහවකින් යුතු මුහුණින් කාමරයට ආවේ ය.

“හරි... ඔයාගෙ කැමැත්තෙන්. හෙට අපි ගිහිල්ලා ඩොක්ටර් කෙනෙක් මුණ ගැහෙමු”

ඇයගේ සිතට සිසිලක් දැනුණි.

මුල් ම වතාවට ඇය හැඟීමකින් ඔහුගේ ගෙල බදා වැලඳගෙන සිප ගත්තා ය.

ඔහු ද ඇයගේ ප්‍රතිචාරය පිළිගත්තේ ය.

එදින සන්ධ්‍යාව ඇයට ජීවිතයේ පැති දෙකකින් එක ම වේලාවට ස්පර්ශ කළාක් මෙන් දැනුණි.

ඊළඟ දිනයේ දී වෛද්‍යවරයා වෙත ඔවුහු ගියහ. මුත්‍රා සාම්පල පරීක්‍ෂාවෙන් ඇය ගැබ්ගෙන ඇති බව තහවුරු කෙරිණ.

වෛද්‍යවරයා ඔවුන්ට සුබ පැතු වේ ය. දරුවා ලැබෙන තෙක් තමාගේ සායනයට පැමිණෙන ලෙස ද සෞඛ්‍ය සේවිකාව වෙත යා යුත්තේ කවදා ද? රෝහලට ගොස් දරු ගැබ ස්කෑන් කර බැලිය යුත්තේ කවදා ද? යනාදිය සඳහන් කර දිග දින සටහන් පත්‍රිකාවක් ඔවුන්ට දුන්නේ ය.

කෝමදි අත් දෙක එකතුකොට ආචාරකොට වෛද්‍යවරයාට ස්තූති කළා ය.

"වැඩට ගියාට කමක් නැද්ද කියලා අහන්න"

ඇය සුරේන්ට පැවසුවා ය.

සුරේන් ඩෙනිෂ් භාෂාවෙන් එය ඇසුවේ ය.

"කිසි ප්‍රශ්නයක් නැහැ යන්න පුළුවන්ලු"

සුරේන්, වෛද්‍යවරයා කී දේ පැහැදිලි කෙළේ ය.

"ඒක හොඳට ගියා... ඔයාගේ කරදර අඩු වෙයි නේ..." කෝමදි කීවා ය.

"මොනවද එයා කියන්නේ?"

වෛද්‍යවරයා උනන්දුවෙන් ඇසූ විට සුරේන් එය පැවසුවේ ය. වෛද්‍යවරයා ඔවුන්ට ප්‍රශංසා කෙළේ හොඳ යුවළක්... කෝමදි වගකීම් ගැන දන්නා කාන්තාවක් බව කියමිනි. අනතුරුව හෙතෙම,

"දරුවා ලැබෙන දවසට කලින් දවස වෙනකම් රස්සාවට යන්න පුළුවන්... කායික සම්බන්ධතා එහෙම පවත්වන්නක් පුළුවන්..."

යැයි පැවසුවේ ය.

සුරේන් සිනාසෙමින් එය පරිවර්තනය කර පවසද්දී ඇයගේ මුහුණ රතුවිය. ඇය බිම බලා ගත්තා ය.

සුරේන්, තමාත් කෝමදිත් අතර පරිවර්තන කටයුතු කරන අයුරු බලා සිටි වෛද්‍යවරයා,

"භාෂා පරිවර්තන කටයුතුවලට කෙනෙකුගේ උදවු ඕනෑ නම් ඒකක් සුදානම් කරන්න පුළුවන්..." යැ යි පැවසුවේ ය.

අවශ්‍ය තැනකට යෑමේ දී තමන් ද ඇය සමඟ යන බව සුරේන් පැවසී ය.

"බොහොම හොඳයි"

එසේ කියූ වෛද්‍යවරයා, අතට අත දීමෙන් පසු ඔවුහු සමුගත්හ.

ආපසු එන ගමනේ දී කෝමදි සතුටින් සිටියා ය. තමාගේ ම කියා ජීවයක් තම කුස තුළ වැඩෙනවා නොවේ ද යි සිතීමෙනි.

නිවසට පැමිණි වහා ම ඇය මුලින් ම කෙළේ ශ්‍රී ලංකාවට දුරකථන ඇමතුමක් ගෙන මේ ආරංචිය නිවෙස් දෙකට ම දැනුම් දීමයි.

ඉන්පසුව... දහසක් අවවාද ඇයට අසන්නට ලැබුණි. "මේ විධියට ඉන්න ඕනෑ... අර විධියට ඉන්න ඕනෑ..."

දිය නෑ යුත්තේ කිනම් දිනවල ද?... ආහාර වශයෙන් ගත යුත්තේ මොනවා ද?... හැකි තරම් හොදින් නිදා ගත යුතු ය... බර එසවීම නොකළ යුතු ය... සුරේන් වෙතින් ඇත් ව සිටිය යුතු ය." ඒ අවවාදයි.

කෝමදිට වෛද්‍යවරයා දුන් අවවාදක් අම්මලා දුන් අවවාදක් අතරේ පරස්පරතාව අංශක එකසිය අසූවකි.

වෛද්‍ය උපදෙස් නොදුන්නොත් වේදනා දැරීමට සිටින්නිය තෘප්තිමත් නොවන්නී නොවේ ද...?

මේ කාරණා නිසා ම ය ගමේ වර්ච්චි තල් අතු බැඳී වැටවල් බැඳෙන්නේ. වැටෙහි සවි ශක්තිය ද ඇත. වැටවල්වල සිදුරු ද ඇත. සිදුරු තිබුණ ද වැටෙහි සවි ශක්තිය නැති වන්නේ නැත... වියපත් වී වේයන් කන කුරු ම පවතින්නේ ය. ඉන්පසු ව අලුත් වැටවල් බැඳෙන්නේ ය... අලුත් ඉනිවලින් යුතුව...

තමා ද එසේ අලුත් ඉනිවලින් ද අලුත් තල් අතුවලින් නික්මෙන සුවදින් යුතුව නැඟී සිටින වැටක් වැනි යැ යි කෝමදි ට හැඟුණි.

අනතුරුව... කළලය මව් කුසයේ ඇලී හොදින් වැඩෙන්නට පටන් ගත්තේ ය. එය කෝමදිට හොදින් දැනුණි. සාමාන්‍යයෙන් මාස තුන හතරක දී ඉදිරියට තෙරා එන තරමේ කුස... ඇයට දෙවෙනි මාසයේදී ම තෙරා ආවේ ය.

සුරේන් නිවසේ නැති අවස්ථාවල දී ඇය සාරිය අදින විට කණ්ණාඩියෙන් තම කුස අතගාමින් අපමණ සතුටක් ලැබුවා ය.

පුංචි ම පුංචි සතුටකි... ඒ කෝමදිගේ හැටි ය. හැම විට ම ඇය පුංචි... පුංචි දේවල් ම අපේක්ෂා කළා ය... පුංචි පුංචි ම සතුටක්... සිංගප්පූරුවේ දී කුඩා දැරියක මෙන් බෝතික්කන් දෙස බලා සිටියාක් මෙනි.

- 11 -

ලදේ නවයට පැමිණිය යුතු භාෂා පරිවර්තිකාව මඳක් පමා වී පැමිණියා ය. ඇයගේ දෑස් තරමක් කැළඹී තිබුණි.

වෛද්‍යවරයා මුණ ගැසීම සඳහා කෝමදින් හෙදියන් බලා සිටිය දී පමා වී පැමිණි භාෂා පරිවර්තිකාව දෙස විමසිල්ලෙන් බැලූ කෝමදි...

"ඇයි..ගෙදර මොනවා හරි ප්‍රශ්නයක් ද? මුණ ඔක්කෝම මැලවිලා ගිහිල්ලා තියෙන්නේ..."

යැයි මහත් දයාබරිත ව ඇසුවා ය.

භාෂා පරිවර්තිකාව ප්‍රකෘති තත්ත්වයට පත් වූ විලසින් 'නැහැ' යැයි හඟවමින් හිස වනා තම අත් ලේන්සුවෙන් මුහුණ පිසදා ගත්තා ය. අනතුරුව අත් බැගය හැර ඒ කුළින් කුඩා කණ්ණාඩියක් ගෙන මුහුණ බලා යළිත් කැළඹී තිබූ දෑස් පිස දමා ගත්තා ය.

"ඔයා නැහැ කිව්වට අක්කේ ඇත්ත ඒකයි... මෙහේ ඇවිල්ලා ඉන්න ගැනු ආත්ම හැමෝ ම පවුකාරියෝ... අවුරුදු දහයකට පහළොවකට කලින් විස්සක් තිහක් ගෙවලා මෙහාට ආව නිසා හැම කෙනෙක් ම හිතාගෙන ඉන්නේ තමන් රජවරු කියලයි... මට වේදනා ඇති වෙනකොට මං නිතර ම අඬනවා... ඔයාලා වේදනාවක් නැතිව ම අඬනවා... ඒක තමයි වෙනස..."

"කෝමදි මොනව ද මේ කියන්නේ?"

හෙදිය භාෂා පරිවර්තිකාවගෙන් ඇසුවා ය.

"එයා නිකං කියවනවා"

ඇය ඩෙනිෂ් භාෂාවෙන් පැවසූ විට හෙදිය යළිත් පෙරළාගෙන සිටි ලිපිගොනුවලට සිය අවධානය යොමු කළා ය.

"මේ නර්ස් තෝනාට විතරක් ගෙදර ප්‍රශ්න එන්නේ නැහැ කියලා හිතනව ද?... අපේ රටේ තියෙන යුද්ධයේ දී එක දවසක දී

මරණය... ඒක එතැනින් ඉවරයි. මෙහේ ගෙවල්වල කෙරෙන යුද්ධයේදී හැම දා ම මැරෙනවා... මේ නර්ස් නෝනාගෙයි එයාගෙ මහත්තයාගෙයි අතරේ කවදා හරි දවසක රණ්ඩු ඇති වේවි... කවුද කැමට පිඟන් කෝප්ප හෝදන්නේ?... කවුද වැසිකිළිය හෝදන්නේ කියලා වාද වෙලා..."

කෝමදි එසේ පවසමින් සිටියා ය.

වඩා උනන්දුවකින් ඇයගේ කතාවට අවධානය යොමු නොකළ ද ඇය පවසන සියල්ලෙහි ම සත්‍යයක් ඇති බව පරිවර්තන කාර්යයට පැමිණි ඒ කාන්තාවට වැටහුණි.

ටික වේලාවකින් තමන් ප්‍රමාද වීම ගැන සමාව ඉල්ලමින් වෛද්‍යවරයා ද එහි පැමිණ වාඩි විය. අනතුරුව ඔහු හෙදියගෙන් කෝමදිගේ රෝගී තත්ත්වය ගැන විස්තර විමසුවේ ය.

"කෝමදිගේ තත්ත්වය බොහෝ ම හොඳ වර්ධනයක් තියෙනවා ඩොක්ටර්... දෑත් හවස් යාමයේ දී මාත් එක්ක එළිමහනේ ඇවිදින්නත් එනවා... මල් කීපයක් කඩලා එකට බැඳලා මට පිළිගන්වනවා... ඒත්... ඒ අතර වාරේදී ළමයෙක් දැක්කොත්... විශේෂයෙන් ම පිරිමි ළමයෙක්... දැක්කොත් රවනවා... ගැනු ළමයි දැක්කොත් අඩනවා..."

එය කෝමදිට දෑන ගැනීමට භාෂා පරිවර්තකාව පරිවර්තනය කළා ය.

"ඔයා මේ ගැන මොනව ද කියන්නේ?"

අනතුරුව ඇය කෝමදිගෙන් ඇසුවා ය.

"ගැනු ළමයි හරි පව්... පිරිමි ළමයි නරකයි..."

"මට වැටහෙනවා... කෝමදි... මීට පස්සේ අපි ඔයාට දෙන බෙහෙත් අඩු කරනවා... ඊට පස්සේ සතියකට දවස් තුනක් මනෝ වෛද්‍යවරයෙක් ඇවිත් ඔයා එක්ක කතා කරන්න කටයුතු කරනවා. ඒ විධියට මාසයක් ප්‍රතිකාර කෙරුවට පස්සේ සෙනසුරාදා ඉරිදා ගෙදර ගිහින් එන එක ගැන හිතලා බලන්න පුළුවන්..."

වෛද්‍යවරයා කී දේ පරිවර්තකාව පවසද්දී කෝමදිගේ මුහුණ වෙනස් විය.

"ඔය කොයි ගෙදර ගැන ද කියන්නේ?"

ඇය ඇසුවා ය.

"මේ නගරයේ තියෙන ඔයාලගෙ ගෙදර ගැනයි කිව්වේ..."

"තුෑ... ඒකත් ගෙයක් ද?... ඒක හිරගෙදරක්... ලිංගික අපචාර කෙරෙන හිරගෙදරක්... මිනිස් හදවතක් නැති යක්ෂයෙක්... මිනීමරුවෙක් ඉන්න තැනක්... මං එහේ යන්නේ නැහැ... මාව ආපසු ලංකාවට යවන්න..."

මනෝ වෛද්‍යවරයාත්, හෙදියත්, භාෂා පරිවර්තිකාවත් එකිනෙකාගේ මුහුණ බලන්නට වූහ.

කෝමදි නැගිට වහ වහා ම තම කාමරයට ගියා ය. ගිය වේගයෙන් ම ආපසු පැමිණ යට ඇඳුමක් මේසය මතට වීසි කළා ය.

"මංගල තැග්ගක් කියලා මනමාලිට ඩෙන්මාර්ක් රටෙන් මේවා තමයි ගෙනැත් දෙන්නේ. නිල් වික්‍රපටි පෙන්නනවා... මෘගයා වෙනස් වෙයි.. වෙනස් වෙයි... කියලා බැලුවා... ඔහේ නැ... ඒකා මිනීමරුවෙක් වුණා... ඒ බල්ලන් එක්ක මං ආයෙමත් නිදාගෙන නැගිටින්න ඕනෑ ද?..."

ඉන්පසු කෝමදි පෙර සේ මහ හඬින් හඬන්නට පටන් ගත්තා ය.

හෙදිය ඇය සනසවන්නට වැර දරුවා ය.

ඇය හෙදියගේ පපුවෙහි හිස තබාගෙන අඬන්නට වූවා ය.

"හරි... හරි... නගර සභාවේ සමාජසේවා අංශයත් එක්ක අපි මේ ගැන කතා කරමු.. ඔයාගේ කැමැත්ත නැති ව අපි ඔයා එහේ යවන්නේ නැහැ..."

"දොස්තර මහත්තයා.. ඒකාට කියලා තියන්න.. ලංකාව පැත්තේ ඔළුව පෙන්වන්න හිතන්න එපා කියලා.... ඒකාගේ නළලට ම වෙඩි තියනවා..."

ඇයට ආවේගය පාලනය කරන ඖෂධ දීමට නියම කළ වෛද්‍යවරයා, මනෝ වෛද්‍ය විශේෂඥයාත් නගර සභා නිලධාරීන් සමඟත් සාකච්ඡා කිරීමට කටයුතු කරන ලෙස පවසා නැගිටිවේ ය.

භාෂා පරිවර්තිකාව ද නැගිටිවා ය.

"මාව ඒ ගෙදරට දාන්න දෙන්නා එපා... ඒකා මාව පාගලා මරලා දාවී.."

එය නැසුණාක් සේ වෛද්‍යවරයා පසු පසින් ගිය ද භාෂා පරිවර්තිකාවගේ සිත බොහෝ සේ බර වී තිබුණි.

හෙදිය කෝමදි කැඳවාගෙන කාමරයට ගියා ය.

“මගේ පාස්පෝට් එක ඒකා ළඟයි තියෙන්නේ...”

කෝමදි කුමක් පැවසුවේ ද යි හෙදියට වැටහුණේ නැතත් පාස්පෝට් යන්න පමණක් වැටහුණි.

“හොඳයි”

යන්න හඟවන අයුරින් හිස සෙල වූ හෙදිය, කෝමදිට බෙහෙත් පෙනි දුන්නා ය.

ඒ බෙහෙත් පෙනි කෝමදි සිහි නැති තත්ත්වයට පත් කරවීය.

- 12 -

පළමුවැනි ස්කෑනිං පරීක්ෂාවට කෝමදි සමඟ සුරේන් ද පැමිණ සිටියේ ය. මෙය කෝමදිට නැවුම් අත්දැකීමකි.

ලොකු ධනවත් කාන්තාවෝ ගර්භිණීභාවයට පත් වූ විට යාපනයේ දී හෝ කොළඹ දී හෝ සිය කුස පෙදෙස ස්කෑන් පරීක්ෂා කරවාගෙන පරිගණක මඟින් කළලයේ හිසෙහි දිග පළල මැන ඒ අවස්ථාවේ දී කළලයේ බරත් දරුවා ලැබෙද්දී බරත් කොපමණ ද යි වෛද්‍යවරුන්ගෙන් විමසති.

කෝමදි දැන සිටියේ... වැව ළඟ තෙලක්කාගේ මව සරසක්කා පැමිණ... මාසික ආර්තවය සිදු වූ දවස විමසීමත් අත් අල්ලා බැලීමත්... ඉන්පසු ඇය විසින් අසවල් දිනයේ දී දරුවා ප්‍රසූත කරනු ලබන බව පවසා... වැතිර නිදා නොසිට පහත් වී, සෘජු වී හොඳින් වැඩ කරන ලෙසට අවවාද දෙන බව අත්දැකීය. බොහෝ විට සරසක්කා පැවසූ එදින ම දරු උපත සිදුවෙයි. සමහර විට ඒ දිනයට පෙර හෝ පසු දින හෝ උපත සිදුවෙයි. මෙය නවීන ලෝකයයි... විද්‍යාව දියුණු ලෝකයයි... එහි විධික්‍රම වෙනස් ය... එහෙත් කාලගුණික සංසිද්ධීන්වලට හේතු කාරණා පමණක් ඔවුන්ට පැවසිය හැකි වුව ද ඒවා පාලනය කිරීමට ශක්තියක් නැත. එය සුනාමි ව්‍යසනයක් වුව ද පෘථිවිය උණුසුම් වීමක් වුව ද එක ය. සුනාමි ගැන කතා කරමින් සිටිය දී ම ගම වැනසෙයි. පෘථිවියෙහි උණුසුම් වීම ගැන කතා කරද්දී ම නිවෙස්වල අත්තිවාරම්වලට ජලය ගලා එයි... එහෙත් කුමක් කරන්න ද?... “සර්පයන් අනුභව කරන ගම්මානවලට පැමිණ සිටින්නෙහි ය. කෙසේ හෝ මැද කොටස කෑ යුතු ය” යන හැඟීමෙන් රෝගීන්ගේ කාමරයේ එල්ලා තිබෙන පිංතූර දෙස බලමින් විමතියට පත් වූ අයුරින් කෝමදි සිටියා ය.

හැම පිංකුරයක ම ළමයින් ය. එක් අවුරුදු වයසේ පිරිමි ළමුන් ය. ගැහැනු ළමුන් ය... ඇතැමුන් ඇඳුම් හැඳගෙන ය... ඇතැමුන් හෙලුවෙනි.... විවිධ රටවල ළමයින් ය... ඔවුහු ඉතා සුන්දර ව සිටියහ...

“කෝමදි...” මහත් වැයමෙන් කෝමදිගේ නම උච්චාරණය කරමින් හෙදියක ඇයගේ ලිපිගොනු රැගෙන එද්දී... සුරේන් හා කෝමදි නැඟිට ඇය පසු පසින් යන්නට වූහ.

රෝගීන් පරීක්ෂාකරන කාමරයේ වෛද්‍යවරයකු සිටියේ ය.

කෝමදිට තරමක ලැජ්ජාවක් ඇති වුව ද සුරේන් අසල සිටින්නේ ය යන ධෛර්යයෙන් ගර්භිණියන් පරීක්ෂා කරන ඇඳට ගොඩ වී එහි වැතිරුණා ය.

ස්කෑන් පරීක්ෂාවේ දී භාවිත කරන සුදු පැහැති දියරය වෛද්‍යවරයා විසින් යටි බඩෙහි තවරනු ලබද්දී ඇය කිතියෙන් ඇඹරුණා ය. අසල සිටි සුරේන්ගේ අත ආදරයෙන් අල්ලා ගත්තා ය. කුසෙහි වම් පසටත් දකුණු පසටත් ස්කෑන් යන්ත්‍රය තබද්දී ඇයට ඇති වූ කිතිය නිසා වමටත් දකුණටත් ඇඹරුණා ය. පරිගණකයේ ද ඇයගේ පා ඉදිරියේ වූ විශාල තිරයෙහි ද කෝමදිගේ ගර්භාෂය දිස් විය. වෛද්‍යවරයා එහි කුටියක් සේ තිබෙන ස්ථානය වටා පරීක්ෂා කරමින් සිටියේ ය.

“ඔයාලගෙ පවුල්වල නිවුන් දරුවන් එහෙම ඉන්නව ද?” පරීක්ෂා කරන අතරදී වෛද්‍යවරයා ඇසුවේ ය.

නැතැ යි හඟවමින් හිස සෙලවූ ඔවුහු එකිනෙකාගේ මුහුණ බලා ගත්හ.

“දැන් එහෙම තත්ත්වයක් ඔයාලගේ පවුලට ඇති වෙලා. ගැනු දරුවන් දෙන්නෙක් ම... මගේ සුබ පැතුම්...”

වෛද්‍යවරයා දෙදෙනාගේ ම අතට අත දී තම සතුව පළ කෙළේ ය.

දෙවගනන් දෙදෙනකු පැමිණ තම කුස තුළ පිළිසිදගත් අයුරක් කෝමදිට දැනුණි. ඇයගේ දෑසින් කඳුළු ගලාගෙන විත් කොට්ටය තෙමා දූමුවේ ය.

ඇය තවත් තදින් සුරේන්ගේ අත් අල්ලා ගත්තා ය. ඒ ආදරය දැන් ඇයට වැඩියෙන් අවශ්‍ය ව තිබුණි.

සුරේන්ගේ මුහුණ සැණකින් අඳුරු වී ගියේ ය. වෛද්‍යවරයාගේ මදහස හමුවේ ඔහු වහා යථා තත්ත්වයට පත්විය.

තවත් දින කීපයක් පරීක්ෂණ සඳහා ඔවුනට දින නියම කෙරිණ. සාම්ප්‍රදායික ප්‍රිය කතා බහෙන් පසු සුරේන් හා කෝමදි වෛද්‍ය සායනයෙන් එළියට පැමිණියෝ ය.

"මට ඇත්ත ම කියන්න ඕනෑ... ඔයාට සතුටුයි නේද?..."

ඔහුගේ අත අල්ලා ගනිමින් ඔහුට සමීප වී ඇවිද යමින් සිටි කෝමදි ඇසුවා ය.

"හ්ම්..."

"ඇයි මේ...හ්ම් ගාන්නේ? හරි සතුටුයි කියලා කියන්නකෝ..."

"හරි... හොඳ සතුටුයි... ඇත් ද?"

"මං වෙනුවෙන් ම කියන්න එපා... ඔයා සල්ලි ගැන කල්පනා කරනවා නේ... ගෑනු දරුවෝ ම දෙන්නෙක්. කියලා කල්පනා කරනවා... එක් කෙනෙකුට පස්සෙ එක් කෙනෙක් විධියට අපිට දරුවෝ ලැබුණත් අපි පිළිගන්නවා නේද?... මේක අපිට දෙවියෝ දිලා තියෙනවා... මං ඉස්කෝලෙ ගිහිල්ලා ඩෙතින් භාෂාව ඉගෙන ගෙන පස්සේ හම්බ කරන්න පටන් ගන්නවා නම් ඔයාට ප්‍රශ්නයක් නැහැ නේ... අපිට දරුවෝ දෙන්නා රාජ්‍යයේ වගේ හදා ගන්න බැරියැ..."

තමන්ගේ සිත කණ්ණාඩියක පිළිබිඹුවක් සේ දූක කෝමදි කතා කරන අයුරු වැටහුණ සුරේන්ට අපහසුතාවක් දැනුණි.

"නිකං දොඩවන්නේ නැතුව එනව ද?"

එය කෝමදිට කම්පනයක් ඇති කරවීය... එහෙත් ඇය එය සිතේ සනිටුහන් කර ගත්තා ය. සුරේන් වියදම් ගැන සිතනවා විය යුතු යැ යි සිතමින් සිත සනසා ගත් ඕ කිසිවක් නොකියා ගොස් කාරයට නැංගා ය.

කාරය වෙරළබඩ මාර්ගය ඔස්සේ ඉදිරියට ඇදෙන්නට විය.

එදින සුළං හමා යෑමක් නැති ව සාගරය කැළඹීමෙන් තොර ව පැවැතියේ ය.

නිවසට පැමිණි පසු...

නැවතත් ශ්‍රී ලංකාවටත් සෙසු රටවල සිටින ඥාතීන්ටත් දුරකථන පණිවුඩ ගලා ගියේ ය. ඒ 'නිවුන් දරු සතුට' සමඟිනි.

නැවතත්... ඒ හැමගේ අවවාද... උපදෙස්... වඩාත් ප්‍රවේශමිකාරී වන ලෙස...

තනිව ම දරුවන් දෙදෙනකු වදා හදා ගන්නේ කෙසේ ද යි යන සැලකිල්ල... දෙවියන් විසින් නුඹ ව කරදරයකින් තොර ව රැකබලා ගනු ඇතැ යි සැනසිලි බස් ද... මේවා විසින් ඇය සිසිල් කරවාලනු ලැබී ය.

මාතෘත්වය... ගර්භාෂයෙහි දරුවකුගේ මූලික වර්ධනය වීමේ ක්‍රියාව ස්වාභාවිකව ම කාන්තාවකට ලබා දීම එයට යෝග්‍ය ආකාරයට ආසියාතික රටක වුව ද යුරෝපීය රටක වුව ද... සංස්කෘතියට ගැළපෙන සේ ඇති අයුරු පුදුම සහගත ය.

කෝමදිට මෙය නිවුන් දරුවන් ලැබීමේ මාතෘත්වයයි. මෙය මඳක් ස්වභාවධර්මයට වෙනස් තත්ත්වයකි.

එක් ව හැඬිය යුතු ය... එකට කිරි දිය යුතු ය... එකට මළ මුත්‍රා පහ වන්නේ ය... එකට ම ඇඳුම් මාරු කළ යුතු ය... මෙය ඉම්හිරි අඹු සැමි සබඳතාවකින් ඇති වූ දෙයක් ද නොවේ... එසේ වුව ද කෝමදි සතුටු වූවා ය. තමන්ට විදින්නට නොලැබූ ඒ සුබයන් සියල්ල මේ දරුවන්ට ලැබෙනු ඇතැ යි ඕ විශ්වාස කළා ය.

නිදහසේ සිටින විට ඕ දරුවන්ට තබනුයේ කුමන නම් ද යි සිතන්නට වූවා ය. ගමේ ඇති නම් ද... ඇය සාහිත්‍යයෙන් ද හින්දු ආගමික පොත්වලින් ද... නම් සොයා බලන්නට වූවා ය. අවසානයේ දී සසී, සුසී යන නම් දෙක ඇය විසින් ම තෝරා ගනු ලැබුවා ය.

ඒ නම් හොඳ ද යි ඇය සුරේන්ගෙන් ඇසුවා ය.

"ඔයාගෙ හිතට ඇල්ලුවා නම් හරි..."

ඔහුගෙන් ලැබුණේ ඒ ආකාරයේ සැහැල්ලු පිළිතුරකි. ඔහුගෙන් එය ඇසීමෙන් තමා මුළා වූ බවක් ඇයට හැඟුණි.

සුරේන් පැවසූ පරිදී, ඔහුගේ මතයට අනුව, ළමයින් නමින් හඳුන්වන දෙයක් තමන්ට අවශ්‍ය යි යන අර්ථයෙන් කුස පිළිසිඳගත් දරුවන් නොවේ ය මේ දරුවන්... එ නිසා දෝ ඔහුට මේ දරුවන් ගැන හැඟීමක් නැතැ යි කෝමදි සිතුවා ය.

එහෙත්... ඇයට එසේ නොවේ.

තවමත් නූපත්, මුහුණුවත් නොදුටු, මේ දරුවන්ගේ අසීමාන්තික හද ගැස්ම ඇයට දූනෙන්නට විය. ඇය කුඩා ඇඳුම් මසමින් සතුටක් ලැබුවා ය. කුඩා සෙල්ලම් බඩු මිලට ගෙන නිදන කාමරය පිරව්වා ය.

උපදින්නට සිටින ඒ දැරියන් දෙදෙනා ඉපදුන පසු දෙදෙනාගේ කුඩා දබර කර ගැනීමිවල දී ඒවා බේරන්නේ කෙසේ දැ යි යන කාරණා ගැන ද මී සිතන්නට වූවා ය.

මේ රටේ අනෙක් අය කරන්නාක් මෙන් ඒ කුඩා දැරියන් දෙදෙනාට වෙන ම කාමරයක් දීමට මේ නිවසේ ඉඩක් නැතැ යි සුරේන් කියද්දී... තමාත් දරු දෙදෙනාත් ආලින්දයේ නිදා ගන්නා බව කෝමදි ඉතා සැහැල්ලුවෙන් පැවසුවා ය.

"එතකොට අපි දෙන්නා සන්තෝෂයෙන් ඉන්න ඕනෑ කියලා ඔයා හිතන්නේ නැද්ද?"

එවිට සුරේන් ඇයගෙන් ඇසුවේ ය.

"හැම වෙලේ ම ඔයා විතරක් නේද සන්තෝෂ වුණේ...? ඕනෑ වුණා ම 'ඒක' ඔයා ම ඉෂ්ට කර ගන්නවා නේ..." යැයි පැවසීමට සිතූණත් ඇය දුන් තමා සිටින තත්වය ගැන සිතා එය පැවසුවේ නැත.

"ඇයි මං දුරකට යනවා නෙමෙයි නේ"

එසේ පැවසීමට හැකි වීම ගැන මී සතුටු වූවා ය.

සුරේන් ඉන්පසු කිසිවක් පැවසුවේ නැත.

එසේ වුව ද සුරේන් තමන් වෙතින් මඳක් ඇත් වෙමින් සිටින බවක් ඇයට ඇතැම් විට හැඟෙයි. ලැබෙන්නට සිටින දරුවන් දෙදෙනා... අමතර වියදම්... වැනි කාරණා ගැන ඔහු සිතමින් කරදර වන නිසා යැ යි මී සිතුවා ය.

ඊළඟ දින පහළොවේ දී...

වෛද්‍යවරයාගෙන්, පවුල් සෞඛ්‍ය නිලධාරිනීගෙන්, රෝහලෙන්, නගර සභාවෙන්... කෝමදිගේ නමට ලිපි රාශියක් ලැබෙන්නට පටන් ගත්තේ ය.

මේ හැම ලිපියක් ම පරිවර්තනය කර දුන්නේ සුරේන් ය. ඇතැම් ලිපිවලට කෝමදි ලවා අත්සන් කරවා ගත් අතර අනෙක් ලිපි සුරේන් විසින් ම පුරවා අත්සන කර යවනු ලැබී ය.

ඊළඟ සිකුරාදා උදේ හතට රෝහලට පැමිණෙන ලෙසට ද.. ඊට පෙර රාත්‍රි දොළහේ සිට කිසි ම ආහාරයක් නොගෙන වතුරවත් නොබී නිරාහාර ව සිටිය යුතු බව ද දන්වා ලිපියක් එවා තිබුණි.

"ඇයි මේ... කලින් වතාවේ ගියා ම එහෙම මොකක් උපදෙස් දුන්නේ නැහැ නේ... මේ වතාවේ මොකද?..."

කෝමදි ඇසුවා ය.

"මේ වතාවේ ඔයාව ඔපරේෂන් තියටර් එකට ගෙනියලා දරුවෝ දෙන්නා ගර්භාෂයේ එක ම පැත්තක ඉන්නව ද... නැත්තං දෙපැත්තට වෙලා ඉන්නව ද කියලා පරීක්ෂා කරලා බලන්න හදන්නවා..."

සුරේන් පැවසුවේ ය.

එක පැත්තක නම් හොඳයි... දෙන්න ම එක වගේ ඉදිවි... හරියට ලව කුසා වගේ..."

"කවුද ඒ ලව කුසා කියන්නේ?"

"ඒ රාමාටයි සීකාටයි ඉපදුණ පිරිමි දරුවෝ දෙන්නා. ලවන් - කුසන්"

එසේ පැවසූ කෝමදි... "ඒ සීතා වගේ නේද මාත් වනවාසි අත්දැකීම් ලැබුවේ" යැයි යටි සිතීන් පවසා ගනිමින් කම්පා වූවා ය.

- 13 -

කෝමදි සිටි රෝහලේ වාට්ටුව භාර ප්‍රධාන වෛද්‍යවරයා, දිනපතා ම ඇය භාර ව සිටින වෛද්‍යවරයා, හෙදිය, නගර සභා නිලධාරීන්, ඩෙතිෂ් සරණාගත සංගමයෙන් පැමිණි දකුණු ආසියාතික රටවල් භාර නිලධාරියා, භාෂා පරිවර්තිකාව හා කෝමදි ඒ වට මේසය වටා වාඩි වී සිටියෝ ය.

මේ සාකච්ඡාවට පැමිණි සැමටම, වාට්ටුව භාර වෛද්‍යවරයා කෝමදි පිළිබඳව දැනුම් දුන්නේ ය. භාෂා පරිවර්තිකාව කෝමදිට එය පහදා දුන්නා ය.

කෝමදිගේ මානසික තත්ත්වය හොඳ අතට හැරී ඇති බැවින් ඇය දිගින් දිගට ම රෝහලේ තබා ගැනීම අවශ්‍ය නොවන බව ද එසේ වුවත් අවම වශයෙන් තුව වසර දෙකක්වත් ඇයගේ මානසික තත්ත්වය ප්‍රකෘති කරවන ඖෂධ නොවරදවා ම ගත යුතු බව ද ඒ කාලය දක්වා නගරයේ සිටින වෛද්‍යවරයා වෙත ඇය මාසයකට දිනක්වත් ගොස් සාකච්ඡා කිරීම අනිවාර්ය බවත් මෙහි දී පැවසුණි.

මීට අමතර ව කෝමදි සුරේන්ගේ නිවසට යෑම ප්‍රතික්ෂේප කරන කාරණය නගර සභාව සාධාරණ යැ යි පිළිගන්නා බැවින් නගර සභාව විසින් ඇයට කාමර දෙකක නිවසක් ලබා දෙන බවට එකඟ වී ඇත.

එහෙත්... කෝමදි ආපසු ශ්‍රී ලංකාවට ආපසු යා යුතු යැ යි කදිත් ඉල්ලා සිටින නිසා ශ්‍රී ලංකාවේ යුද්ධය උග්‍ර වී ඇති මේ කාලයේ එහි යෑම උචිත නොවන බව සරණාගතයන් පිළිබඳ සංගමය තම අදහස පළ කර ඇත. එසේ ම කෝමදිගේ දෙමාපියන් එහි සිටිනවා ද යන්න නොදන්නා තත්ත්වයක් පවතින නිසා ඇය ශ්‍රී ලංකාවට යෑවීම බුද්ධිමත් ක්‍රියාවක් නොවුව ද අවසාන තීන්දුව කෝමදි අත ඇතැ යි යන්න සියලු දෙනාගේ ම ඒකමතික අදහසයි.

සියලු දෙනා ම කෝමදිගේ තීරණය කුමක් දැ යි දැන ගැනීමට බලා සිටියෝ ය.

දැන් දෙපසට විහිදුවා අලසකාරී බව දුරු කළ කෝමදි කතා කරන්නට වුවා ය.

මීට පස්සේ... සුරේන් කියන අසමජ්ජාති මිනිහාට... තවත් දෙමළ තරුණියක් කසාද බැඳගෙන ඇවිල්ලා... මෙහේ තියාගෙන බලහත්කාරකම් කරන්න ඔහේලා කවුරුත් ඉඩ තියන්න එපා..."

කෝමදිගේ දැස් රත් පැහැ ගැන්විණි.

"කෝමදි... අපි දැන් ඔයාට මොනවද කරන්න ඕනෑ කියලා කියන්න... ඒකට තමයි මේ අය හැමෝ ම රැස්වෙලා ඉන්නේ..."

"ඔව්... ඩොක්ටර් මට වැටහෙනවා... තව අවුරුදු හතර පහකින් මෙතැන මං වගේ තව කවුරු හරි... සුමදි... හරි... සුන්දරි... හරි... කියලා කෙනෙක් අඩන්න අවශ්‍ය නැහැ කියලයි මං කියන්නේ..."

"හරි... අපි ඒකට වග බලා ගන්නම්... ඔයා ඔයාගේ තීරණය මොකක් ද කියන්නකෝ..."

මෙසේ ඇසුවේ නගර සභාව නියෝජනය කරමින් පැමිණි නිලධාරිනියයි.

"බොහෝ ම ස්තුතියි... ඔයාට දෙයියන්ගේ පිහිට ලැබෙයි ද නැද්ද දන්නේ නැහැ... මං වගේ තවත් ගැනු කෙනකුට කරදරයක් නැති ව ඉන්න ඔයාලට උදවු කරන්න පුළුවනි..."

"ඕ. කේ.. එයා ගැන වෙන ම දැනුම් දීමක් ස්ථාපිත කරලා කියන්නම්... දැන් අපට ඔයාගේ තීරණය මොකක්ද කියලා කියන්න..."

"කියන්නම්... මට ආපහු ලංකාවට යන්න ඕනෑ..."

කෝමදි අවධාරණාත්මක ව පිළිතුරු දුන්නා ය. අනෙක් අය එකිනෙකාගේ මුහුණු බලා ගන්නට වූහ.

"එහේ ඉන්න මිනිස්සු අවතැන් වෙමින් ඉන්නවා. යුද්ධය තවත්තන්න කියලා හැම රටක ම පෙළපාළි යනවා... අවතැන් වන මිනිස්සු කිසි ම පහසුකමක් නැති ව දුක් විදිනවා.. මේ තත්ත්වයක දී ඔයා එහේ ගිහින්..."

සරණාගත සංගම් නිලධාරියා පැවසුවේ ය.

"ඔයා කියන දේ මට තේරෙනවා... මෙහේ විතරක් මොක ද?... ගෙවල්වලට ඉඳගෙන ගුටි කනවා... වෙන් වෙලා ගිහිල්ලා තනිවෙලා දුක් විදිනවා... මොන තරම් සැනසීමෙන් හිටියත් කඩ විදියට ගියා ම අපි වෙන ජාතියක මිනිස්සු කියලා ඔහේලා අපි දිහා බලන බව හොඳින් ම දන්නවා... දැනටමත් ඔහේලා මාව ඔයාලගෙ ම කෙනෙක් හැටියට සලකලා කතා කෙරුවේ නැහැ... කවුදෝ මේ ලංකාවේ ගැනියක් කියලා සලකලා කතා කෙරුවේ... ඒත්... අපි අපේ රටට ගියා ම... අපේ ම රටේ මියැදෙනවා නේ ද කියන සහනදායී හැඟීමෙන් කවද හරි දවසක මියැදෙනවා..."

කෝමදී දිගට ම කතා කරමින් සිටිද්දී ප්‍රධාන වෛද්‍යවරයා ඇයට බාධා කරමින්,

"ඔ. කේ. ඔයාට දවස් දහයක් දෙන්නම්... මේ කාලය ඇතුළත දී හැම දා ම ඔයා එක්ක කතා කරන්න මනෝ වෛද්‍යවරයෙකුත් එවන්න සලස්වන්න කියලා මං නගර සභාවට නිර්දේශ කරන්නම්..."

ඔයාට ඒ කාලයේ දී ඔයාගේ තීරණය ගැන සිතා බලන්න පුළුවන්... දැන් ඔබට යන්න පුළුවන්..."

එසේ පවසා ඔහු සාකච්ඡාව හමාර කෙළේ ය.

කෝමදීන් භාෂා පරිවර්තිකාවත් පිට ව ගිය පසු සෙසු අය දිගට ම සාකච්ඡා කරන්නට වූහ. ඔවුහු කෝමදී ගැන කම්පා වූහ.

විනාඩි දහයක කාලයක් ගත වූයේ නැත. කෝමදී සිටි කාමරයෙන් මහ හඬින් හඬන ශබ්දයක් ඇසුණි. රැස් ව සිටි සැවො ම නැගිට ඒ දෙසට ගියේ ය.

විනාඩි කීපයකට පෙර තැපෑලෙන් ලැබුණ දෙමළට පරිවර්තනය කළ රෝහල් දැන්වීම් කීපයක් ද... දික්කසාද කිරීමට පුරේන්ගේ නීතිඥයා විසින් එවන ලද නිවේදනයක් ද කෝමදීගේ ඇඳ මත විසුරුවා දමා තිබුණි. කෝමදී තැති ගැන්මකට ලක් වී සිටියා ය.

"ඔහේලගේ ළමයකුට මෙහෙම කෙරුවා නම් ඔහේලා ඔක්කොම ඒ මිනිහට ඉන්න ඉඩ දෙනව ද?... දෙයියනේ..."

"මයා දික්කසාද වෙන්න කැමැතියි නේද?... එහෙම නම් මොනවට ද කේන්ති ගන්නේ?"

"ඒක මං එයාගෙන් අහන්න ඕනෑ. එතකොට තමයි ඒක එයාට දඬුවමක් වෙන්නේ.. දැන් එයා මගෙන් ඒක ඉල්ලන එක මට නින්දාවක්... මට පිස්සු කියලා නීතිඥයා ලියලා තියෙනවා... බල්ලෝ.... නීතිඥයගේ ගැනින් එක්ක ගිහිල්ලා නිදා ගන්න කියනවා උාට... ඒ වගේ එවුන් තමයි මුන්ට හරි යන්නේ..."

හෙදිය දිවවිත් ඇයව වැලඳගෙන සැනසුවා ය.

බොහෝ කාලයකට පසුව කෝමදි හඬන්නට පටන් ගත්තා ය.

"අනේ පව් අසරණ ගැනි"

පැමිණ සිටි නිලධාරීන් එකිනෙකාට පවසමින් ඒ කාමරයෙන් පිට වී ගියහ.

- 14 -

කෝමදි හිමිදිරියේ ම සුරේන්ටත් පෙර අවදි වී දිය නා පිරිසිදු වූවා ය. දෙව් රූපවලට පහන් දල්වා තම දරුවන් දෙදෙනා හොඳින් බිහි විය යුතු යැ යි ප්‍රාර්ථනා කළා ය.

ඒ සමඟ ම එදිනට නියමිත පරීක්ෂාව හොඳින් සිදුවිය යුතු යැ යි ද දෙවියන්ගෙන් අයැදියා ය.

වේලාව උදෑසන හය බව දැක්විණි.

සුරේන් අවදි කළ යුතු යැ යි සිතා සී.ඩී. ධාවන යන්ත්‍රයට සුබ්‍රපාදම් ගිනිකා තැටිය දමා ක්‍රියාත්මක කළා ය. අනතුරුව විදුලි ළිප දල්වූවා ය.

සාමාන්‍යයෙන් කෝමදි සිකුරාදාවන්හි උපවාසයෙහි යෙදීම සිරිතකි. ඇය මෙදින උදයේ ද දිය නා හමාර වුව ද වෙන දා මෙන් තේ බීමට නොහැකි ය. එය ප්‍රශ්නයක් නොවේ යයි සිතා සුරේන්ට පමණක් තේ වත්කොට පාන්වල බටර් හා ජෑම් තවරන්නට පටන් ගත්තා ය.

සී.ඩී. වාදන යන්ත්‍රයෙන් නැඟෙන බැති ගී හඬ සුරේන් අවදි කරවූයේ ය. ඔහු නැගිට නෑමට ගිය අතරේ දී දුරකථනය නාද විය. මේ උදේ යාමයේ කවුරුන් ද යි සිතමින් කෝමදි දුරකථනය වෙතට ගියා ය. සාමාන්‍යයෙන් හිමිදිරියේ දුරකථන පණිවුඩ ලැබෙනුයේ ශ්‍රී ලංකාවෙනි.

සුද්ධිය ඇවිළී යෑම ආරම්භ වූ පසු බොහෝ අසුබ පුවත් අසන්නට ලැබෙයි.

"හලෝ... මේ කෝමදී"

කෝමදී කතා කරන්නට සුදානම් වෙද්දී ම,

"මේ මම දුවේ කතා කරන්නේ..."

එහා කෙළවරින් මව තමා හඳුන්වා දුන්නා ය.

"කොහොම ද අම්මේ... උදෙන් ම ගත්තේ මොකුත් විශේෂ කාරණයක්වත් තියෙනව ද?..."

"කොහොම ද ළමයෝ... සනීපෙන් ඉන්නව ද?"

"ඔව් අම්මේ..."

"දොස්තර ළඟට කියන දාට යනවා නේ..."

"ඔව් අම්මේ... මේ අදත් පරීක්ෂාවක් තියෙනවා... දරුවෝ දෙන්න ම එක වගේ ඉන්නව ද? නැත්තං වෙනස් විධියට ඉන්නව ද කියලා පරීක්ෂා කරලා බලන්න යනවා..."

"දෙයියනේ... වත්තාපලෙයි මාරි අම්මත් දේවතාවගේ පිහිටෙන් දුවට කරදරයක් නැතිව බලා ගනිවි..."

"ඒක නෙමෙයි... ඇයි කතා කෙරුවේ?..."

"නැහැ දුවේ නිකමට මං ගත්තේ..."

"නෑ... නෑ... අම්මා මට මොනවා හරි දෙයක් හංගනවා... මට ඇත්ත කියන්න..."

"නැහැ දුවේ... වත්තාපලෙයි පොංගල් උක්සවේට දුව ඇවිල්ලා හිටියා... හිනෙන් දෑක්කා. වල්ලි - තෙයිවානෙයි දේවතාවගේ දෙන්නා වගේ දුවගේ දරු දෙන්නා... කෝවිල් අංගණයේ සෙල්ලම් කර කර හිටියා... පස්සේ බලපුවා ම ජේන්න හිටියේ නැහැ... ඒ දෙන්නා එයි කියලා දුව පූජාවට යන්නේ නැතුව දෙයියන්ට හදපු මෝදකයන් එක්ක මුට්ටිය අතේ තියාගෙන බලාගෙන ඉන්නවා. ගිහිල්ලා දරුවෝ දෙන්නා බලපං කියලා දුවට දොස් කියලා ගිහින් බැලුව ම මෝදක මුට්ටියේ එයාලගෙ ඔළු දෙක තියෙනවා දෑක්කා... මං ගැස්සිලා අවදි වුණා. තවමත් මාව ගැහෙනවා. මගේ හිතේ ඇති වෙච්ච බය ඇරුණේ නැහැ දුවේ... මං දුව අවදි වෙනකං කියලා එහෙම ම බලාගෙන හිටියා..."

"අනේ... අනේ... අම්මා"

කෝමදී සුරතල් ලෙස මව කෝප ගන්වා කතා කරන්නට පටන් ගන්නා ය.

“දරුවෝ දෙන්නා කොහොම ද ඉන්නේ කියලා පරීක්ෂා කරන්නයි යන්නේ... ඒක තමයි ආත්තමමට පෙන්වුම් කරලා තියෙන්නේ... ජේතවා නේද එයාලා දුන්ම ම ඔයාට කරදර කරන හැටි... තව ඉපදුණාට පස්සේ කොහොම කරදර කරයි ද?...”

“හරි... දුවේ... දුන් තමයි මගේ හිතට සැනසීමක් ලැබුණේ... කෝකටත් දුව ඉස්පිරිතාලෙ ගිහිල්ලා ඇවිත් මට ටෙලිෆෝන් කරලා විස්තර කියන්න...”

“ඔව් අම්මා... අනිවාර්යයෙන් ම කියන්නම්...”

දුරකථන සංවාදය හමාර වෙත් ම සුරේන් රෝහලට යෑමට සූදානම් ව කෑම මේසයේ කෝමදි සකස් කර තිබූ පාන් කෑමට පටන් ගත්තේ ය.

“අම්මත් එක්ක කතා කර කර හිටිය නිසා වතුර නිවිලා... පොඩ්ඩක් ඉන්න මං ආයෙමත් රත් කරලා දෙන්නම්.... ඇහුණා නේද වෙච්ච තස්පැත්තිය.... සසියි සුසියි දෙන්නා නැති වෙනවා අම්මා හිතෙන් දුක්කලු”

සුරේන් ගේ මුහුණේ කිසියම් ආකාරයක වෙනස් හැඟීමක් ඇති වී වහා නැති වී ගියේ ය. එහෙත්... කෝමදි ඒ ගැන අවධානය යොමු කෙළේ නැත.

“ඊට පස්සේ?...”

“ඊට පස්සේ මොකද පව් හොඳට ම බය වෙලා. ටෙලිෆෝන් කරලා සුවදුක් අහනවා...”

“ඇයි කෝමදි... ලෝකේ කොච්චරවත් නොහිතන දේවල් වෙන්නේ... ගමනක් යන්න කියලා පිටත් වුණ මිනිස්සු ගුවන් අනතුරකින් නැති වෙලා යනවා... ගිය අවුරුද්දේ ස්විස් රටේ ඉදන් ගිය අපේ දෙමළ පවුලක් මාමල්ලම්පුරම් පාරේදි ඇක්සිඩන්ට් වෙලා අම්මයි තාත්තයි මැරිලා ළමයි අනාථ වෙලා ආපහු ආවේ... ඒ වගේ ඕනෑ ම දෙයක් අපටත් වෙන්න ඉඩ තියෙනවා. අපේ දරුවන්ටත් වෙන්න පුළුවන්...”

“අනේ පිං සිද්ධවෙයි ඕක නවත්තන්න මේ සිකුරාදා... උදේ පාන්දර... නැන්දම්මා පටන් ගන්නා.... බෑනා ඊට පස්සේ පසු ගායනා කරනවා... මං මැරුණොත් මොනවා වෙයි ද කියලා කතා කරන්න. ඔයා මැරුණොත් මොනවා වෙයි ද කියලා කතා කරන්න... ඒත් සෙල්ලමටවත් ඒ දරුවෝ ගැන අහිතකින් කතා කරන්න එපා... මගේ දරුවන්ට කිසි ම විපතක් සිද්ධ වෙන්නේ නැහැ. ඒක විතරක් මට සහතිකයි...”

කතාවට නැවතීමේ තිත තැබූ කෝමදි සුරේන්ට තේ සාදා දී දිය නැමෙන් තෙත් වූ තම කෙස් වැටිය පිස දා ගෙන පිරා බැඳ ගත්තා ය.

සුරේන් තේ බී හමාර වී කාරයේ යතුර අතට ගත්තේ ය. එක් වරක් දේවරූපය අසලට ගිය කෝමදි යළිත් වරක් නළලෙහි තිරුනුරු බිඳකින් ඉරක් ඇඳගෙන එළියට ගියා ය.

කාරය කුඩා වීදිය ඔස්සේ සෙමෙන් ගොස් පසුව රෝහලට යෑමට ඇති මහා මාර්ගයට ප්‍රවේශ වී වේගයෙන් ගමන් කරන්නට පටන් ගත්තේ ය.

රෝහලට පැමිණෙන අයගේ වාහන නතර කිරීමට වෙන්කර ඇති රථ ගාලේ කාරය නතර කළ සුරේන්, කෝමදි කැටුව රෝහලට ඇතුළු විය.

රෝහලේ විවිධ පැතිවලට යෑමට ඇඳ ඇති වෛවර්ණ රේඛා අතරින් කෝමදි කුඩා දූරියක මෙන් ඇවිද යන්නට වූවා ය. සුරේන් අයිතෙන් ඇවිද ගියේ ය.

විනාඩි හතරක පහක පමණ කාලයක් ඇවිද යෑමෙන් පසුව ඔවුන් දෙදෙනා නියමිත වාට්ටුවට ගියෝ ය.

එහි රැදී සිටින ශාලාවෙහි ඩෙනිෂ් කාන්තාවෝ කීප දෙනෙක් සිටියෝ ය. ඇතැමකු සැමියන් සමඟිනි. ඇතැමකු මව සහෝදරයන් සමඟ ය. ඔවුන් දෙස බලමින් යද්දී පසුපස පෙළෙහි කෝමදිගේ වයසෙහි සිටි දෙමළ තරුණියක ඩෙනිෂ් පුවත්පතකට හිස ඔබා ගෙන සිටියා ය.

"අර අතන දෙමළ ගැනු කෙනෙක් ඉන්නවා... අපි එයාගෙන් අහමු තැන කොහේ ද කියලා..."

"නිකං ඉන්නවා... කොයි වගේ මිනිස්සු ද කියලා දන්නේ නැතුව නිකං මොනවට ද?..."

කෝමදි නිහඬ වූවා ය.

මේ අවස්ථාවේ දී පුවත්පතට හිස යොමු කරගෙන සිටි ඒ කාන්තාව හිස ඔසවා බලද්දී කෝමදි දුටුවා ය. ඒ කාන්තාව නැඟිට ඔවුන් අසලට පැමිණියා ය.

"කෝමදි කියන්නේ ඔයා ද?..."

ඇය මිත්‍රශීලී ව ඇසුවා ය.

කෝමදි පිළිතුරු දීමට පෙර සුරේන් කලබලයට පත් වූ අයුරින්,

"ඔයා කවුද?" යැ යි ඇසුවේ ය.

"මගේ නම ශාන්ත කුමාරි... මං ඔයාගේ වයිල්ට භාෂා පරිවර්තනයටයි ආවේ...."

"ඔයාට කවුද එන්න කිව්වේ?..."

සුරේන් තරමක් කෝපයට පත් වූයේ ය.

"රෝහලෙන් මට එන්න කිව්වේ..."

"මට හොඳට ඩෙනිෂ් භාෂාව පුළුවන්..."

"වෙනත පුළුවන්... මේක වෛද්‍ය භාෂා පරිවර්තනයක්..."

"එහෙම මොකුත් සිරියස් අමාරුවක් මොකුත් නැහැ... ජලීස්... ඔයා යන්න.."

"මාව කැඳෙව්වේ මේ රෝහලෙන්"

"කොහොම වුණත් මේක මගේ බිරිඳ ගැන ප්‍රශ්නයක්... මට බොහෝ ම හොඳට එයාලට උදවු වෙන්න පුළුවනි.."

"ඔයා කැමැති නැත්නම් මං යන්නම්... හැබැයි මං නර්ස්ට කියලා යන්නේ..."

"අනේ එයත් ආපු දෙන්නෝ..."

කෝමදි එසේ කියන්නට පටන් ගනිද්දී ම...

"ඔයා ටිකක් කට පියාගෙන ඉන්නව ද..."

යැයි සුරේන් තමා අමතක කර දමා උස් හඬින් කියද්දී එහි සිටි සියල්ලෝ ම හැරී බැලුවෝ ය.

සුරේන්ගේ කට හඬ අසා එලියට පැමිණි හෙදියට පරිවර්තන කාර්යයට පැමිණි කාන්තාව දැඩි අපහසුතාවට පත් ව සිටින බව වැටහුණි. ඇය සුරේන් අසලට පැමිණියා ය.

කෝමදිගේ වාර්තා අනුව ඇය ඩෙනිෂ් භාෂාව දන්නා බැවින් තමන් විසින් භාෂා පරිවර්තනයට කෙනෙකු කැඳා වූ බව ඇය පැවසුවා ය. සුරේන් ඩෙනිෂ් භාෂාව හොඳින් දන්නා නිසා තමන් පරිවර්තන කාර්යයට ගෙන් වූ කාන්තාව ආපසු යවන බව පවසා තත්ත්වය සමථයකට පත් කළා ය.

සුරේන් ඒ තරමින් සමථයකට පැමිණිය ද එතැනින් පිටත් වී යන භාෂා පරිවර්තකාව දෙස රවා බලා, "සල්ලිවලට රස්තියාදු වෙන එකි" යැ යි පැවසීම කෝමදි අපහසුතාවට පත් කරවී ය.

එසේ වුවත් සුරේන් සමඟ කිසිවක් කතා නොකර සිටීම මැනවැ යි ඇයට හැඟුණි.

රතු වූ මුහුණින් යුතු ව අතේ නියපොතු හපමින් ඔහු නෙඉවසිලිවත් ව සිටින බවක් පළ කෙළේ ය.

ඔහු නිතර ම අත් ඔරලෝසුවෙන් වේලාව බලමින් ද හිස කසමින් ද... පුටුවට හොඳින් පිට දී හිස පිටුපසට ගෙන ඉහළ බලමින් ද සිටියේ ය.

කෝමදිගේ වාරය පැමිණි විට කෝමදි, සුරේන් සමඟ ඇතුළට ගියා ය.

හෙදිය පැමිණ මුලින් ම අතට අත දී රෝහලෙන් දෙන වෙන ම ඇඳුමක් කෝමදිට දී එය හැඳ ගන්නා ලෙස පැවසුවා ය.

මේ මන්ද යි විමසන අයුරින් කෝමදි ආපසු හැරී සුරේන් දෙස බැලුවා ය.

"නියටර් එක ඇතුළට අරගෙන ගිහිල්ලා පරීක්ෂා කරන නිසා ඉස්පිරිතාලෙන් දෙන ඇඳුම අදින්න ඕනෑ..."

සුරේන් පැවසුවේ ය.

කෝමදි ශ්‍රී ලංකාව ගැන සිතා බැලුවා ය. කුමන රෝගියාටත් නිවසේ සිට හැඳගෙන එන ඇඳුම ය. කෙතරම් දින ගණනක් සිටියත් කොතරම් දුරක සිට දහඩියෙන් තෙමී ආවත් එය මාරු කිරීම ඒ ලෙඩාට ම අයත් කාර්යකි. ඒ ඒ අයගේ ඇඳුමෙන් ඔවුනොවුන්ගේ ආර්ථික තත්ත්වය ද පෙන්නුම් කෙරෙයි. එහෙත්... ඩෙන්මාර්කයේ රෝහල්වලට ඇතුළත් වීමට අවසර ලත් රෝගීන් අතරින් ධනවතා කවුරුන් ද දුගියා කවුරුන් ද යන වග නොපෙනේ.

ඇඳුම් මාරු කරගත් පසු කෝමදි හෙදිය පෙන්වූ ඇඳෙහි වැතිර ගන්නා ය.

"මගේ දරුවෝ හොඳ සනීපෙන් ඉපදෙනවා.. මේවා මොනවට ද?..."

කෝමදි සිනාසෙමින් පැවසුවා ය. සුරේන් කිසිවක් කීවේ නැත.

ටික වේලාවකට පෙර භාෂා පරිවර්තිකාව සමඟ ඇති වි බහින් බස්වීමෙන් සුරේන් තවමත් මිදී නැතුවා විය යුතු යැ යි ඇය සිතුවා ය. ඊළඟට පැමිණි නිර්වින්දක වෛද්‍යවරයා තමා හඳුන්වා දී කෝමදිගේ දකුණතට එන්නතක් විද්දේ ය.

"ඇයි මේ බේන් විද්දේ?"

"ඒ ඔයාට සෝදිසි කරන කොට ඔයාට පහසුවෙන් ඉන්න පුළුවන් වෙන්න.."

සුරේන් එසේ පවසද්දී කෝමදී දීර්ඝ නින්දකට ප්‍රවේශවෙමින් සිටියා ය.

කොළ පාට හිස් වැස්මක් ගෙනැවිත් එය කෝමදීගේ හිසට පැලඳ වූ හෙදිය. සුරේන් දෙස බලා,

"ඔයා දැන් එළියට වෙලා ඉන්න.. ඔයාගේ බිරිඳට සිහිය ආවම අපි ආපහු ඔයාට කතා කරන්නම්"

යැයි පැවසුවා ය.

සුරේන් ආපසු හැරී හැරී කෝමදී දෙස බලමින් එළියට ගියේ ය.

සාත්තු සේවකයකු පැමිණ කෝමදී හොවා සිටි ඇඳ ශල්‍යාගාරය ඇතුළට තල්ලු කරගෙන ගියේ ය.

කෝමදීගේ සිහිය නැති වෙමින් තිබිණ. අම්මා තමා අසලට ළං වෙමින් සිටින බවක් ඇයට හැඟුණි.

පැය දෙකකට පමණ පසු කෝමදීට යළි සිහිය එමින් තිබුණි. ඇයගේ මුව හිරිවැටී තිබුණි.

හෙදිය එළියට ගොස් සුරේන් කැඳවාගෙන ආවා ය. සුරේන් තමා අසලට පැමිණි සිටින බව කෝමදී යාන්තමට දුටුවා ය.

ඇය මහත් වැයමෙන් දැස විවර කළා ය. ඒ අතර දී ම මී..

"දරුවෝ කොහොමද ඉන්නවා කියල ද කියන්නේ...?"

යැයි ඇසුවේ තවමත් හරි හැටි සිහි නොලැබූ අඩ සිහියෙන් මෙනි.

ඇයට තම යටි බඩ දෙසින් තද වේදනාවක් දැනුණි.

"වතුර..."

"මොනව ද කියන්නේ එයා?"

හෙදිය ඇසුවා ය.

"වතුර ඉල්ලනවා..."

"මං තේ ටිකක් අරගෙන එන්නම්... සීතල වතුර සමහර විට ආපිට එළියට දාන්න පුළුවනි"

එසේ පවසා ඉවත් ව ගිය හෙදිය ටික වේලාවකින් මද උණුසුම් තේ ගෙනැවිත් සුරේන්ට දුන්නා ය.

කෝමදිට තේ පොවන්නේ ද නැත්නම් නැඟිටුවා ඇය අතට දෙන්නේ ද යි සිතාගත නොහැකි ව සුරේන් දෙහිඩියාවෙන් සිටිනු දුටු හෙදිය ඇයගේ හිස තම උකුළෙහි තබාගෙන හිස පිරිමදිමින් තේ පොවන්නට වූවා ය.

කෝමදිට එයින් බොහෝ සහනයක් ලැබුණි.

ඇය සෙමින් දෑස විවර කළා ය.

"යටි බඩ පැත්ත හරියට රිදෙනවා..."

ඇය සුරේන් දෙස බලා පවසමින් හෙදියට අතින් ඒ බව පෙන්වූවා ය.

"ලේ ගැලීම වැඩියි..."

ඩෙනිෂ් භාෂාවෙන් එසේ පැවසූ හෙදිය රෙදි (නැපින්) ගෙනැවිත් මාරු කළා ය.

කෝමදිට මේ කිසිවක් වැටහුණේ නැත.

මාරු කළ රෙදි දෙක ම අපද්‍රව්‍ය දමන කුඩයට දමද්දී ඒවා ලෙයින් පෙඹී ඇති බව දුටු කෝමදි මහත් විමතියට පත් වූවා ය.

මේ වන විට ඇයට සම්පූර්ණයෙන් ම සිහිය ලැබී තිබුණි.

"මොනවද සිද්ධ වුණේ?"

ඇය ගැහෙමින් ඇසුවා ය.

"සද්ද නොකර ඉන්න... ළමයි දෙන්නා ඊයේ බඩ ඇතුළෙ දී ම මැරලා ගිහිල්ලා හිටියලු..."

සුරේන් ඇයගේ මුහුණ දෙස නොබලා පැවසුවේ ය.

"නැහැ... ඔයා බොරු කියන්නේ..."

"ළමයි දෙන්නාගේ ම ඔප දෙක මෝදක මුට්ටියේ..." මව දුරකථනයෙන් පැවසූ අයුරු ඇයට සිහිවිය.

"අනේ අම්මා... මෙයා බොරු කියනවා...."

කෝමදි විලාප නැඟූ හඬින් ඒ වාට්ටුවේ සිටි සියලු ම හෙදියෝ ද වෛද්‍යවරු ද වහා එතැනට දිව ආවෝ ය.

කෝමදි සිටි තත්ත්වය දුටු ඔවුහු කුමක් හෝ විපරිතයක් සිදු වී ඇතැ යි අවබෝධ කර ගත්හ.

"ඇයි මොනවද වෙලා තියෙන්නේ?"

වෛද්‍යවරු සුරේන්ගෙන් විමසූහ.

"එයා දුක් වෙනවා"

සුරේන් තත්ත්වය සමථයකට පත්කිරීමට බැලුවේ ය.

ඔහු කුමක් හෝ දෙයක් වසං කරන්නේ යැයි කෝමදිට වැටහුණි.

ඇය තමන් දන්නා ඉංග්‍රීසි භාෂාවෙන්...

"මයි බේබීස් නෝ ඩයි..."

මයි බේබීස් නෝ ඩයි....

මයි බේබීස් නෝ ඩයි..."

යැයි නැවත නැවත කියද්දී ඇයගේ මුහුණ සැණෙකින් විකෘති ස්වරූපයකට හැරුණි. වෛද්‍යවරු හා හෙදියෝ එකිනෙකා දෙස බලන්නට වූහ.

"වයි බ්ලිඩිං?"

යැයි විමසමින් හෙදිය විසින් තබන ලද ලේ ඉවත් කරන නැපින් කෝමදි සිරුරෙන් ඇද වීසිකර දැමුවා ය.

"දඟලන්නේ නැතුව ඉන්නවා... ඔයා ගැන මේ අය මොනවා හිතයි ද?...."

යනුවෙන් පවසමින් අසලට ගිය සුරේන්ගේ කමිසය අල්ලාගත් කෝමදි... "ඇයි මුං මගේ දරුවෝ මරලා දැමීමේ...? ඇයි ඔයා ඒකට ඉඩ දුන්නේ?"

යැයි වෛද්‍යවරු පෙන්වමින් විමසුවා ය. ඔවුන්ට භාෂාව නොතේරුණ ද කුමක් හෝ වරදක් සිදු වී ඇතැ යි වැටහුණි.

"එයා මොනව ද කියන්නේ?"

ඔවුහු සුරේන්ගෙන් විමසුවෝ ය.

"ඉටි විල් බී ඕ.කේ...."

සුරේන් කාරණය වසං කෙළේ ය.

"නෝ... ඕකේ..."

නෝ... ඕකේ..."

නේ... ඕකේ..."

කෝමදි කැඟසද්දී ඇයගේ තත්ත්වය තවත් නරක අතට හැරෙමින් පවතින බව වෛද්‍යවරුන්ට වැටහුණි.

"වහාම භාෂා පරිවර්තකයෙන් ගෙන්වන්න"

ශල්‍යාගාරය භාර වෛද්‍යවරයා පැවසුවේ ය.

"ඇයි භාෂා පරිවර්තකයක්....? මට හොඳට ඩෙනිෂ් භාෂාව පුළුවන්..."

සුරේන් ඔවුන්ට පැවසුවේ ය.

එවිට උදේ කාලයේ දී ගෙන්වූ භාෂා පරිවර්තිකාව ආපසු යැවූ විස්තරය හෙදිය රහසින් වෛද්‍යවරයාට පැවසුවා ය.

"එහෙම ද?..."

"යර්ස්... මට දැනටත් භාෂා පරිවර්තනය කරන්න පුළුවනි..."

"දැන් කරන්න තියෙන්නේ... භාෂා පරිවර්තනයක් නෙවෙයි... නඩු විභාගයක්..."

සුරේන් හිස බිමට නැඹුරුකර ගත්තේ ය.

එකිනෙකා කසු කුසු ගාන්නට පටන් ගත්හ.

භාෂා පරිවර්තිකාවට වහාම දුරකථන පණිවුඩයක් යැවීණ.

"පැය බාගයකින් එනවා කිව්වා..."

කෝමදිට මේ කිසිවක් තේරුම් ගත නොහැකි වූවා ය. ඇය ඇදෙන් බැස ඇඳ යට එබී බැලුවා ය.

හෙදිය දිව විත් කුමක් සොයන්නේ ද යි හස්ත සංඥාවෙන් විමසුවා ය.

"මයි බේබීස්... සසී.... සුසී..."

මයි බේබීස් සසී.... සුසී..."

මයි බේබීස් සසී... සුසී..."

හෙදිය මහත් අනුකම්පාවෙන් වෛද්‍යවරයා දෙස බැලුවා ය.

ඇයගේ දරු ගැබ විනාශ කළ ඒ වෛද්‍යවරයාගේ දැසින් කඳුළු ගලා ගියේ ය.

"නෝ කුයි... නෝ කුයි... යු ගුඩ්..."

නෝ කුයි... නෝ කුයි... යු ගුඩ්..."

නෝ කුයි... නෝ කුයි.. යු ගුඩ්..."

වෛද්‍යවරයා දෙස බලා එසේ පැවසූ කෝමදි, සුරේන් දෙස රවා බලන්නට පටන් ගත්තා ය.

භාෂා පරිවර්තිකාව වාට්ටුව දෙසට එමින් සිටියා ය.

හෙදිය දිවගොස් ඇයට සිද්ධිය කෙටියෙන් විස්තර කර දෙමින්... මේ සිද්ධිය ගැන පරීක්ෂණයක් පැවැත්වීමට වෛද්‍යවරුන් කැමැති බව පවසා පරීක්ෂණය පැවැත්වෙන කාමරයට ඇයත් කෝමදිත් කැඳවාගෙන ගියා ය.

"වහාම ස්වාමී පුරුෂයා කැඳවාගෙන එන්න..."

එහෙත් කාමරයෙන් එළියට පැමිණ බලද්දී සුරේන් එහි සිටියේ නැත.

"මං සැක කෙරුව දේ ම සිද්ධ වුණා වෙන්න ඕනෑ..." යැ යි තමාට ම පවසා ගනිමින් වෛද්‍යවරයා, භාෂා පරිවර්තකාවගේ උදවුවෙන් කෝමදිගෙන් ප්‍රශ්න අසන්නට පටන් ගත්තේ ය.

"මේ පත්‍රිකාවේ තියෙන අත්සන ඔබගේ නේ ද?"

"යර්ස්... මයි... සිග්නේචර්"

"මේකට අත්සන් කෙරුවේ මොකට ද කියලා දන්නවද?"

"මයි බේබීස් වෙකින්"

එහි සිටි අය එකිනෙකාගේ දෙස බලන්නට පටන් ගත්හ.

"ඔයා දෙමළ භාෂාවෙන් ම කතා කරන්න ඒකට තමයි භාෂා පරිවර්තනය කරන්න මෙයාව ගෙන්වා ගත්තේ..."

"නෝ තමිල්... නෝ තමිල්... නෝ බිලිවි... නෝ තමිල්... නෝ තමිල්..."

කෝමදි එසේ පවසා වටපිට බලන්නට වූවා ය. අනතුරුව නැගිට ගොස් කුණු කුඩය ද අවුස්සා බැලුවා ය.

"වෙයාර් සසී?... වෙයාර් සුසී?..."

ඉන්පසු ඇය භාෂා පරිවර්තකාව ළඟට ගොස්...

"අම්මා උදේ කිව්වා දරුවෝ දෙන්නගේ ඔළු දෙක මෝදක මුට්ටියේ තියෙනවා දැක්කා කියලා... අර අසමජ්ජාතියා තමයි අරන් විසි කරලා දාන්න ඇත්තේ..."

පැවසුවා ය. පරිවර්තකාවට වැටහුණේ ඉන් අඩකි. කෝමදි සිටි තත්ත්වය අවබෝධ කරගත් වෛද්‍යවරයෙක්....

"මෙයාව මානසික රෝගීන්ගේ අංශයට යවන්න ඕනෑ..." යැයි සිය කැමැත්ත දැක්වීය.

"ඊට ඉස්සෙල්ලා භාෂා පරිවර්තකාව මෙහේ ඉන්න නිසා සිද්ධ වුණේ මොනව ද කියන කාරණය පැහැදිලි ව කියන එක අපේ යුතුකමක්"

ගබ්සාව කළ වෛද්‍යවරයා පැවසුවේ ය. සියලු දෙනා ම එයට එකඟතාව පළ කළහ.

"කෝමදි..."

මේසය යට කුමක්දෝ සොයන විලසින් සිටි කෝමදි හිස ඔසවා බැලුවා ය.

"අද උදේ ඔයාට සිද්ධ කෙරුවේ ගබ්සාවක්"

"එතකොට සසී?... සුසී?..."

"ඒක තමයි මේ කියන්න හදන්නේ... ළමයි දෙන්න ම ඔයාට හදන්න බැරි නිසා ඔයාගෙ යහපත තකා දරුගැබ නැති කරලා දාන්න කැමැත්ත දීලා... ඔයා අත්සන් කරපු ලියවිල්ල ඔයාලගෙ පවුලේ දොස්තර මගින් මෙහාට එවලා... ඒ අනුව තමයි අද උදේ අටයි පණස් එකට ගබ්සාව කෙරුවේ..."

කෝමදි හිරි වැටී ගියාක් සේ බලා සිටියා ය.

"නීත්‍යානුකූල ව ඒ මිනිහට විරුද්ධ ව කටයුතු කරන්න පුළුවන් ද?..."

අනෙක් වෛද්‍යවරයා විමසුවේ ය.

"පුළුවන්වෙයි කියලා මං හිතන්නේ නැහැ. මං මේ දේට එකඟ වුණේ නැහැ කියලා කෝමදි කිව්වත් එකඟ වුණ බවට එයා අත්සන් කරලා තියෙනවා කියලා සැමියා කියනවා... කෝමදිට තමුත් නිවැරදියි කියලා ඔප්පු කරන්න සාක්කි නැති නිසා උසාවියේ දී ලියවිල්ල හරි කියලා පිළිගැනෙනවා..."

කෝමදි තවමත් හිරි වැටී ගිය අයකු සේ ම බලා සිටියා ය.

"සිද්ධ වෙච්ච දේට අපි කනගාටු වෙනවා..."

වෛද්‍යවරයා එසේ පවසා පුටුවෙන් නැගිටිත් ම කෝමදි වහා ම පැන ඔහුගේ වෙද නළාව අල්ලා ගත්තා ය.

"ඇ යකෝ... දොස්තර කෙනෙක් වෙන්න ඉගෙන ගෙන දරුවෝ මරනව ද?... කෙල්ලන් ව කසාද බැඳගෙන මෙහේ ගෙනැල්ලා දූෂණය කරනව ද යකෝ...? නිදි කරලා නැගිටිට්ටලා දරුවෝ මරනව ද යකෝ...?"

තත්ත්වය නරක අතට හැරීගෙන එන බව දැන ගත් අනෙක් වෛද්‍යවරයා සිහිනැති කරන එන්නත රැගෙන එන ලෙස හෙදියට සංඥා කෙළේ ය.

"ටිකක් ඉවසිල්ලෙන් ඉන්නකෝ... අපේ දෙමළ අයට මෙහේ ගරු සරුවක් නැහැ..."

භාෂා පරිවර්තිකාව කෝමදි සන්සුන් කරවීමට උත්සාහ දැරුවා ය.

"මොනවද යකෝ දෙමළ අයට තියෙන ගරු සරු...?"

එසේ විමසා කෝමදි ඇයගේ කම්මුලට පහරක් ගැසුවා ය.
කිසිසේත් ම මෙවන් දෙයක් අපේක්ෂා නොකළ භාෂා පරිවර්තිකාව කම්පනයට පත් ව කඳුළු පිරි දැසින් යුතු ව ඒ කාමරයෙන් පිට ව ගියා ය.

"මොකද මං අවජාතක ළමයි හදා ගත්තා කියල ද?... අනෙක් දෙමළ අය වගේ සිටිටු දාලා සිටිටුසල්ලි අරන් හොරෙන් පැනලා ගියා කියල ද?... හොර ක්‍රෙඩිට් කාඩ්වලින් සල්ලි ගත්තා කියල ද?... එක එකා එක්ක බුදියගෙන ඉඳලා මෙහේට ඇවිල්ලා බඩ හෝදගෙන ගියා කියල ද?... ඒකට උත්තර දීලා පලයං ගැනියේ... උඹ කොතේද යන්නේ..."

කෝමදි වහා ම දිව ගොස් භාෂා පරිවර්තිකාවගේ කෙස් වැටියෙන් අල්ලා ගත්තා ය.

භාෂා පරිවර්තිකාව දඟලන්නට වූවා ය.

රෝහල් කොරිඩෝවේ රැදී සිටි සියලු දෙනා ම මහත් උනන්දුවෙන් බලා සිටියෝ ය.

එය භාෂා පරිවර්තිකාවට වඩාත් අවමානයක් විය.

කෝමදි පිටුපසින් දිව ආ හෙදියන් දෙදෙනා විසින් කෝමදි අල්ලා ගනු ලැබ සිටිය දී වෛද්‍යවරයා සිහි නැති කරවන එන්නත ඇයගේ අත් බාහුවට එන්නත් කෙළේ ය.

"අයියෝ... අනේ... බෙහෙත් විදින්න එපා... මගේ දරුවන්ට රිදේවි... අයියෝ එයාලා පව්... පව්..."

එසේ පවසමින් සිටිය දී ම කෝමදිට සිහි නැතිවිය.

සියලු දෙනාට ම කෝමදිගේ තත්ත්වය දැක මහත් අනුකම්පාවක් ඇති විය. භාෂා පරිවර්තිකාවට ද එසේ ම ය.

- 15 -

පසු ව කෝමදි සිහි නැති තත්ත්වයෙන් ම මනෝ වෛද්‍ය විකිත්සාගාරයට මාරු කෙරිණ.

මුලින් ම වැඩි එන්නත් ගණනක් හා අඩු බෙහෙත් පෙති ගණනකින් ප්‍රතිකාර ආරම්භ විය. සුව අතට හැරීමේ වර්ධනයක් සමඟ අඩු එන්නත් ගණනක් හා පෙති වැඩි ගණනක් ලෙස ප්‍රතිකාර ක්‍රමය වෙනස් කෙරිණ... අවසානයේ දී එන්නත් කිරීම නතර කොට ජීවිත කාලය පුරා ම බෙහෙත් පෙති ගැනීමේ තත්ත්වයට කෝමදි පත්වූවා ය.

ඊළඟට ගත යුත්තේ කුමන පියවරක් ද යි යන ප්‍රශ්නය වෛද්‍යවරුන්ටත් ඇය වාසය කරන බල ප්‍රදේශයේ නගර සභාවේ සමාජ සේවා අංශයටත් පැන නැඟුණි.

"අපගේ කාර්ය හමාර වී ඇත. දැන් ඔබ නිවසට යන්න" යැයි පවසා කෝමදි නොයවා වඩාත් හොඳින් ඇයගේ ප්‍රශ්නය විසඳීමට නගර සභා සමාජ සේවා අංශය මැදිහත් විය.

මේ අනුව ඊළඟ දින දිනගේ දී අවම වශයෙන් දහ වතාවක්වත් නගරයේ සිටින මානසික වෛද්‍යවරයකු සමඟ සාකච්ඡා කිරීමට කෝමදි යොමු කිරීම වඩාත් හොඳ දෙයක් බව වෛද්‍යවරුන් නගර සභාවට නිර්දේශ කර තිබුණි.

මානසික රෝගී තත්ත්වයේ අපූර්වත්වය වනුයේ... පංචා පෙතේ ක්‍රීඩාව මෙන් නයා ඉණිමඟෙන් ඉහළට නැඟීමත් නැවත ආපසු බැසීමත් වැනි ව වැඩි විමක් ආපසු අඩු විමක් ය.

සෙමෙන් රෝගී තත්ත්වය වැඩි වන්නාක් සේ ම සෙමෙන් රෝගී තත්ත්වය අඩු වී යන්නේ ය.

මේ නිසා මුළු ජීවිත කාලයට පුරාවට ම මානසික රෝගයට බෙහෙත් ගැනීම නතර නොකර ගත යුතු යැ යි වෛද්‍යවරු නිර්දේශ කරති. දියවැඩියා රෝගයට මෙහි.

දැන් සිදුවන්නේ ද එවැනි සිදුවීම් ය.

සුරේන් නීතිඥයකු මගින් එවූ දික්කසාද දැන්වීම ලැබෙන තුරු කෝමදි හොඳින් සිටියා ය. ඒ දැන්වීම ලැබුණ පසු අසරණ ඇය නැවත කැළඹීමට පත් වූවා ය.

පංචා පෙතෙහි නයා ඉණිමඟෙන් පහළට ඇද වැටුණාක් මෙනි...

දඬුවම් ලැබිය යුතු තැනැත්තා තමන්ට දඬුවම් නියම කළා පමණක් නොව... උමතු ගැඹැන්යක ලෙසට නම් කරමින් පැමිණි නීතිඥයාගේ ලිපිය... නීති දෙවඟනගේ ඇස් පමණක් බැඳ දමා තැන.... දෙකත් ද පුලුන් දමා වසා දමා ඇත්තේ යැ යි කෝමදි වේදනාවට පත්වූවා ය.

ශ්‍රී ලංකාවේ කෙරෙන දේශපාලනය මෙනි... එපමණක් නොව ඒ ඒ කාලවල දී ඕස්ට්‍රේලියාව... කැනඩාව... යනාදී යුරෝපාකරයේ රටවල දෙමළ ජනතාවගේ උද්ඝෝෂණ එකී රටවල රජයන් ද මාධ්‍යයන් ද නොදුටුවාක් සේ නොඇසුණාක් සේ දැස් බැඳගෙන දෙකන්හි පුලුන් සිරකරගෙන සිටිනවාක් මෙනි.

සිතට මඳ සහනයක් ඇති වී තිබුණ ද... දිග් ගැස්සෙමින් ඇති යුද්ධය නිසා තම මව, සහෝදරයෝ අවතැන් වී සිටින්නේ ද යි කෝමදිගේ සිත නිතර තැවෙමින් තිබුණි.

ඇයට මවගේ කටහඬ අවසාන වතාවට ඇසුණේ මීට මාස තුනකට පෙර.... අලුයම් කාලයේ දී ය. ඉන්පසු අසන්න ලැබුණේ නැත.

සමහර විට අම්මා නැවත දුරකථනයෙන් කතා කළා විය හැකි ය. සුරේන් එයට කුමන පිළිතුරක් දුන්නා ද යි ඇය නොදනී.

තමා මිය ගියා යැ යි පවසන්නට ඇතැ යි ඇයට සිතුවේ.

තම කුස පිළිසිඳගත් ජීවයන් දෙක තමන්ටත් නොදෙන නේ... තමාගේ අනුමැතිය දුන් බවට අත්සන් කරවාගෙන කලල විනාශ කිරීමට තමන් ද කැඳවාගෙන ශල්‍යාගාරයේ දොරටුව දක්වා ම රැගෙන ගිය තැනැත්තාට තමා මිය ගියේ යැ යි පැවසීමට එතරම් කාලයක් අවශ්‍ය නොවනු ඇත...

ඔහු එසේ කියනු ඇත.

කියන්නට ඇත.

කියන්නට හැකි අයෙකි...

ඕ සිතුවා ය.

දෝහි කල්ලිය...

පාවාදීමේ දේශපාලකයන් සියල්ලන් ම මොහුගෙන් හිඟමත් යැදිය යුතු ය.

ජීවිතයෙන් ලැබූ පරාජයන් සියල්ල නිසා සුරේන් කෙරෙහි කෝපයක් ද... ගැහැනියක ව ඉපදුණ බැවින් වැඩිහිටියන් තමා අගක් මුලක් නොදන්නා නන්තාඳුණන අයකු වෙත යවා... තමාට වංචාකොට... කිසිවක් කර කියාගත නොහැකි තත්ත්වයකට පත් කිරීම පිළිබඳ ශෝකය ද...විසින් ඇය පීඩාවට පත්කරවනු ලැබී ය.

මුල් දිනයේ දී ම සිංගප්පූරුවේ දී මේ මාගයාගෙන් බේරී සිටියා නම් හොඳ නොවේ ද යි ඕ සිතුවා ය.

ඔහු විසින් බඳින ලද මංගල තැල්ල ගලවා විසිකර දමා විදියට බැස ගියේ නම් හොඳ යැ යි සිතුවා ය.

ඔහු ගැන සිහි කිරීමෙන් මිදිය යුතු යැ යි සිතුව ද ඇයගේ සිත සෙක්කුවේ බැඳී ගවයකු සේ එක තැන ම කැරකෙමින් තිබුණි. ඇයට කාලය ගෙවී යනු වැටහුණේ නැත.

රැය එළැඹියේ ය.

රාත්‍රී සේවා මුරයට නියමිත හෙදිය ආහාර ද බෙහෙත් ද රැගෙන පැමිණ සිටියා ය.

මේ වනවිට කෝමදිට ලබා දෙන බෙහෙත් ප්‍රමාණය බොහෝ සෙයින් අඩු කර තිබුණි.

"ආ යු ඕල් රයිට්...?"

හෙදිය පැහැදිලි වන ආකාරයේ ඉංග්‍රීසියෙන් කෝමදිගෙන් සුවදුක් විචාලා ය.

"ඔව්..."

යැයි හිස වැනු කෝමදි...

"ස්ලීපිං ටැබ්ලට් ජ්ලීස්"

නිදිපෙනි ඉල්ලුවා ය.

ඒවා ඇයට අවශ්‍ය ම බව දැන සිටි හෙදිය,

"ඕ. කේ." යැයි පවසා ඒවා ගෙන ඒමට ගියා ය.

කෝමදි කැම කමින් සිටිද්දී නිදි පෙනි ද රැගෙන ආපසු පැමිණි හෙදිය අතේ ලිපියක් ද තිබුණි.

ඒ ලිපිය දෙමළ භාෂාවට පරිවර්තනය කර තිබුණි. ඊළඟ දින දහයේ දී සවස් හතරට දෙමළ භාෂාව කතා කළ හැකි තම්බ්ලිනාඩු මනෝ වෛද්‍යවරියක පැමිණෙන බව එහි සඳහන් විය. ඇයගේ නම ජානකී සඩගෝපන් ය. ඇයගේ වයස අවුරුදු 42කි.

මේ පුවත කෝමදිගේ සිතට සහනයක් ගෙන දුන්නේ ය.

- පළමුවැනි දිනය - කෝපය
- දෙවැනි දිනය - හැඬීම
- තුන්වැනි දිනය - පළිගත යුතු යන හැඟීම
- හතරවැනි දිනය - සිහින
- පස්වැනි දිනය - වෙන්වීම
- හයවැනි දිනය - අතීත කාලය
- හත්වැනි දිනය - වර්තමාන කාලය
- අටවැනි දිනය - අනාගත කාලය

නවවැනි දිනය - නැවතත් අනාගත කාලය

දසවැනි දිනය - ඩෙන්මාර්කයේ අනාගත කාලය.

මනෝ වෛද්‍යවරිය කෝමදි සමග දින දහයක කාලයේ දී සාකච්ඡා කරමින් ඇය නිරීක්ෂණය කොට ඇයගේ මනෝභාවය හැඳින්වීමට ප්‍රතිකර්ම කිරීම වර්ග කෙරුණේ මේ ආකාරයෙනි.

මෙහිදී මනෝ වෛද්‍යවරියගේ උපදෙස්වලට සවන් දීමට හා සිතට ගැනීමට කෝමදි උනන්දුවක් දැක්වූවා ය.

මේ නිසා ඇය ඒ දින දහයේ දී විශාල ප්‍රගතියක් ලැබුවා ය.

තමිල්නාඩු මනෝ විශේෂඥවරියගේ කාරුණිකභාවය ද සනසවාලීම් ද ඉදිරි කාලය පිළිබඳව ඇති කරවනු ලැබූ විශ්වාසයන් ද කෝමදිට මැණික් ගණේ දිය නා පැමිණියාක් සේ විය.

මනෝ වෛද්‍යවරියගේ නිර්දේශයට අනුව කෝමදිට භාෂාව ඉගෙනීමට මාස හයකි.

රැකියාව කරන අතර දී ම වෘත්තීය පුහුණුව ලැබීමට අවම කාලය වසර දෙක හමාරකි...

සම්පූර්ණ කාලය වසර තුනකි...

සසී හා සුසී දරු දෙදෙනාගේ මාතෘත්වය දැරීමට සිටි ඇය තුළ දෙමාපියන් නැතිව යුද්ධයෙන් අනාථ වූ දහසක් දරුවන්ට සෙනෙහස දැක්විය හැකි ය යන විශ්වාසය ඇති කරවනු ලැබී ය.

දෙමාපියන් අහිමි ව පැමිණෙන දරුවන් සඳහා රතු කුරුස සංගමයේ සරණාගත මධ්‍යස්ථාන එකක් දෙකක් ආරම්භ වී මේ වන විට තුන්වැනි මධ්‍යස්ථානය ද ආරම්භ කෙරී තිබුණි.

ඒ මධ්‍යස්ථානවලට ඒ ඒ රටවල භාෂාවෙන් කතා කළ හැකි සේවක සේවිකාවන් බොහෝ දෙනකු අවශ්‍ය වී තිබුණි. නැතහොත් ඔවුන්ගේ සේවය අවශ්‍ය විය.

ඒවාට කෝමදි වැනි මාතෘත්වයෙන් පොහොසත් අය අවශ්‍ය වී තිබුණි...

ජීවිතයේ පරාජයන් පීඩනයට පත් වී සිටි නැඟී සිටි අය අවශ්‍යය....

එවිට ය ඔවුන් ලවා අන් අයගේ දුක් පැහැදිලි කරවා ගත හැක්කේ....

කෝමදිගේ මේ වෙනස්වීමක් අනාගත අපේක්ෂාවක් මනෝ වෛද්‍යවරිය විසින් නගර සභාවට දන්වනු ලැබූ විට ඔවුහු බොහෝ සතුටට පත්වූහ.

වැඩිදුරටත් කතා කළ මනෝ වෛද්‍යවරිය, තමා පසුගිය දින දහයේ දී කෝමදී සමග එක් ව සාකච්ඡා කිරීමෙන් හා කළ ප්‍රතිකාරවලින් ලත් ප්‍රගතිය පිළිබඳ සම්පූර්ණ වාර්තාවක් පසු දිනයේ දී භාර දෙන බව ද දැනුම් දුන්නා ය. මෙදිනට නගර සභා නිලධාරියාටත් කෝමදීටත් තම නිවසේ රාත්‍රී භෝජනයට ආරාධනා කරන්නට ද ඇය අමතක නොකළා ය.

කෝමදී ඒ ආරාධනය බොහෝ සතුටින් භාර ගත්තා ය.

“ඩොක්ටර් කියලා ඔයාට කතා කරන්නේ නැතුව මං ඔයාට ජානකී අක්කා කියලා කතා කරන්න ද?”

මනෝ වෛද්‍යවරිය එයට එකඟතාව පළ කරමින් හිස වැනුවා ය.

එදින දවස පුරා ම රෝහලේ පිටුපස කොටසේ මල් නෙළා ගෙනවිත් අලංකාරවත් මල් පොකුරු සෑදූ කෝමදී ඒවා වාට්ටුවේ හෙදියන්ට දුන්නා ය. ලොකු මල් පොකුරක් සකස් කර එය කඩදාසියක ඔතා තැබුවා ය. මනෝ වෛද්‍යවරියගේ නිවසට යනවිට රැගෙන යෑම සඳහා ය. කෝමදීට ඇති වූ වෙනස රෝහලේ සෑමට ම සතුටක් වූයේ ය.

මෙය පාදයක් අහිමි වූ අයකු අත්වාරුවක් මඟින් ඇවිදින්නට පටන් ගනිද්දී... අතක් අහිමි වූ අයකු කෘත්‍රීම අතකින් කෑම කනවිට ඇති වන සතුටක් වැනි සතුටකි. කුණාටුවකින් බිම ඇද වැටුණ ගසක අත්තකින් නැවතත් ගසක් සෑදී ඉහළට මතු වෙන්නාක් සේ... මේ මානසික රෝගීන්ගේ ජීවිතයට යළි වසන්තය උදා වෙද්දී සියලු දෙනාට ම එය සතුටක් වන්නේ ය.

තමන් හැඳ සිටින ඇඳුම් ගලවා විසිකර දමන කාන්තාවක... සුන්දරව ඇඳුම් හැඳ.. හිස පිරා... මල් පොකුරක් අතැති ව සිටිනවා දැකීම ඇයට සාත්තු සාප්පායම් කළ සියලු දෙනාට ම සතුටකි.

සවස හතරට පමණ කාරයෙන් පැමිණි ජානකී මනෝ වෛද්‍යවරිය, කෝමදී කැඳවාගෙන ගියා ය.

මේ මාස හයකට පමණ පසුව කෝමදී කාරයකින් ගමන් ගත් මුල් ම අවස්ථාවයි. එයටත් වඩා මෙය වනගත මාර්ගයක ගමනකි. ගස් සෙවණින් කාරය ගමන් ගනිද්දී කෝමදීට ලොකු සතුටක් ඇතිවිය.

වනය මැද උස් තැනෙක වූ නිවෙසක් ඉදිරිපිට කාරය නතර කෙරිණ.

කාරයෙන් බසිද්දී... තමා රැගෙන ආ මල් පොකුර ගැන සිහි වූ කෝමදි එය දෝකින් ම මනෝ වෛද්‍යවරියට පිළිගැන්වූවා ය. එය පිළිගත්වද්දී කෝමදිගේ දෑස් කැලඹුණි.

කෝමදි බඳා වැලඳ ගත් මනෝ වෛද්‍යවරිය ඇයගේ නළල සිඹ ගෙතුවට කැඳවාගෙන ගියා ය. ඉන්පසු අලංකාර වීදුරු මල් බඳුනකට වතුර පුරවා මල් පොකුර එයට දමා සෝපාව ඉදිරියෙහි ටීපෝව මත තැබුවා ය. මනෝ වෛද්‍යවරියගේ නිවස ඉතා පිරිසිදුවටත් පිළිවෙළකටත් තිබුණි.

"මං ටී. ඩී. එක දාලා දෙන්නම්... ඔයා ඒක බල බලා ඉන්න කෝමදි.. මට කියෙනවා රෝල්ස් ටීක බැඳ ගන්න... නගර සභාවේ මහත්තයා තව පැය භාගෙකින් ඒවි..."

මනෝ වෛද්‍යවරිය රූපවාහිනිය වෙත යමින් පැවසුවා ය.

"මාත් ඔයාට කුස්සියේ වැඩට උදවු කරන්න එන්න ද?"

කෝමදි ඇසුවා ය.

"නැහැ... මං ඔක්කොම කරලා කියෙන්නේ... මං ටී. ඩී. එක දාලා දෙන්නම් බලන්න..."

වෛද්‍යවරිය රූපවාහිනිය ක්‍රියාත්මක කළා ය.

ලන්ඩන්හි සිට විකාශය කරන 'දීපම්' ටී. ඩී. වැනලයේ 'කැළඹෙන්නේ කවුද?' නම් වැඩ සටහන විකාශය වෙමින් තිබුණි.

කෝමදිට එය ප්‍රිය මනාප නොවූ බැවින් වාඩි වී සිටිමින් ම බිත්තියේ එල්ලා ඇති පිංතූර බලන්නට වූවා ය.

මනෝ වෛද්‍යවරියට පවුලක් ඇති බවත් ඒ ඡායාරූපවලින් පෙන්නුම් කෙරුණේ නැත. එහෙත් ඇයගෙන් ඒ ගැන විමසීම අවිනිත දෙයකැ යි සිතා කෝමදි නිහඬව සිටීමට සිතා ගත්තා ය.

තමා විසින් නෙළාගත් මල්වලින් සැකසූ මල් පොකුර මල් බඳුනෙහි අලංකාර ව ඇති අයුරු බලමින් සිටියා ය.

රූපවාහිනියේ වැඩ සටහන හමාර වී සවස ප්‍රචාරක විකාශය ආරම්භ විය.

දෙවියනේ..අවතැන් වූවන්... බෝම්බ ප්‍රහාර.. මරණ කුසගිනි... විසිවැනි සියවසෙහි ලොව භයංකාර යුධ විනාශයන්ගේ දර්ශන දෑස් ඉදිරියේ කලඑළි දක්වමින් තිබිණ.

“පේනවද කෝමදි... මේ මිනිස්සුන්ට තමයි... මෙහාට එන අනාථ වුණ ළමයින් වෙනුවෙන් තමයි ඔයා වැඩ කරන්න ඕනෑ කියලා මං කිව්වේ... ඔයාට තේරුණා ද?...”

එසේ පැවසූ මනෝ වෛද්‍යවරිය සිසිල් බිම දූමු ලොකු විදුරුවක් ගෙනැවිත් කෝමදි ඉදිරියෙහි ටීපෝවෙහි තබා නැවතත් කුස්සියට ගියා ය.

කෝමදිගේ දෑස රූපවාහිනී තිරය දෙසට ම යොමු වී තිබුණි. ඒ සිදුවීම් ඇයගේ මනසෙහි යුද්ධයක් ඇවිළ වූ සෙයකි.

“මං ආපු එක වැරදියි... මට එහේ නතරවෙලා සටන් කරන්නයි තිබුණේ... එහේ ඉඳලා මැරුණ සටන්කරුවොත් එක්ක ම මාත් මැරෙන්නයි තිබුණේ....”

තිරයේ දර්ශනය මාරු විය.

ලොව පුරා දෙමළ ජනතාවගේ සත්‍යග්‍රහ දහස් ගණනක්.... ලක්ෂ ගණනක්.. දරුවන්... වැඩිහිටියන්... කොඩි පුවරු ඔසවාගෙන... හැම රටක ම... කැනඩා... ඕස්ට්‍රේලියාවේ සිටිනී... මෙල්බර්න්... අනතුරුව යුරෝපයේ... ලන්ඩන්... ප්‍රංශය... ඉතාලිය... ජර්මනිය නෝර්වේ... ස්වීඩනය... ඊළඟට ඩෙන්මාර්ක් අගනුවර...

එය සමීප රූපවලින් පෙන්නුම් කෙරිණ. එහි ඉදිරියෙන් ම සුරේන් සිටියේ ය.

ඔහු අත රකු කහ කොඩියකි.

“මරන්න එපා... මරන්න එපා... දෙමළ ජාතිකයන් මරන්න එපා....”

ඔහු සෝෂා කරමින් සිටියේ ය.

කෝමදිගේ අත් වෙවුලන්නට පටන් ගත්තේ ය.

ඉදිරියෙහි තිබූ මල් පොකුර දූමු විදුරු මල් බඳුන ඇය තදින් අල්ලා ගත්තා ය. ඊළඟ මොහොතේ දී එය රූපවාහිනී තිරය දෙසට පියඹා ගියේ ය. හඬක් නංවමින් රූපවාහිනියේ තිරය බිඳී විසිරී ගියේ ය.

මනෝ වෛද්‍යවරිය වහා දිව විත් බැලුවා ය. කෝමදි වෙවුලමින් සිටියා ය.

ඇයගේ මුහුණ විකෘති ස්වරූපයකට පත් වී තිබුණි.

“මට සමාවෙන්න... සමාවෙන්න...”

ඇය සෝපාවේ කොනකට වී වකුටු වී මහ හඬින් හඬන්නට පටන් ගත්තා ය.

එවිට ම නිවස තුළට පැමිණි නගර සභාවේ සමාජ සේවා අංශයේ නිලධාරියා කිසිවක් වටහා ගැනීමට නොහැකි ව මනෝ වෛද්‍යවරිය දෙස බැලුවේ ය.

සියල්ල යළි ප්‍රකාශිත තත්ත්වයට පත් වනු ඇතැ යි යන්න හඟවමින් ඇය ඔහුට ඇසින් සංඥාවක් කළා ය.

ඇයගේ සහතික වීම නිලධාරියාට විශ්වාසයක් ඇති කරවීය. කෝමදි හඬමින් සිටියා ය.

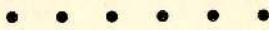
මනෝ වෛද්‍යවරිය ඇය අස්වසන්නට උත්සාහ දැරුවා ය.

කෝමදිට සිත් සේ හැඬීමට ඉඩ දී මනෝ වෛද්‍යවරිය නිලධාරියා කැටුව කුස්සියට ගියා ය.

සාදා තිබූ මිරිස් අඩු වඩේ හා තේ ඔහුට දුන්නා ය.

"කෝමදි දැන් පළමුවෙනි අදියර පහු කරලා... හැම දා ම මං වගේ සටන් කරන අදියරට ඇවිල්ලා.... දැන් සිද්ධ වෙච්ච සිදුවීමත් එයාගේ අසීරු කාලයත් එක්ක සංසන්දනය කරන්න හොඳ නෑහැ... ඔයා හරි... මං හරි... දවසක කේන්ති ගිහින් අතේ තියෙන දෙයකින් දමලා ගහලා තියෙනවා... දැන් කෝමදි කෙරුවෙත් ඒ වගේ දෙයක්..."

මනෝ වෛද්‍යවරියගේ මනෝ විද්‍යාත්මක කර්තව්‍ය සමාජ සේවා නිලධාරියාට කෝමදිගේ ජීවිතය ගැන විශ්වාසයක් ඇති කරවීය.

ඔරලෝසුවේ කාලය ගෙවී යමින් තිබිණ.

කෝමදිගේ හැඬීම ක්‍රමයෙන් අඩුවෙමින් පැවැතියේ ය.

බටහිර දෙසින් සැඟ ව යමින් පැවැති සැඟ හිරු කිරණ ජනෙල් තුළින් කෝමදි වාඩි වී සිටි සෝපාවට ගලා ආවේ ය.

කෝමදි හිස ඔසවා ඒ දෙස බැලුවා ය.

සැඟ ව යන සූර්යයා... තද රත් පැහැයෙන් වුව ද ඉතා සුන්දර ව තිබුණි.

මේ වනවිට කෝමදි හැඬීම සම්පූර්ණයෙන් ම නතර කර සිටියා ය.

හඬා ඉවර වූ කෝමදි තමා ඉදිරියේ බිම කැඩී විසිරුණ මල් බඳුනෙන් වීසි වූ මල් වැටී තිබෙනු දුටුවා ය.

ඇය ඒ දෙස මහත් ශෝකයෙන් බැලුවා ය.

වීදුරු කටුවලට අත් තුඩාල නොවන සේ ද මල්වලට හානියක් නොවන සේ ද මී බීමට නැඹුරු වී මල් එකින් එක එකතු කරන්නට වූවා ය.

නැවතත් ඒ මල්, වතුර දැමිය හැකි මල් බඳුනක් සොයා එහි දැමීමට සිතා ඇය කුස්සිය දෙසට ගියා ය.

"හායි... කෝමදි, පොඩ්ඩක් ඔහොම ඉන්න... මං ඔයාට අලුත් මල් පෝච්චියක් ගෙනැත් දෙන්නම්..."

එසේ පැවසූ මනෝ වෛද්‍යවරිය, අලුත් වීදුරු මල් බඳුනක් ගෙනැවිත් එයට වතුර පුරවා කෝමදිට දුන්නා ය.

කෝමදි මල් පොකුර එයට දැමුවා ය.

උදෑසන පොහොට්ටු ලෙසට තිබූ මල් කීපයක් ඒ වන විට විකසිත වෙන්නට පටන් ගෙන තිබුණි.

• • • • •

